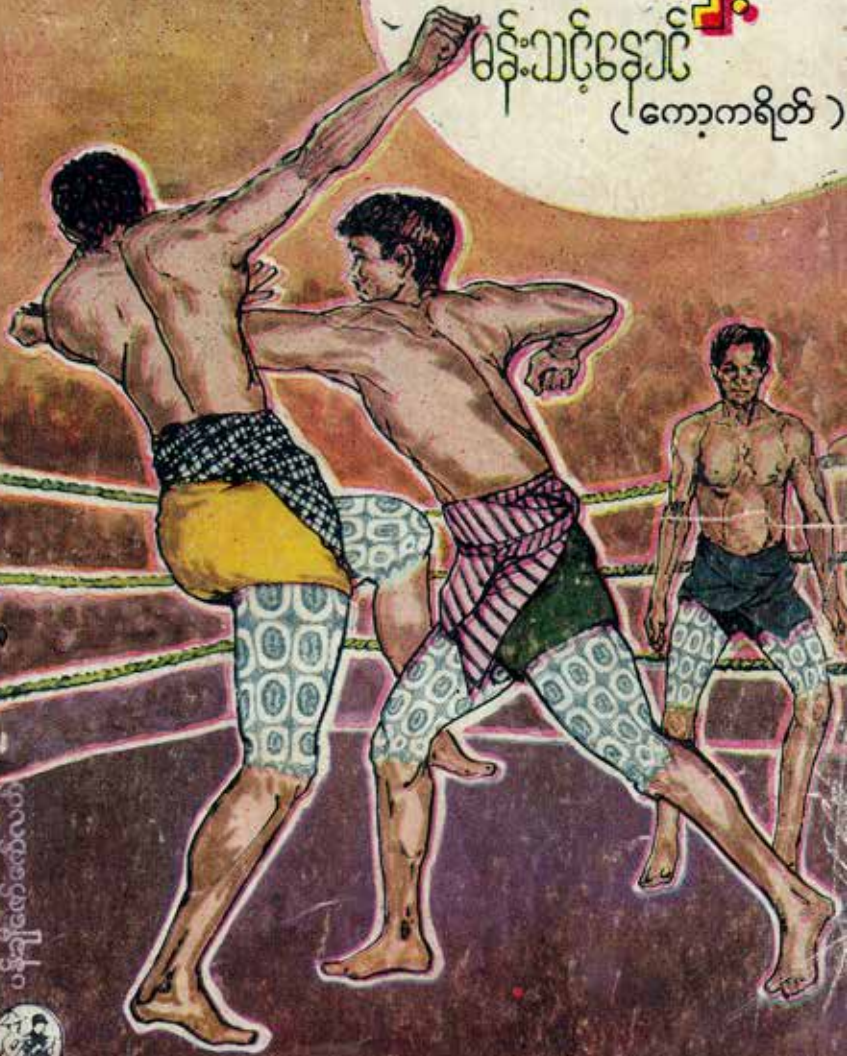

အိမ်ထောင်ရေး

လက်ဝဲ

မင်းသိန်းသိန်း

(ကော့ကရိတ်)

မင်းသိန်းသိန်း

ပထမနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၈၀ ခု၊ အုပ်စု ၂၂,၀၀၀

အမှတ် ၅၂၉၊ ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့
စာပေဓိမာန်အဖွဲ့၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကျော်အေးက
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၂၃၂၆) ဖြင့် စာပေဓိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ရိုက်နှိပ်၍ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၁၅၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

ဘောလုံးကန်ခြင်း၊ ကျီးသားရိုက်ခြင်း၊ တွတ်ထိုး
ခြင်း၊ နပန်းလုံးခြင်း၊ လက်ဝှေ့၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ သေ
နတ်ပစ်၊ ရေကူး၊ လှေလှော်၊ အပြေးခုန်၊ မြင်းစီး၊ ဘိုင်
စကယ်၊ မော်တော်ကား၊ လေယာဉ်စီး၊ အလေးမ
အစရှိသော အားလည်းဖြစ်၊ ကျန်းလည်းကျန်းမာ၊
ပိုက်ဆံအကုန်လည်းနည်း၊ လူလည်းကြမ်းသော အ
တတ်မျိုးကို သင်ရမည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်ပညာ မိန့်ခွန်းမှ

စာရေးသူ ပန်ကြားချက်

လူမျိုးတမျိုးတွင် ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်ခံ ပညာကောင်းတရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ မြှင့်တင်ခြင်းပြုလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းဖော်ထုတ်မြှင့်တင်ခြင်းကို အမျိုးရေးသမိုင်းတာဝန်ဟူ၍ မှတ်ယူကြလေသည်။

စာရေးသူတို့ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားတို့သည်လည်း လူမျိုး၏အမွေအနှစ်အဖြစ် “ရိုးရာလက်တွေ့” ဟူသော အမျိုးသားကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ် ရှိပေသည်။ ရိုးရာလက်တွေ့သည် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတမျိုးတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ပဲ တိုင်းရင်းသားအားလုံးက “ဘုံ” အဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ထားလျက် ရှိပေသည်။ တနည်းဆိုရသော် မြန်မာတမျိုးသားလုံး လေ့လာလိုက်စားသော မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့အား အမျိုးသားလက်နက်မဲ့ ကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ မြှင့်တင်ခြင်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရန် စာရေးသူတွင် မဖော်ပြနိုင်သော ဆန္ဒများ အထူးပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ ထိုဆန္ဒများမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကိန်းအောင်းခဲ့ပါသည်။ ရိုးရာလက်တွေ့ ထိုးသတ်ခြင်း ဥပဒေများ၊ စည်းကမ်းများ၊ သတ်မှတ်ချက်များကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။ လက်တွေ့ ကျွမ်းကျင်သူတို့၏ လက်တွေ့ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပပုံများ၊ လက်တွေ့ အကျွမ်းအမော်တို့၏ ထိုးသတ်နည်း ထိုးသတ်ဟန်များကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ရှုလေ့လာမှတ်သားခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ပန်ကြားချက်

သို့ရာတွင် မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့သည် အမျိုးသား ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းတရပ်ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့ဦးဆောင်ကျင့်ပသမှု အများစုမှာ ရိုးရာလက်တွေ့မြှင့်တင်ရေးကို ရှေးရှုရမည့်အစား ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲဖြင့် ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းရှာနေခြင်းကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ လက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပရာမှာလည်း တဒေသတမျိုး၊ ကိုယ်ပိုင် လက်တန်းဥပဒေ စည်းကမ်းတို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိပြီး ထိုးသတ်သူတို့မှာ မဖြစ်စလောက်သော ထိုးဆု၊ သတ်ကြေးရရှိခြင်းမှတစ်ပါး အာမခံချက်ဟူ၍ကား စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့ပါချေ။

စင်စစ် အားဖြင့် မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့သည် တိကျသောစည်းကမ်းဥပဒေများ၊ သတ်မှတ်ချက်များ ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စည်းကမ်းဥပဒေများ၊ သတ်မှတ်ချက်များမှာ တရားဝင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိ၍ လည်းကောင်း၊ စာပေအက္ခရာတို့ဖြင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာပြုထားခြင်းမရှိခဲ့၍ လည်းကောင်း အခိုင်အမာ မတည်ရှိနိုင်ခဲ့ချေ။ ရှေးလူကြီးများ သေလွန်သောအခါ သူတို့နှင့်အတူ ကွယ်ပျောက်ပြီး နှောင်းခေတ် လူတို့က မှတ်သားမှီသမျှ၊ လေ့လာတတ်သိသမျှတို့ဖြင့် စည်းကမ်း ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်း၍ ကျင်းပလာကြလေသည်။

ယခုဖော်ပြသော မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့စည်းကမ်းဥပဒေများ၊ သတ်မှတ်ချက်များသည် ကရင်ပြည်နယ်အတွင်း၊ မွန်ပြည်နယ်အတွင်းမှ ကျင်းပသော လက်တွေ့ပွဲများတွင် လေ့လာ ရရှိချက်များ၊ ကရင်ပြည်နယ်အတွင်း ရှေးလက်တွေ့ကျော်ကြီးများထံမှ နှုတ်ဖြင့်ပြောပြသောအချက်အသက်များကို ပေါင်းစပ်၍ ရေးသား ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမျှနှင့် မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့၏ တည်ရှိခဲ့သော ဥပဒေစည်းကမ်းများ၊ သတ်မှတ်ချက်များသည် ပြည့်စုံနိုင်မည်မဟုတ်ခြင်းကို အထူးပြု၍ ဝန်ခံလိုပါသည်။ ယင်းသို့ မပြည့်မစုံရှိနေခြင်းကို ဖြည့်စွက်ပေးခြင်း၊ အကြံပြုခြင်း၊ ထောက်ပြသုံးသပ်ခြင်းပြုလာပါက အလေးအနက် ခံယူပါ

စာရေးသူ၏ပန်ကြားချက်

ဗည့်။ လက်ဝှေ့ပညာရှင်များ၊ သုတေသီများကလည်း ကောင်းမြတ်သော အကြံဉာဏ်များ၊ အထူးသဖြင့် “မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့” မြှင့်တင်ရေးကို ရှေးရှုသောပညာရရှိမှုများကို ပေးကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ပါသည်။

ဤမည်သော မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့စာအုပ်ကို ရေးသား ပြုစုရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် “မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအမွေ အနှစ်တခုဖြစ်သော အမျိုးသားကိုယ်ပိုင်လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နည်း ကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်ကို တခေတ်ပြန်လည်ဆန်းသစ်နိုင်စေရန်” ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းဖော်ထုတ်မြှင့်တင်ရေးဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် ပင်ကိုယ်မူလအားဖြင့် ထိုးသတ်နည်းစုံတည်ရှိ၍ ထိုးသတ်ရည်ထက်မြက်ခြင်း၊ အမျိုးသားအားကစားလှုပ်ရှားမှုများအနက် လူ့ယဉ်ကျေးတို့၏ ကျင့်သုံးအပ်သော ဟန်အမူအရာများအပြည့်အဝရှိခြင်း၊ အမျိုးသားဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တက်ကြွစေခြင်း စသည့်အရည်အချင်းကောင်းများ ရှိပေရာ နှောင်းခေတ် လူငယ်များလက်ဝယ် ရောက်ရှိသွားစေခြင်း၊ ခေတ်နှင့်အညီ ဥပဒေ စည်းကမ်းများ၊ သတ်မှတ်ချက်များ၊ တရားဝင်ပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ ခေတ်မီတိုးတက်သော တိုက်ခိုက်နည်း၊ ထိုးသတ်နည်းများ ပေါင်းစပ်သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးခြင်း ပြုနိုင်မည်ဆိုပါက ကမ္ဘာက လေးစားရသော အမျိုးသားအားကစားနည်းတရပ်အဖြစ် တည်ရှိနိုင်မည် မလွဲကြောင်း အခိုင်အမာယုံကြည်ပါသည်။

အမျိုးသားရိုးရာလက်ဝှေ့ကို ထိန်းသိမ်း၊ ဖော်ထုတ်၊ မြှင့်တင်ရန် နှုတ်ဖြင့် တဖွဲ့ဖွဲ့ပြောဆိုမှုကြားခဲ့ဘူးသော ဖခင်မြတ် “ဦးစောတာလေ” အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြု ကန်တော့အပ်ပါသည်။

မန်းသင့်နောင် (ကော့ကရိတ်)

သော မြန်မာ့စစ်သား ဘိုးလှကြီးသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ လက်
ကို မြှောက်လျက် “ငါ့ချမယ်က” ဟု မိုးခြိမ်းသံအလား အော်ပြော
လိုက်လေသည်။ အပေါင်းအဖော်များက ဝိုင်းဆွဲကြသော်လည်း မရမက
ရုန်းကန်၍ ဘိုးလှကြီးသည် လက်တွေ့ကြီးဝိုင်းအတွင်းသို့ ထောက်၍ သွား
လေသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်က မထိုးသင့်ကြောင်း၊ မမိုက်သင့်
ကြောင်း ဖျောင်းဖျာသည်။ ထိုးလျှင် ဘိုးလှကြီးသာ အနာတရ ခံရ
မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိပေးသည်။ ဘိုးလှကြီးက အလျော့မပေး
“ငါ့ဗမာက၊ ငါသတ္တိရှိတယ်၊ မင်းစကားမရည်နဲ့ လာချမယ်” ဟူ၍ မျက်
နှာဖြူတပ်ကြပ် လက်ကို ဆွဲပြီး ကြိုးဝိုင်းအလည်သို့ ခေါ်ယူလေသည်။
လက်တွေ့ထိုးရန် လက်အိတ်ပေးသော်လည်း ဘိုးလှကြီးက မစုပ်ချေ။
လက်သီးသက်သက်ဖြင့် ဗမာ့လက်တွေ့ကို ထိုးပြမည်ဟူ၍ ဆိုလိုက်သည်။

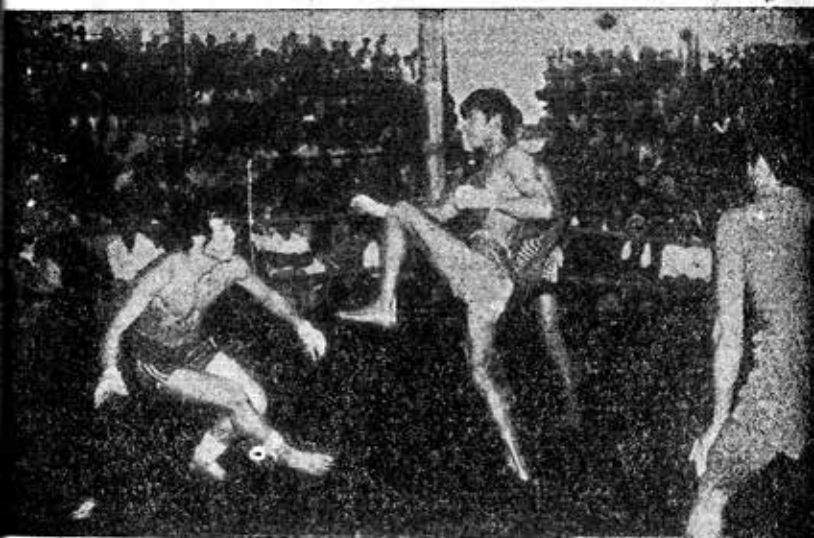
လက်တွေ့ပွဲစလျှင် မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်က အနောက်တိုင်း လက်တွေ့
ထိုးစံအတိုင်း ထိုးလေသည်။ လက်အိတ်စုပ်ထားသော လက်သီးနှစ်ဘက်
ကို မျက်နှာတွင် အကာအကွယ်ယူ၍ ခြေထောက်မှ ရွှေတိုးနောက်ငင်
ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ လုပ်နေလေသည်။ ဘိုးလှကြီးသည် မြန်မာ့လက်တွေ့ ထိုး
သတ်နည်းအတိုင်း သုံးချက်လက်ပမ်း ပေါက်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
ဗူးတဘက်ကိုမြှောက်၍ မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်ထံ ပြေးဝင်လေသည်။

ဘိုးလှကြီးသည် လျှပ်တပြက်အတွင်း ဒူးရောလက်သီးပါ အဆက်
မပြတ် စုံပစ်သွင်းလေသည်။ မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်၏ မျက်ခွက်ကို ဒူးနှင့်
အချိန်ပြင်းစွာ တိုက်ချလိုက်ရာ ပြင်းထန်သော လက်သီးနှင့် ပင့်ဒူးတိုက်
ခြင်းကို လှလှကြီးခံရသော မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်သည် ပက်လက်လန့်၍
လကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူ စစ်သားများက ဆူညံ
စွာ အော်ဟစ်ကြလေသည်။ မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်ကလည်း အမိန့်ပေး
သဖြင့် စစ်သားများက ဘိုးလှကြီးကို ဝိုင်းပမ်းချုပ်ထား ကြသည်။
မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်က မင်းလက်တွေ့ စည်းကမ်းကိုကျော်ပြီး စော်ကား
သည်ဟု ဒေါသနှင့် အော်ပြောသည်။ ဘိုးလှကြီးကလည်းမခံ “ဒါ ဗမာ့

လက်တွေ့ကဲ့၊ မင်းနားမလည်ဖူးလား။ ခုနကပူလီ စစ်သားကိုတော့ မင်းထိုးချင်သလို ထိုးတယ်မဟုတ်လား” ဟူ၍ ပြန်အော်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူတပ်ကြပ်က လက်နှစ်ဘက်ကို ချုပ်ထားစေပြီး ဘိုးလှကြီးအား အသားလွတ်ထိုးလေတော့သည်။ ထိုး၍ဝလျှင် အချုပ် ခန်းပို့၍ တညချုပ်ထားလိုက်သည်။ ဘိုးလှကြီးသည် အံ့ကိုတင်းပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးပင် အချုပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဤသည်မှာ ရှေးမြန်မာ အမျိုးသားကြီးများနည်းတူ သခင်ဘိုးလှ ကြီးသည် ရိုးရာလက်တွေ့ကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ရှေးမြန်မာမင်းတို့၏ အားပေးချီးမြှင့် မြှောက်စားမှုအရ ရိုးရာလက်တွေ့သည် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပြီး နှောင်းခေတ်တိုင် ပျံ့နှံ့ လာခဲ့တော့သည်။

အလုပ်သမား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် သခင်ဘိုးလှကြီးက ပထမကမ္ဘာ
စစ်အတွင်း မျက်နှာပြုတပ်ကြပ်တဦးအား ပင့်ခူးနှင့် ပြောင့်လက်သီးကို
တွဲသုံးပြီး တချိတည်းနှင့် အလဲထိုးခဲ့ရာတွင် ဤသို့သောပင့်ခူးနှင့် ပြောင့်
လက်သီးမျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၃။ ။ အချိုးခံ အနှိမ်ခံဘဝ

မြန်မာမင်းများ လက်ထက်တွင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရသော ရိုးရာ လက်ဝှေ့သည် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုး တပါးကျွန်ဖဝါးအောက် ကျရောက်သော အချိန်တွင် အချိုးခံ၊ အနှိမ်ခံဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်းကိုယ်ကြွငှန်းနှင့် ရှိခဲ့စဉ်က ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် ထီးပဲ့၊ နန်းပဲ့ အထိ ဝင်ခဲ့နိုင်သော်လည်း ထီးသည်း နန်းသည်း ပျက်ပြုန်းခြင်းနှင့်အတူ ရိုးရာလက်ဝှေ့သည်လည်း တိမ်ကော ခဲ့ရလေသည်။

ရှေးအခါက အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေး နေပြည်တော်တွင် ရိုးရာ လက်ဝှေ့ပွဲများ ခြိမ်ခြိမ့်သည်းကျင်းပ၍ လက်ဝှေ့ထူးချွန်သူများအမြောက် အမြား ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရှိရပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါတွင်မူ လက် ဝှေ့ပွဲများတွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ လက်ဝှေ့သမားများ ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါ်ထွက်ခြင်းကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ရှေးလူကြီးများ အဆိုအရ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့က မြန်မာ့ရိုးရာ လက် ဝှေ့ကို ပိတ်ပင်ပြီး အနောက်တိုင်းလက်ဝှေ့ (အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့) ကို တင် သွင်းခဲ့သည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ခြင်းကို မပြုရန် ဥပဒေအမိန့်တို့ ပြင် ထုတ်ပြန်၍ ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ မလိုက်နာမိ၍ ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ပင် ရှိခဲ့သည်ဆိုသည်။

နယ်ချဲ့တို့သည် မိမိတို့အား ပုန်ကန်ခြားနား အံ့တုခြင်း မပြုနိုင်ရေး အတွက် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေသည့်ပွဲများကို အထူး ပိတ်ပင်ကြသည်။ ဖိနှိပ်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တက်ကြွစေသော ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို နယ်ချဲ့တို့က အထူး အရေးတား၍ ပိတ်ပင် တားမြစ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုအခြေအနေမှ ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည် မြို့တော်ကြီးများတွင် ကွယ်
ပျောက်ခဲ့သည်။ အမျိုးသား ကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်ကို အပျောက်
မခံနိုင်သော တောကျေးလက်များ၌သာ တည်တံ့ ခဲ့လေသည်။ တော
ကျေးလက်များတွင် လက်တွေ့ လက်ပမ်း သတ်ခြင်းဖြင့် လူကြမ်းလူရိုင်း
များအဖြစ် သတ်မှတ်ရန် နယ်ချဲ့တို့က ဖန်တီးခဲ့သေးသည် ဆိုကြသည်။

ရိုးရာလက်တွေ့ကို စဉ်လာမပျက် ကျင်းပသော ဒေသမှာ မွန်ပြည်
နယ် ဒေသနှင့် ကရင်ပြည်နယ်တို့ဖြစ်၍ နှစ်စဉ်ခြိမ်းခြမ်းသည်းရှိလေသည်။
နှစ်စဉ်ကျင်းပသော ဘုရားပွဲတော်များ၊ ဒေသပွဲတော်များတွင် ရိုးရာ
လက်တွေ့ကို ယနေ့တိုင် တခမ်းတနား ထည့်သွင်း၍ ကျင်းပကြသည်။
သို့ကြောင့်လည်း မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ထူးချွန်သော လက်တွေ့
အကျော်အမော်များကို မွန်နှင့်ကရင်ပြည်နယ်တို့တွင် အများဆုံး တွေ့ရှိ
ရပေမည်။

ထူးခြားချက်တရပ်မှာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရိုးရာလက်တွေ့ကို
ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ မသိမသာ ခွင့်ပြု
ထားခြင်းကို တွေ့ရှိရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျင်းပ
သော ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ၌ နယ်ချဲ့တို့၏ ကြေးတမ်းစား လက်တွေ့သမား
များကို ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်စေခြင်း ရှိခဲ့ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။
တခေတ်တချိန်က တနှစ်တကြိမ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲ
တော်တွင် ရိုးရာလက်တွေ့ကို မပါမဖြစ် ထည့်သွင်းလေ့ရှိရာ ထိုပွဲတို့တွင်
ကြေးစား ကုလားလက်တွေ့သမားများ ဝင်ရောက်ထိုးသတ်ခြင်း ရှိခဲ့ဖူး
ကြောင်း လေ့လာမှတ်သားရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမျိုးသား ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွစေ
သည့် လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နည်း ကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်ကို ကွယ်
ပျောက်စေရန် နယ်ချဲ့တို့က အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် ရိုးရာလက်တွေ့သည်
အချိုးကို အရွက်မဖုံးနိုင်ခဲ့ချေ။ အရွက်မဖုံးနိုင်၍ ပင်စည်လည်းမပြုန်း။
ယနေ့တိုင် တည်တံ့ခြင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာလက်တွေ့ထိန်းသိမ်း
မှုစိတ်ဓာတ် မြင့်မားခြင်းပင်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

စစ်ကြိုခေတ်

စစ်ကြိုခေတ်တွင် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည် တခေတ်ပြန်လည် ထွန်းကားလာသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ထိုခေတ်မတိုင်မီက ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည် ကရင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်တို့၌သာ ခြိမ်းခြိမ်းမိုက်သည့် မှဲ့ခဲသော်လည်း စစ်ကြိုခေတ် ကျရောက်သောအချိန်တွင် တောင်ငူဒေသ ပျဉ်းမနားတို့တွင် လက်တွေ့ပွဲသွင်းပွဲများ ကျင်းပလာကြသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲမှာလည်း ရိုးရာလက်တွေ့ကို စည်ကားစွာ ကျင်းပကြလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့သမားတို့ကို ကရင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ် ဒေသတို့မှ ခေါ်ယူကြရသည်။

ဤနေရာတွင် ကြုံကြိုက်၍ စာရေးသူ၏ဖခင် လက်တွေ့ကျော် “ကျော်တာလေ” အကြောင်း အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဖခင်သည် ပျဉ်းမနားတွင် တက်ရောက်ထိုးခဲ့ဖူးပြီး ရဲခေါင်းဘွဲ့ ရရှိခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သားရေခါးပတ် အသစ်ကျပ်ချွတ်ကိုပတ်၍ ကြွက်သားများ တင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြတ်ထွက်သွားကြောင်းကို စာရေးသူတို့ လူလားမြောက်၍ ဖခင်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် အရွယ်အထိ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ထန်းရည်ကလေး တဖြုတ်ဖြုတ် ဖြစ်သည့်အခါ ဂုဏ်ယူပြောဆိုနေခြင်းကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ဖခင်သည် လက်တွေ့ဝါသနာကြီးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထခါတခါ လက်တွေ့ပွဲ၌ လက်တွေ့ရေးဝင်ပြရာတွင် “ပျဉ်းမနားပြန် ကျော်တာလေကွ” ဟူ၍ ကြွေးကြော်လေ့ရှိလေသည်။

စစ်ကြိုခေတ်တွင် ပြန်လည်စည်ကားလာသော ရိုးရာလက်တွေ့သည် ငွေရှင်ကန်ထရိုက်များ၏ ရံ့သွင်းအမြတ်ရှာသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ အမြစ်တွယ်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရိုးရာလက်တွေ့ ကျင်းပသူတို့က ရိုးရာလက်တွေ့ကို ရံ့သွင်းအမြတ်ရှာခြင်းကိုသာ ဦးတည်လာခဲ့ပြီး ရိုးရာသက်တွေ့ကို မြင့်တင်ပေးခြင်းကား မရှိလှချေ။

ရှေးအခါက ရိုးရာလက်တွေ့ကို မဏ္ဍပ်များထိုး၍ ကျင်းပကြသည်။ လူအများ အဝဲမဲ့ကြည့်ရှုနိုင်ရန် လေးဘက်လေးတန် ဖွင့်ထားသည်။

ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည် ရိုးရာအားကစားနည်းဖြစ်၍ ငွေကြေးရရှိခြင်းထက် ရိုးရာလက်တွေ့ မြှင့်တင်ခြင်းကို ဦးတည်ကြကုန်သည်။

စစ်ကြိုခေတ်ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်တွင် ပွဲတော်များစည်ကားစေရန် ရည်ရွယ်၍လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့ထိုးသတ်သူတို့အား ဆုများကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်နိုင်စေရန်လည်းကောင်း ပွဲတော်တကာ ဘုရားလှူကြီးများက ဦးဆောင်ရုံဆောက်ပြီး ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲကို ရုံသွင်းကျင်းပကြလေသည်။

ပွဲတကာများ၊ ဘုရားလှူကြီးများ ရုံသွင်းသောခေတ်တွင် ရုံကိုသိုးအက်သာကာရံပြီး တဘက်ဖွင့်ထားသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူတို့က အခမဲ့ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ရိုးရာလက်တွေ့သည် မူလကပင်လှူကြိုက်များပြီး လက်တွေ့ ပြန်လည်ထွန်းကားလာခြင်းနှင့်အတူ အားပေးကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်တို့လည်း တနေ့တခြားများပြားလာခဲ့သည်။ ရိုးရာလက်တွေ့သည် ဝင်ငွေအလွန်ကောင်း၍ အမြတ်အစွန်းကောင်းရနိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်လာသည်။ ထိုမှ ဝင်ငွေရှင်တို့က ဘုရားလှူကြီးပွဲတကာတို့ထံတွင် ပုတ်ပြတ်ကန်ထမိုက်ဆဲ၍ ရုံသွင်းလက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပသောစနစ် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ ရုံသွင်းငွေရှာသော လက်တွေ့ပွဲသည် နွေအခါသာ ကျင်းပခြင်းမဟုတ်တော့ပဲ ညအခါ လျှပ်စစ်မီးထွန်း၍ ကျင်းပခြင်းရှိလာလေသည်။ ပရိသတ်များကလည်း ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲကို အထူးအားပေးလာကြ၍ ငွေရှင်တို့အဖို့ အမြတ်အစွန်း အမြောက်အမြားရရှိကြသည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်တွင် ကြေးစား လက်တွေ့သမားအချို့ပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ရှေးလက်တွေ့ကျော်များက ဆိုကြဖူးသည်။

စင်စစ်မှာ စစ်ကြိုခေတ်တွင် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲများ ပြန်လည်ထွန်းကား စည်ကားလာသော်လည်း ရိုးရာလက်တွေ့ကို မြှင့်တင်ပေးလာခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ ငွေရှင်တို့၏ စီးပွားရေး အမြတ်အစွန်း ရွာရာမှ ပြန်လည်စည်ကားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက နယ်ချဲ့မြတ်သူတို့သည် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲကို ဥပဒေဖြင့်ပိတ်ပင်ခဲ့သော်လည်း ငွေရှင်များ အမြတ်အစွန်းရွာလာသည့်စနစ်များ ပေါ်ထွန်းလာသော အချိန်တွင် နယ်ချဲ့

အာဏာပိုင်တို့က မထိကျိုးကျံပြု၍ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူခြင်းဖြင့် နား
 ဆည်းပေးကာ ခွင့်ပြုလာဟန်တူသည်။ သို့ကြောင့် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲကို
 ချိန်ညှိချိန်ချိန်စားခြင်း မရှိသော်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိတော့ချေ။
 ထိုမှ တခါတရံတွင် နယ်ချဲ့အာဏာပိုင်တို့က ကြည့်ချင်ပွဲသဘောဖြင့်
 ငွေရှင်တို့အား လက်တွေ့သမားများကို ခေါ်ယူစေပြီး လက်တွေ့ပွဲများ
 ထွန်းပလေ့ရှိသည်။

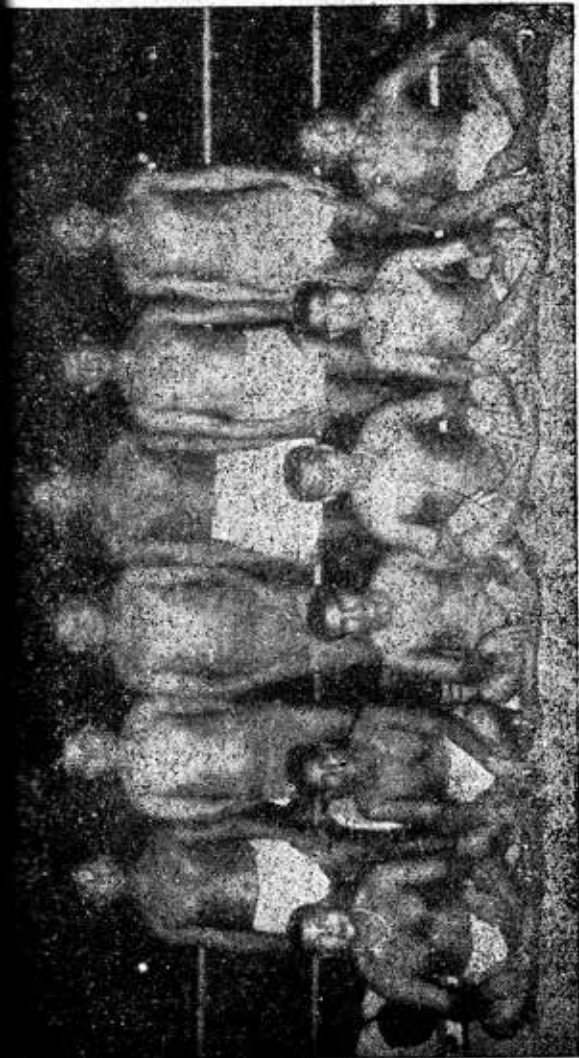
တနှစ်တကြိမ်ကျင်းပသော ဘုရားပွဲလက်တွေ့ပွဲတွင် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ၏
 ထက်မြက်ခြင်းကိုကြည့်ရှုရပြီး ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့က အထူးသဘော
 တွေ့လေသည်။ ထိုအထဲမှ ဘုရင်ခံ ဆာကော့ကရိန်းသည် အပါအဝင်
 ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ခံ ဆာကော့ကရိန်းသည် အနားယူရန် ဘိလပ်သို့ ပြန်ခါနီး
 တွင် ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီး၌ နှုတ်ဆက်ပွဲ၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကျင်းပပြီး ရိုး
 ရာလက်တွေ့ပွဲကိုလည်း တခမ်းတနား ထည့်သွင်းကျင်းပလေသည်။ ထို
 စဉ်က မွန်ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်တို့မှ လက်တွေ့ကျော် အမြောက်အ
 မြား တက်ရောက်ထိုးကြသည်။

ထိုလက်တွေ့ပွဲတွင် ဩဘာဆိုသော လက်တွေ့သမားတဦးသည် အချီ
 ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ရပြီး အမောဆိုနေ၍ ရေသောက်ချမိရာ ရေ
 ဆိုပြီး သေဆုံးသွားရသည်။ ကရင်ပြည်နယ် ကျောက်တလုံးရွာမှ ကရင်
 လူမျိုးလက်တွေ့ကျော်တဦးသည် ထူးချွန်ထက်မြက်၍ အလံရရှိပြီး ထိပ်
 တန်းလက်တွေ့ကျော်များကိုလည်း အပွဲပွဲနှင့်၍ အနိုင်ယူလိုက်သဖြင့် “ဗမာ
 ပြည်ချန်ပီယံ” ဟူ၍ ဘုရင်ခံက ရွှေတံဆိပ်ဆုချီးမြှင့်လေသည်။

နောင်တချိန်တွင် ထိုလက်တွေ့ကျော်မှာ ဘုရင်ခံဘိလပ်ပြန်ခြင်းကို
 အစွဲပြု၍ လက်တွေ့ကျော် “ပြည်တော်ပြန်”ဟူ၍ အမည်တွင်လေသည်။

စစ်ကြိုခေတ်တွင် ရိုးရာလက်တွေ့ ပြန်လည် ထွန်းကားလာခြင်းကို
 ဆန်းစစ်လျှင် ဗြိတိသျှတို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် အမျိုးသားရေး
 လှုပ်ရှားမှု တိုးတက်သောအခါသမယဖြစ်ခြင်း၊ ဗြိတိသျှတို့က ရိုးရာ
 လက်တွေ့ပွဲတွင် ကြေးတန်းစား ကုလားလက်တွေ့သမားများကို ထည့်
 သွင်း၍ ထိုးသတ်စေခြင်း စသည့်အကြောင်းရပ်များကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

စစ်ကြိုခေတ်တွင် တက်သစ်ဝ လက်ရွေးကျော်များဖြစ်ခဲ့ပြီး စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထိပ်တန်းလက်ရွေးကျော်များ ဖြစ်လာ
သော နောက်တန်း-ရှုပဝ၊ ဖြူလေး၊ ဂေါ်ဇီလာ၊ မဲပြာမြူကြီး၊ စိန်တင်လေး၊ ရွှေတန်း-တိုးလုံ၊ လှရွှေ၊ ဆတ်ကလေး၊
စိန်လုံ၊ ဝိုင်းကော်လာနှင့် မဲကြီးထို့သည် ပထမအဆင့်ယူခဲ့သူသော လက်ရွေးကျော်များ ဖြစ်ကြသည်။

အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုမြင့်မားချိန်တွင် ဗြိတိသျှတို့အား ရိုးရာလက်တွေ့ ထိုးသတ်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူခြင်းကို မြန်မာအမျိုးသားတို့ က ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိနေကြလေသည်။

စစ်ပြီးခေတ် လွတ်လပ်ချိန်တွင်

နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးလွတ်မြောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ရိုးရာလက်တွေ့သည် အတန်အသင့် နေရာရလာခဲ့လေသည်။ ရှေးအခါက မြေဝိုင်းတွင် ထိုးသတ်ခဲ့သော အခြေအနေမှ အနောက်တိုင်းလက်တွေ့များ ထိုးသက်သည့် စင်ဆောက်၍ ကြိုးဝိုင်းကာပြီး ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲကို ကျင်းပလေသည်။ မြေဝိုင်းထိုးသတ်ရာမှ စင်ပေါ်ထိုးသတ်သောအဆင့်ရရှိလေသည်။

ရှေးအခါက ဘုရားပွဲတော်များသာ ကျင်းပခဲ့သော ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည် ယခုအခါ နိုင်ငံတော်မှ ကျင်းပသော နေ့ကြီးရက်ကြီး အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွင် ထည့်သွင်းကျင်းပခံခဲ့ရပေပြီ။ သို့ရာတွင် ရိုးရာလက်တွေ့ကို မြှင့်တင်ခြင်းထက် ရှိသွင်းကန်ထရိုက် အမြတ်ရှာသောစနစ်က အမြစ်တယ်ခဲ့ပြီး ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့လေသည်။ ရှိသွင်းကန်ထရိုက်တာတို့သည် နှစ်စဉ်ကျင်းပသော လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ပြည်ယောင်စုနေ့၊ တော်လှန်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွင် ဘားအံ၊ မော်လမြိုင်၊ သထုံနယ်တို့မှ လက်တွေ့သမားများကို လိုက်လံခေါ်ယူပြီး ရှိသွင်းပွဲကြီးများ ကျင်းပကြလေသည်။ ထိုအခြေအနေတို့မှ ရိုးရာလက်တွေ့သည် ငွေကြေးဆန်ဆန် ရွှေရွှေလာခဲ့သည်။ လက်တွေ့သမားအချို့ကို ကြေးစားအဖြစ် မွေးမြူလာကြသည်။ သို့သော် တာရှည်မခံ။ နောက်ပိုင်းတွင် အကုန်အကျများပြီး လက်တွေ့သမားများကို ပြန်ခိုင်းကြရလေသည်။

လက်တွေ့ထိုးခြင်းသည် “ကြွေတလက်ကြက်တခုနဲ့” ဆိုသော စကားနှင့် အလွန်နီးစပ်လေသည်။ မည်သို့ပင် မွေးမြူလေ့ကျင့် ထားစေကာမူ ထိုးသတ်ရာတွင် အရှောင်အတိမ်းစောင်း၍ အဝင်အထွက် တချက်မှားလျှင် တချိတည်းနှင့်ရှုံးသွားနိုင်လေသည်။ ကြေးစားအဖြစ် မွေးမြူထား

သော လက်ဝှေ့သမားများ ထိုအဖြစ်မျိုးမကြာခဏ ကြုံဖူးရာ ငွေရွှင်တို့က မလိုလားတော့၍ ပြန်ခိုင်းကြလေသည်။

ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့သည် တူညီသောစိတ်ဓာတ်တရပ်ရှိကြသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကား အခြားမဟုတ်။ ကြေးစားအဖြစ် မွေးမြူလေ့ကျင့်ထားသော လက်ဝှေ့သမားများကို သူငါ့ယှဉ်၍ ဖြိုချင်နေကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ပဲ့တကာလိုက်၍ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးကြသည်။ သို့ကြောင့် ကြေးစားအဖြစ် ခံယူထားသူတို့က လက်ဝှေ့သမား အချင်းချင်း နယ်ပယ်တွင် အလွန်မျက်နှာငယ်ကြရသည်။ ထိုအခြေအနေမှ ငွေရွှင်ကံထရိုက်တာတို့၏ ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

မျက်မှောက်ခေတ်

မျက်မှောက် ခေတ်တွင် ရိုးရာ အားကစားနည်းကို နေရာပေးအားပေးလာသည်နှင့်အမျှ ရိုးရာလက်ဝှေ့သည်လည်း ပြန်လည်ခေတ်စားလာပေသည်။ ပြည်သူတို့ကလည်း အထူးအားပေးလာကြပြီး ယခုအခါ မြို့ကြီးပြကြီးတို့၌ ခြံမုံခြံမုံသည်းသည်း ကျင်းပလာခဲ့ပေပြီ။ လက်ဝှေ့အကျော်အမော်တို့အဖို့ ရိုးရာလက်ဝှေ့ပညာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထိုးသတ်ပြသခွင့် ရရှိလာခဲ့ပြီး ပြည်သူတို့အဖို့လည်း ရိုးရာလက်ဝှေ့အမွေအနှစ်ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ခွင့် ရရှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် အမြစ်တွယ်ခဲ့သော ကန်ထရိုက်တာ ရုံသွင်းထိုးသတ်သော ပဲ့ စနစ်အောက်မှ မရုန်းထွက်နိုင်သေးချေ။ အမည်အားဖြင့် ရုံသွင်းကန်ထရိုက်တာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော်လည်း၊ ကော်မတီ အဖွဲ့တို့ဖြင့် ရုံသွင်းအမြတ်အစွန်းရှာသော စနစ်ကတမျိုးထွန်းကား လာလေသည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့မှာ ဘဝအာမခံချက် ဘာဆိုဘာမျှမရှိသလို ရုံသွင်းလက်ဝှေ့ပဲ့ကျင်းပသူတို့၏မဖြစ်စလောက်သောထိုးကြေး၊ သတ်ဆုဖြင့်သာ ကျေနပ်နေကြရသည်။

ထို့အပြင် ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပရာတွင် ဦးဆောင်ကျင်းပသူတို့က ထတ်သိ နားလည်သလို ဒေသတမျိုး လက်တန်းဥပဒေတို့ဖြင့် ကျင်းပ နေဆဲရှိရာ အချို့သော လက်တွေ့ပွဲတွင် ထိုးသတ်သူများ ကြီးမားသော အနာတရဖြစ်ရခြင်း၊ အချို့သေဆုံးရခြင်းရှိနေရာ ရိုးရာလက်တွေ့သည် ပြည်သူအများ ကြိုက်နှစ်သက်ထိုးသတ်နိုင်သော တိကျသည့်စည်းကမ်း ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခြင်းကား မရှိသေးပါချေ။

၄။ ။ လက်ငွေထိုးခြင်း စည်းကမ်းနှင့် လိုက်နာရန် အချက်များ

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ငွေသည် ကြမ်းတမ်း၍ ထိုးသတ်နည်းစုံကို ခွင့်ပြုထားသည်။ ခြေ၊ လက်၊ ဒူး၊ တံထောင်၊ ခေါင်း၊ ခြေဖျားခတ်၊ လက်ဖျံ့ခိုက် စသည်ဖြင့် တကိုယ်လုံးလှုပ်ရှားမှု ခွင့်ပြုထားသော်လည်း အောက်ပါ တားမြစ်ချက်များ ရှိပေသည်။

တားမြစ်ချက်များ

- ၁။ လွှတ်ဒိုင်တို့က လက်တွဲမဖြုတ်မချင်း အတင်းဝင်ထောက်ထိုးသတ်ခြင်းမပြုရ။
- ၂။ လွှတ်ဒိုင်၊ ဖျဉ်ဒိုင်တို့က လက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခြေတဘက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ကာလိုက်လျှင် ဆက်လက်ထိုးခြင်းမပြုရ။ ထို့အတူ ဒိုင်ကအသံဖြင့် “ဟိုး” အော်၍ အချက်ပေးလျှင် ထိုးသတ်နေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းရသည်။ ဒိုင်နှစ်ဦးအနက် တဦးဦးက ဖမ်းချုပ်လျှင်၊ လက်ကာပြလျှင် ထိုးခွင့် မရှိတော့ချေ။
- ၃။ ထိုးသတ်ရာတွင် တဦးကလက်ကာပြလျှင် စတင်ထိုးသတ်ခြင်းမပြုရ (သို့မဟုတ်) ထိုးသတ်ရာမှ ရပ်လိုက်ရသည်။
- ၄။ ထိုးသတ်နေသူနှစ်ဦးက ထိုးသတ်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်း လက်ခမောင်းခတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ လက်ခတ်တီးပြ၍ သော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာ ခေါင်းညိတ်၍၊ ခေါင်းဆတ်၍ အသင့်ဖြစ်ပြီဟု အချက်ပြခြင်းမပြုလျှင် စတင်ထိုးသတ်ခြင်းမပြုရ။

၅။ ထိုးသတ်နေသူနှစ်ဦး လုံးထွေးနေ၍ တဦးဦးကကျောပုတ်လျှင် ထိုးသတ်ခြင်းမှ ရပ်လိုက်ရသည်။

၆။ ထိုးသတ်နေစဉ် လဲကျ၍ ကျော၊ ရင်ပတ်၊ နံဘေး၊ ကြမ်းပြင်၊ မြေပြင်ထိလျှင်၊ ခြေခတ်ခြင်း၊ လက်နှင့်ထိုးခြင်းမပြုရ။

၇။ ခြေပြင်ကန်ကျောက်၊ ကန်ခတ်ရာတွင် ခါးအထက်ပိုင်း၊ ခါးအောက်ပိုင်း၊ ခြေသလုံး ပေါင်သားတို့ကိုသာ ခတ်ခွင့် ကန်ခွင့် ရှိသည်။

၈။ ထိုးသတ်သူ၏ ဝှေးစေ့၊ တင်ပါးတို့ကိုကန်ခွင့်၊ ခတ်ခွင့်မရှိချေ။ (မှတ်ချက်)။ ဝှေးစေ့ကို ကန်ခြင်း၊ခတ်ခြင်းမပြုရန်အထူးတားမြစ်ထားသည်။

၉။ လည်ပင်း၊ လည်မျိုတို့အား လက်ဝါးစောင်း လက်ဝါးတို့ဖြင့် ဖမ်းညှစ်ခြင်းမပြုရ။

၁၀။ သွား၊ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုက်ခြင်း၊ ကုတ်ခြစ်ခြင်းမပြုရ။

၁၁။ ပါးစပ်နှိုက်၍ ဆွဲဖြဲခြင်း မပြုရ။

၁၂။ မျက်လုံးကို လက်နှိုက်၍ လက်ချောင်းများ ထိုးနှိုက်ခြင်းမပြုရ။

၁၃။ ဆံပင်ကို ကိုင်ဆွဲ ကိုင်ဆောင့်ခြင်းမပြုရ။

မှတ်ချက်။ ရှေးမြန်မာတို့သည် အများအားဖြင့် သျှောင်ထုံးများထားကြသဖြင့် လက်ဝေထိုးသတ်ရာတွင် ဆံပင်ကိုင်ဆွဲ၊ဆောင့်ဆွဲခြင်းကို အထူးတားမြစ်ထားကြသည်။

၁၄။ နှစ်ဘက်ထိုးသတ်၍ ကြိုးဝိုင်းနား၊ လူအုပ်နား ရောက်လျှင် လိုက်ထိုးခြင်း၊ လိုက်၍ကန်ကျောက်ခြင်း မပြုရ။

၁၅။ ရိုးရာလက်ဝေတွင် နပန်းပညာကို ခွင့်ပြုထားသော်လည်း ဒူးတဘက်ထောက်ချ၍ အတင်းလှဲချ ဖွတ်ချခြင်း၊ အပေါ်စီးမှ မိုး၍ ခါးအောက်ပိုင်းကို ဖမ်းချုပ် ဖမ်းညှစ်ခြင်း၊ လဲကျရာတွင် အပေါ်မှ ကိုယ်လုံးနှင့် ဖိချခြင်း၊ ဖိထားခြင်း၊ ခါးအောက်ပိုင်းကို ခေါင်းဆောင့်ဝင်ဖမ်းခြင်း၊ ခါးအောက်ပိုင်းကို အတင်းဖျစ်ညှစ် ဖမ်းချုပ်ထားပြီး တွန်းတိုက်ခြင်းတို့ကို မပြုရချေ။

၁၆။ ရိုးရာ လက်ဝှေ့တွင် မြန်မာ သိုင်းဆန်ဆန် ရှိသော်လည်း နောက်ပေါက်၍ ကန်ခတ်ခြင်း၊ နောက်မှနေ၍ ဆောင့်ကန်ခြင်း၊ ဖနောင့်ဖြင့် လှဲ၍ပေါက်ခြင်းကို ခွင့်မပြုချေ။

ဖော်ပြပါ တားမြစ်ချက်များကို ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့က အထူး လိုက်နာကြရသည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဝှေ့ခါရင့်သမားတို့က တခုခု ကို ပြုမိမှားလျှင် အချင်းချင်းတောင်းပန်ရမည်။ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းမပြုမီ လွှတ်ခိုင်နှစ်ဦးက တားမြစ်ချက်များကို ရှင်းပြရလေသည်။

တက်သစ်စ လက်ဝှေ့ လူငယ်များသည် အတင်းဝင်အတင်းထိုး ခပ် ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ထိုးသတ်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုပွဲမျိုးတွင် ခိုင်တို့ က အထူးသတိထားပြီး ပွဲကိုရပ်တန့်ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်း ပြုရမည်။ လက်ဝှေ့ခိုခိုင် အဖွဲ့ကလည်း ခေါ်၍ သတိပေးခြင်း ပြုရသည်။ လက်ဝှေ့ကို ဦးဆောင်လာသူ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ လက်ဝှေ့သမားဟောင်း တို့ကလည်း ခေါ်၍ သွန်သင်ပေးရသည်။

ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့သည် နှစ်ကြိမ်ထက်မက တားမြစ်ချက်ကို ကျူးလွန်လျှင်ခိုင်ကအရှုံးပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့တားမြစ်ချက်ကို မလိုက် နာ၍ အရှုံးပေးရသူကို ပရိသတ်များက အော်ဟစ်ပြစ်တင် ရှုတ်ချ လေ့ရှိသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်သူ အချင်းချင်းကလည်း ရှုတ်ချတတ် သည့်အပြင် နောင်အခါထိုးသတ်လျှင် ထိုသူအား အခြားသောလက် ဝှေ့သမားတို့က စိန်ခေါ်ထိုးခြင်း ခံရတတ်ပေသည်။

လက်ဝှေ့စည်းကမ်းအရ တားမြစ်ချက်ကို နှစ်ကြိမ်ထက်မက ကျူး လွန်၍ အရှုံးပေးရလျှင် နောင်အခါလက်ဝှေ့ပွဲ၌ လက်ဝှေ့ဦးဆောင်သူ တို့က ထိုသူအားခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ ထိုသူသည်လက်ဝှေ့ လောကကို စွန့်လွှတ်ရန်သာရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ရိုးရာ လက်ဝှေ့ သမားတို့က လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ခြင်း တားမြစ်ချက်ကို အထူး ရိုသေစွာ လိုက်နာကြလေသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် ရိုးရာအားကစားယဉ်ကျေးမှု တရပ်ဖြစ် သည့် အလျောက် အနိုင်အရှုံးထက် လက်ဝှေ့ပညာတတ်ခြင်း၊ ဇွဲ၊ သတ္တိ ပြည့်ဝခြင်းကို ပြသသည့်သဘောဖြစ်ရာ မတရားအနိုင်ရယူခြင်းကို မလို

လားကြချေ။ လက်တွေ့ပညာ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ လက်တွေ့စည်းကမ်းလိုက်နာခြင်းကိုသာ လက်တွေ့အကျော်အမော်တို့က ဂုဏ်တင်ယူကြသည်။ ရိုးရာ လက်တွေ့ကို ကြည့်ရှုအားပေးသည့် ပရိသတ်တို့ကလည်း အနိုင်ရသူကိုဂုဏ်ပြု၍ ရှုံးသောသူကို အားပေးသောအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းကြလေသည်။

သဘောတူ စိန်ထိုးခြင်း

မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့တွင် ထိုးသတ်နည်းဆိုင်ရာတားမြစ်ချက် စည်းကမ်းများအပြင် နှစ်ဦးထိုးသတ်သူတို့က သဘောတူညီချက်အရ စည်းကမ်းသတ်၍ ထိုးသတ်ခြင်းလည်းရှိသည်။

နှစ်ဦးသဘောတူစိန်ထိုးခြင်းမှာ လက်တွေ့ဝါရင့်သူများ၊ ထိပ်တန်းလက်တွေ့ အကျော်အမော်များ၊ လက်တွေ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာသူတို့အချင်းချင်းက ထိုးသတ်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့သောထိုးပွဲမျိုးတွင် ထိုးသတ်သူတို့အချင်းချင်းက အနိုင်အရှုံးကို မိမိတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ယူလေ့ရှိသည်။

အောက်ပါထိုးသတ်စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်သည် နှစ်ဦးသဘောတူစိန်ထိုးခြင်းတွင် အကျုံးဝင်လေသည်။

ဒိုင်မပျဉ်စတမ်း။ ။

ထိုးသတ်သူနှစ်ဦးက မိမိတို့လွတ်လပ်စွာထိုးသတ်နိုင်ရန် လွတ်ဒိုင်၊ ပျဉ်ဒိုင်မထားပဲ ဒိုင်ကို အနားပေးပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ထိုးသတ်ကြသည်။ ထိုပွဲမျိုးတွင်ဒိုင်ကထိုင်၍ အနားယူပြီး ကွမ်းဝါးလေ့ရှိသည်။

ထိုးသတ်သူနှစ်ဦးသည် လွတ်ဒိုင်မပါပဲ မိမိတို့အသင့်ဖြစ်မဖြစ်အချက်ပြ၍ စတင်ထိုးသတ်ကြသည်။ လက်တွေ့ထိုးခြင်း ရပ်ဆိုင်းရာမှာလည်း ပျဉ်ဒိုင်မကူပဲ မိမိတို့အချင်းချင်း လက်ကာ၍၊ ကျောပုတ်၍ ထိုးသတ်ခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းကြသည်။ လက်တွေ့ထိုးခြင်းတားမြစ်ချက်အတိုင်း လိုက်နာပြီး ထိုးသတ်ကြသည်။ ထိုသို့ နှစ်ဦးသဘောတူစိန်ခေါ်ထိုးရာမှ တဦး

ဦးက နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း လက်တွေ့ထိုးခြင်းတားမြစ်ချက်ကို ကျူးလွန် မိပါက မိမိဘာသာအရှုံးပေး၍ တဘက်ထိုးသတ်သူကို တောင်းပန်ပြီး အနိုင်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုထိုးသတ်ပွဲမျိုးသည် လက်တွေ့အကျော်အမော်တို့က ဒိုင်များကို အနားပေးခြင်း၊ မိမိတို့မှာ ရိုးရာလက်တွေ့စည်းကမ်းတားမြစ်ခြင်းကို နား လည်ခြင်း၊ လေးစားလိုက်နာခြင်းကို ပြသသည့်သဘောဖြစ်သည်။ ထိုပွဲ မျိုးကို ပရိသတ်တို့က အထူးအားပေးနှစ်သက်ကြသည်။

ခြေမပါစတမ်း။ ။

ရိုးရာ လက်တွေ့ ထိုးသတ်သူ နှစ်ဦးသဘောတူဆုံးဖြတ်ချက်အရ ခြေ ထောက်၊ ဒူး မကန်မခတ်စတမ်း လက်ကိုသာ အဓိကထားရန် သတ်မှတ် သောထိုးပွဲလည်းရှိသည်။

ထိုပွဲမျိုးသည်လည်း ထိပ်တန်းလက်တွေ့ကျော်တို့ကသာ ပြုနိုင်သော ပွဲဖြစ်သည်။ ရိုးရာလက်တွေ့သည် လက်သီးဖြင့်ထိုးခြင်းမှာ ပြင်းထန်နိုင် သလို ခြေဖြင့်ခတ်ခြင်း၊ ဒူးတိုက်ခြင်းမှာလည်း အန္တရာယ်များ၍ မကန် မခတ်ရန် သဘောတူသတ်မှတ်၍ထိုးကြသည်။

ထိပ်တန်းလက်တွေ့ကျော်တို့သည် ခြေဖြင့် မျက်ခွက်မျက်နှာကို ထိမှန် အောင် ကန်ခတ်နိုင်သည်။ ပင့်ဒူး၊ ခုန်ဒူး၊ ဒူးပုံ၊ တိုက်ဒူးတို့ဖြင့်လည်း ရင်ညွန့်၊ ရင်အုံ၊ အဂ္ဂိက၊ အောက်မေး၊ လည်ကုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်မထိခိုက်စေရန်ရည်ရွယ်၍ ခြေမကူစတမ်းပွဲကိုထိုးသတ် ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေမကူစတမ်းထိုးပွဲသည် လက်သီးကိုသာအသုံးပြုပြီး လက်တွေ့ထိုး ခြင်း၏ လက်သီးစုံထိုးသတ်နိုင်ခြင်းကိုပြသခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုးချက်များ ကိုလည်း မျက်ခွက်မျက်နှာတို့သာ ထိုးသတ်ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ခေါင်းအရှောင်အတိမ်း၊ မျက်နှာအရှောင်အတိမ်းကျွမ်းကျင်မှု လက်တွေ့ ဆိုသည့် အတိုင်း၊ လက်သီးကိုသာ အားကိုးမှု၊ လက်သီး၏ ထက်မြက် ထိရောက်မှုကို ထုတ်ဖော်ခြင်း မည်ပေသည်။

ခြေမကူစတမ်းထိုးပွဲသည် လွတ်ဒိုင် ဖျဉ်ဒိုင်များ ထားရှိခြင်းလည်း

ရှိသည်။ ဒိုင်မပါစတမ်းလည်းရှိသည်။ အဓိကမှာ လက်သီးထိုးခြင်းကို ပြသခြင်းဖြစ်၍ ဒိုင်ပါခြင်း မပါခြင်းမှာ အဓိကမဟုတ်ချေ။

ဤထိုးပွဲမျိုးသည် လက်သီးကိုသာအဓိကထိုးခြင်းဖြစ်၍ အနောက် တိုင်းလက်တွေ့ထိုးသတ်နည်းဆန်ဆန်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အနောက် တိုင်းလက်တွေ့ကဲ့သို့ ရင်ညွန့်ရင်အံ၊ အဂ္ဂိန်ကိုလိုက်၍ ထိုးခြင်းမပြုကြ ချေ။ မျက်ခွက်နှင့် ခေါင်းတလုံးကိုသာ ထိုးချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြ သည်။ ဤနေရာတွင် လက်သီးထိုးနည်းစံ၍ကျွမ်းကျင်ခြင်းထက် မျက် ခွက်အရှောင်အတိမ်း၊ ခေါင်းကို အရွေ့အပြောင်းပြုနိုင်ခြင်းကျွမ်းကျင်သူ က အသာရလေ့ရှိလေသည်။

ပုဝါမကူရေပေ၍။ ။

ပုဝါမကူရေပေ၍ထိုးသတ်နည်းသည်လည်း လက်တွေ့ကျော်ထိပ်တန်း လက်တွေ့သမား အချင်းချင်း နှစ်ဦးသဘောတူ ထိုးသတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုဝါမကူ ဆိုခြင်းမှာ မျက်ခွက်တနေရာတွင် ကွဲပြဲသွေးထွက်ပါက ပုဝါဖြင့် သပ်ခြင်း၊ သုတ်ခြင်း မပြုရန်ဖြစ်သည်။

ရိုးရာလက်တွေ့သမားတို့သည် အရှောင်တပွဲထိုး လက်ဖွဲ့ပီးဆေးများ ဆောင်လေ့ရှိတတ်သည်။ ထိုအတူ ဆေးပုဝါများကိုလည်း ဆောင်ထား ကြသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့ထိုးသတ်ရာတွင် မျက်ခွက်တနေရာကွဲပြဲ ပါက အရှုံးပေးရသောစည်းကမ်းရှိပေသည်။

ထိုးသတ်ရာတွင် မျက်ခွက် တနေရာရာတွင် ကွဲ၍ သွေး ထွက် သော် လည်း ပီးဆေးတပွဲထိုးဆေးပုဝါတို့ဖြင့် မျက်ခွက်ကိုသုတ်လိုက်ပါက သွေး ထိတ်ပြီး ကွဲသောဒဏ်ရာမှာလည်း တခဏချင်း ပျောက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုးသတ်ရာတွင် ထိမှန်လျှင်ထိမှန်ကဲ့သည့်အတိုင်း ပီးဆေး ဖြစ်သော ဆေးပုဝါမကူရန် ကတိသဘောတောင်းခံ၍ ထိုးသတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရေပေ၍ ဆိုရာတွင် လက်တွေ့ထိုးရာ၌ ထိမှန်လွယ်၊ သွေးထွက်လွယ် သည်မှာ နှာခေါင်းဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းသည် လက်သီးဖြင့်ထိုး၍ ထိမှန်

သွေးထွက်နိုင်သည်။ အချင်းချင်း လုံးထွေးပြီး တံတောင်ပြင့်တွက်၍ ခေါင်းနှင့်ပွတ်တိုက်၍ သွေးထွက်နိုင်ခြင်းလည်းရှိသည်။

နှာခေါင်းသွေးထွက်ရာတွင် အတွင်းမှကွဲ၍ သွေးထွက်ကာ အလွန် အကျွံထွက်ခြင်း မဖြစ်လျှင် သွေးများကို လည်ချောင်းသို့ ရှူသွင်း၍ သွေးတိတ်အောင်ထိန်းနိုင်ပေသည်။ ပါးစပ်မှ ထွေးထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လည်း သွေးထွက်ခြင်းကို ထိန်းနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် လက်သီးဖြင့် စပ်ပြင်းပြင်းထိမှန်လျှင် နှာခေါင်းသွေးသည် ရှူသွင်းမျှချရုံဖြင့် မတိတ်နိုင်။ ပါးစပ်ဖြင့်ထွေးထုတ်၍လည်း မကုန်နိုင်။ နှာဝနှာပေါက်တွင် ယိုစီးတတ်လေသည်။

ထိုအခါမျိုးတင် နှာခေါင်းသွေးတိတ်စေရန် ရေကိုရှူ၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ပြုလိုက်ပါက သွေးတိတ်သွားသည်။ သွေးတိတ်လျှင် ဆက်၍ ထိုးနိုင်လေသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝေ့ထိုးသတ်ရာတွင် နှာခေါင်းမှာ သွေးထွက်၍ တိတ်အောင်ထိန်းမရပါက အရှုံးပေးရသည့်စည်းကမ်းချက် တရပ်ပါဝင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်လျှင် ရေမရှူ စတမ်း၊ မျက်ခွက်တနေရာကွဲ၍ သွေးတိတ်စေရန် ပုဝါမကူစတမ်း သဘော တူသတ်မှတ်ပြီး ပုဝါမကူ ရေမရှူစတမ်းကို ထိုးသတ်စည်းကမ်းအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ထိုးကြလေသည်။

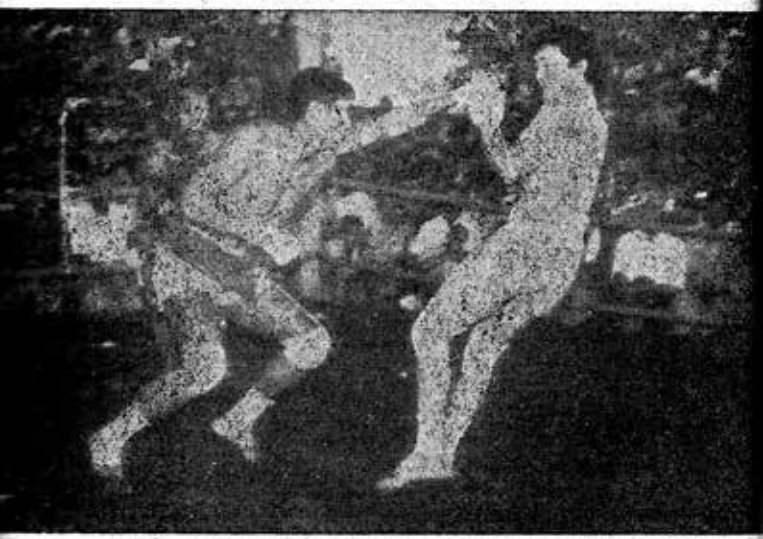
ရှေးက ပီးဆေးဆောင်ပြီးထိုးသတ်ရာတွင် လက်ဝေ့ကျော် တဦး၏ လက်သီးကပြင်းထန်လှ၍ တဘက် လက်ဝေ့သမားတဦးမှာ နှာခေါင်း မကွဲပဲ နှာခေါင်းတခုလုံး မြုပ်ဝင်သွားသည်။ ထိုမှ အာခေါင်ကိုနှိုက်၍ တွန်းလိုက်ခါမှ “ဖောင်း” ကနဲနှာခေါင်းပြန်ထွက်လာပြီး မကွဲမရွံ့ သွေး မထွက်ပဲရှိကြောင်း ပီးဆေးမှာ ဤမျှအစွမ်းထက်နိုင်ကြောင်း ဆိုစမှတ် စကားတရပ်ကြားသိခဲ့ရဖူးပါသည်။

ထိုးနည်းကြိုက်ရာရွေးချယ်ပါ

လက်ဝေ့သမားအချင်းချင်းသဘောတူ စိန် ခေါ် ထိုးခြင်းများအပြင် ထိုးနည်းတရပ်ရပ်ကို ရွေးပြီးထိုးသတ်ခြင်းလည်းရှိ၏။

ခြေဖျားနင်းခြင်း။ ။ နှစ်ဦးသောလက်တွေ့သမားတို့က တဦးနှင့်တဦး
 ခြေဖျားကို အသေနင်းထားပြီး ဘယ်ညာလွန်းပျံ့လက်သီးဖြင့် အပြန်
 အလှန်ထိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနည်းမှာ လူချင်းခွာ၍ မရှောင်စတမ်းဖြစ်ရာ
 လက်သီးလျင်မြန်မှု၊ အရှောင်အလွဲကျွမ်းကျင်မှု အထူးလိုအပ်သည်။
 နှစ်ဦးသောလက်တွေ့သမားများ လက်တံအတိုအရှည် တူညီရန်လည်း
 အထူးလိုအပ်သည်။ ခြေဖျားနင်းထိုးခြင်းသည် လက်သီးကို လွန်းပျံ့ထိုး
 နိုင်သော ကျွမ်းကျင်မှုတရပ်ဖြစ်သည်။

လည်ကုပ်ဖမ်းထိုးခြင်း။ ။ လည်ကုပ်ဖမ်းထိုးခြင်းမှာ နှစ်ဦးသောလက်
 တွေ့သမားတို့က ဘယ်လက်ချင်း လည်တိုင်ကိုဖမ်းချုပ်၍ ညာလက်သီး
 ဖြင့် တလုံးချင်း ပြောင့်လက်သီးများကို ထိုးသွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤထိုး

ပျက်ခွက်ကွဲလျှင် ပုဝါမသုတ်စတမ်း။ နှာခေါင်းသွေးထွက်လျှင် ရေမရှူ
 စတမ်း ဆိုအပ်သော ပုဝါမကူ ရေမရှူစိတ်တူသဘောတူ ထိုးသတ်ပွဲ
 ဆင်နွဲ့စဉ်

နည်းမှာ လက်သီးတလုံးချင်း တလှည့်စီထိုးခြင်းဖြစ်ရာ မျက်နှာမျက်
ခွက်ခံနိုင်မှု၊ မကွဲမပြနိုင်မှုကို ထိုးပြခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းမှာ ပြောင့်
လက်သီး နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်မှု၊ မျက်နှာခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို ပြခြင်းဖြစ်သည်။
မျက်နှာအပ်ထိုးခြင်း။ ။ မျက်နှာအပ်ထိုးခြင်းမှာ နှစ်ဦးသောလက်တွေ
သမားတို့က မျက်နှာကို မကွယ်မဝှက်မကာဆီးပဲ မျက်နှာဖွင့်၍ထိုးခြင်း
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအပ်၍ထိုးရာတွင် ပြောင့်လက်သီး၊ ဝိုက်လက်သီး၊
မိုးလက်သီး၊ ပေါက်လက်သီး၊ ပင့်လက်သီး စသည်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်သလို
ထိုးခွင့်ရှိသည်။ ဤထိုးနည်းမှာလည်း မျက်နှာခံနိုင်ရည်ရှိမှုကိုစမ်းခြင်း
ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် လက်သီးကိုအဓိကထား၍
ထိုးခြင်းဖြစ်သည့် အလျောက် မျက်နှာ မျက်ခွက်ကိုလည်း
အဓိက ထိုးချက်ထိုးမှတ်အဖြစ် ထိုးသတ်လေ့ရှိသည်။

၅။ ။လက်တွေ့ပွဲကျင်းပပုံ

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့ပွဲသည် အားကစားလှုပ်ရှားမှုကို အခြေခံသည့်အ
 လျောက် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအဖြစ်လည်း ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ကျေးလက်
 ဒေသများတွင် ကျင်းပသော ဘုရားပွဲတော်များ၊ ရှင်ပြုပွဲ၊ ဘုန်းကြီးပွဲ
 ပွဲစသည့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပွဲတော်များတွင် အစဉ်အလာအဖြစ်ကျင်း
 ပလေ့ရှိသည်။ လက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပရာတွင် အများအားဖြင့် လက်တွေ့
 သမားများ သွေးဆူ သွေးပူလွယ်သော နွေမုန်းတည့်အချိန် အနည်းဆုံး
 နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်တွင် စတင်လေ့ရှိသည်။ ကျေးလက်များတွင် လက်
 တွေ့ပွဲကို နွေအခါများ၌သာ ကျင်းပလေ့ရှိပြီး ကျင်းပသော ပွဲတော်ကို
 လိုက်၍ သုံးရက်မှ ငါးရက် စသည်ဖြင့် ကျင်းပကြသည်။

လက်တွေ့ပွဲကျင်းပရာတွင် ဇာတ်ပွဲတို့ဖြင့်ညှိ၍ ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။
 ရပ်ဝေးမှထောက်လာသော ရွှေပွဲလာပရိသတ်များသည် ညအခါကဇာတ်
 ပွဲကိုကြည့်ပြီး နွေအခါ လက်တွေ့ပွဲကြည့်သည်။ လက်တွေ့ပွဲ၊ဇာတ်ပွဲရှိနေ
 ၍ ပွဲတော်မှာ နွေ ည စည်ကားလေတော့သည်။

လက်တွေ့ပွဲကျင်းပရေးအတွက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လက်တွေ့ကျော်
 များကိုကြိုတင် ဖိတ်ကြားထားရသည်။ ကြော်ငြာစာရွက်များကမ်း၍
 အလံအဆင့်ဆင့်အလိုက် ဆုကြေးများကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြကြသည်။
 ဥပဓာဆောင်ရသော် ပထမအလံ ၁၀၀၀ ကျပ်၊ ဒုတိယအလံ ၇၀၀ ကျပ်၊
 တတိယအလံ ၅၀၀ ကျပ်၊စတုတ္ထအလံ ၃၀၀ ကျပ်၊အထူးအလံ ၂၀၀ ကျပ်စ
 သည်ဖြင့် ထည့်သွင်းကြော်ငြာကြသည်။ ကြော်ငြာချက်တွင်ဖော်ပြသည့်
 အတိုင်း လက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပသည့်အခါ ချီးမြှင့်ကြရသည်။ အကြောင်း
 ပြချက် မလုံလောက်ပါက အလံဆုများကို ဖျက်သိမ်းခြင်း၊ လျှော့ချ
 ပေးခြင်း မပြုရချေ။ ထိုကိစ္စမှာ ဥပဒေစည်းကမ်းဖြင့် တိတိကျကျ သတ်

မှတ် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမရှိသော်လည်း လက်ဝှေ့ပွဲ ကျင်းပသူတို့၏ အစဉ်အလာ အရ လိုက်နာကြရလေသည်။

ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့၏ အပျော်တမ်းလက်ဝှေ့

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့၏ အပျော်တမ်း လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်း ဖော်ပြလိုပေသည်။ ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့သည် လက်ဝှေ့ဝါသနာ ထုံသူများဖြစ်သည့်အလျောက် လူငယ်တိုင်း လက်ဝှေ့ ထိုးခြင်းအတတ်ကို လေ့လာလိုက်စားကြသည်။

ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့ လက်ဝှေ့ပွဲထိုးသတ်ရာတွင် ထိုးကြေး၊ သတ် ဆုယူသော လက်ဝှေ့ပွဲ၊ အပျော်တမ်းလက်ဝှေ့ပွဲဟူ၍ ရှိသည်။ အပျော် တမ်းလက်ဝှေ့ပွဲကို လက်ရည်စမ်းသည့်သဘော၊ လေ့ကျင့်မှုသဘောအဖြစ် ထားရှိကြသည်။

ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဓလေ့တရပ်တွင် စပါးများနယ်ပြီးလျှင် ပြီးမှ သည့်အခါ စပါးများကို စုပုံပြီး “မစ်ထောင်းဘူးပုံ”ခေါ် စပါးပုံ လက်ဝှေ့ ပွဲကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ စပါးပုံလက်ဝှေ့ပွဲကို ညအခါ မီးဖို၍ ပြုလုပ်ပြီး ရွာရှိ လူငယ်လူရွယ်များ လာရောက်ကာ လက်ဝှေ့ လက်ရည်စမ်းခြင်း၊ လေ့ကျင့်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

စပါးပုံလက်ဝှေ့ပွဲတွင် ဆိုင်းအဖြစ် ဝါးကျည်ထောက် ၊ အတိုအရှည် များကို အသုံးပြုကြသည်။ အတိုအရှည်မတူသော ဝါးကျည်ထောက် များသည် အသံ အကြီး အသေး အကျယ် အကျဉ်းရှိနေ၍ မြေကြီး ကို ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ထုချခြင်းဖြင့် အလွန်မြိုင်၍ တက်ကြွဖွယ်ကောင်း သော တူရိယာဆိုင်းသံအလား ထွက်လာလေသည်။

လက်ဝှေ့ထိုးသတ်လိုသူတို့သည် မီးပုံအလင်းရောင်တွင် ဝင်ရောက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ် လက်ဝှေ့ရေးကို တယောက်ပြီးတယောက် ဝင်ရောက် ပြသကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ခိုင်လုပ်မည့် လူကြီး နှစ်ဦး ဆင်းလာပြီး အတွဲများ တွဲပေးလေသည်။

အတွဲများတွဲပေးရာတွင် အလွန်လွယ်ကူလေသည်။ အမည်စာရင်း

များကို ရေးရန်မလိုပဲ ပစ္စည်း အထုတ်တစ်ခုစီ ကိုင်ထား စေခြင်းဖြင့် အတွဲများ တွဲပေးလေသည်။

ဥပမာပြရသော် ပထမအတွဲရသူ နှစ်ဦးကို အနီးအနားတွင် ရွာ၍ လွယ်ကူသော ကောက်ဆွဲတစ်ခုစီကိုင်ထားစေလေသည်။ ဒုတိယအတွဲ နှစ်ဦးကို တံစဉ်တချောင်းစီ၊ တတိယအတွဲကို အနီးအနားတွင် အလွယ် တကူရွာ၍ရသော နွားချေးခြောက်တခြမ်းစီ ကိုင်ထားစေခြင်းဖြင့် အတွဲ များ တွဲထားလေသည်။

ထိုသို့တွဲပြီးသော် ကောက်ဆွဲအတွဲ ထွက်လာပါဟု ဒိုင်ကခေါ်လျှင် ပထမအတွဲ ထွက်၍ ထိုးသတ်ရသည်။ ဤနည်းဖြင့် တံစဉ်အတွဲ၊ နွားချေး ခြောက်အတွဲ စသည်ဖြင့် တတွဲပြီးတတွဲ ထိုးသတ်ကြလေသည်။

ထိုးသတ်ပုံတွင် အနည်းဆုံး သုံးချီထိုးသတ်ကြရသည်။ ထိုးသတ်ရာ တွင် အပျော်တမ်းထိုးခြင်းဖြစ်သည့် အလျောက် အနိုင် အရှုံးထက် လက် ဝေ့ရည်ထက်မြက်စေရန် လေ့ကျင့်ခြင်းကို အဓိကထားကြသည်။ အချို့ အတွဲများသည် လက်ဝေ့ကျော်များက တက်သစ်စလက်ဝေ့သမားများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည့်သဘောဖြင့် ယှဉ်ထိုးပေးခြင်းလည်း ပါရှိ လေသည်။

အပျော်တမ်းလက်ဝေ့ပွဲဖြစ်သည့်အလျောက် ဆုကြေးများ မရှိချေ။ စပါးပုံရှင် လယ်သမားက ညှော်ခံကျွေးမွေးသော ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ခေါ်ပြင်၊ အုန်းသီးထန်းလျက်များကို တပျော်တပါးစားသောက်ခြင်းဖြင့် ထိုးကြေး ထိုးဆုအဖြစ် မှတ်ယူကြလေသည်။ လာရောက် ကြည့်ရှုအား ဝေးသော ပရိသတ်များလည်း တပျော်တပါး စားသောက်ကြလေသည်။

ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့ ယုံကြည်ချက်အရ စပါးစောင် နတ်သမီး ဖီးဘူးယော်က နတ်ဘုံ နတ်နန်းသို့ ပြန်မကြွမီ သားတော်မြှေးတော်များ ပျော်ရွှင်နေခြင်းကို ရှုလိုမြင်လို၍ စပါးပုံလက်ဝေ့ပွဲကို ကျင်းပပေးခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုသို့ လက်ဝေ့ပွဲ ကျင်းပပေးခြင်းဖြင့် စပါးများတိုးပွား၍ တာ ရှည် အစားခံကြောင်း ယုံကြည်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကရင်တိုင်းရင်းသားတို့နှင့် လက်ဝေ့ထိုးခြင်း အတတ်သည် အတူရပ်တည် လာခဲ့ကြလေသည်ဟု ကရင်လူကြီးများက ဆိုကြသည်။

လက်ဝှေ့နှင့်ဆိုင်:

မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲတွင် လက်ဝှေ့ထိုးသူများ စိတ်တက်ကြွစေရန် ဆိုင်းကို တီးပေးရလေသည်။ ဆိုင်းကောင်းခြင်းသည် လက်ဝှေ့ပွဲကောင်း လေ့ရှိသလို၊ ဆိုင်းညံ့လျှင် လက်ဝှေ့ပွဲ ညံ့လေ့ရှိသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝှေ့ဆိုင်းတွင် ဗုံ၊ ပတ်မ၊ နွဲ့၊ လင်းကွင်း၊ ပတ္တလား၊ စည်းဝါးတို့ကို အသုံးပြုလေသည်။ အဓိကမှာ နွဲ့သံကို စူးရှပြီး ပတ်မ ကြီးအသံကို မြည်ဟည်းနိုင်သမျှ မြည်ဟည်းစေရန် တီးမှုတ်ရသည်။ ထိုးသတ်သူတို့နှင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့အား နွဲ့ဆွဆွဆောင် ဖိတ်ခေါ် လျှက်ရှိသည်။ ဇာတ်မင်းသား မင်းသမီးတို့ ဆိုင်းသံကြားလျှင် ကချင် လာသလို ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့ကလည်း ဆိုင်းသံကြားလျှင် ဝင်နွဲ့ချင် လာကြသည်။

ဆိုင်းကိုတီးရာတွင် နှစ်မျိုးနှစ်စား တီးပေးရသည်။ လက်ဝှေ့ရေးပြ ရာတွင် ဆိုင်းသံကို ခပ်လေးလေး၊ နွဲ့မှာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် လက်ဝှေ့ဟန်ရေး နှင့်အညီ တီးပေးရပြီး၊ ထိုးသတ်ရာတွင်မူ ထိုးသတ်သူတို့ တက်ကြွစေရန် ဗိန်းဗောင်းတိုက် တီးရသည်။ ဗိန်းဗောင်းတိုက်ဆိုင်းသံ မြန်လေ လက် ဝှေ့ပွဲမှာ ကြည့်၍ကောင်းလေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်းသည် လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ရာတွင် အဓိကတက်ကြွမှုကို ပေးနိုင်လေသည်။

လက်ဝှေ့ရေးပြ

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရာတွင် လက်ဝှေ့ရေးဟန်ရေး ပြခြင်း ကို ဦးစွာ ပြရသည်။ လက်ဝှေ့ရေး ပြခြင်းမှာ လက်ဝှေ့ကျော်တို့က လက်ဝှေ့ပွဲတော်သို့ ရောက်လာကြောင်း ပရိသတ်အား အသိပေးသည့် သဘောဖြင့် လက်ဝှေ့ရေးပြခြင်း၊ ယှဉ်ထိုးလိုသူကို စိန်ခေါ်၍ လက်ဝှေ့ ရေးပြခြင်းနှင့် ထိုးသတ်၍ အနိုင်ရခြင်းကို နိုင်သူအဖြစ် လက်ဝှေ့ရေးပြ ခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုးရှိလေသည်။

လက်ဝှေ့ပွဲတော်ကို ရောက်ရှိကြောင်း လက်ဝှေ့ရေးပြရာတွင် လက်

တွေ့ကျော်တို့က အများအားဖြင့် အဖွဲ့နှင့် ရောက်ရှိလာကြပြီး တဦးစီ တလည့်စီဝင်၍ လက်တွေ့ရေးပြကြသည်။ ထိုသို့လက်တွေ့ရေးပြရာတွင်ခုံခိုင်၊ ကြီးစိုင်းခိုင်တို့က လက်တွေ့ကျော် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အမည်နာမ ထုတ်ဖော်၍ ကြော်ငြာပေးရလေသည်။ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှ လက်တွေ့ ကျော်ဖြစ်ပြီး မည်သည့်လက်တွေ့ပွဲတော်တွင် မည်သည့် အလံကို တက် ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြောင်း၊ အလံဆွတ်ခူးကြောင်း၊ လက်တွေ့ ဂုဏ်ပုဒ်များ ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ချီးကျူးပြီးနောက် ယခုလက်တွေ့ပွဲ၌လည်း အလံလှ ထိုးသတ်ရန် ရောက်ရှိလာသော လက်တွေ့ကျော် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပရိသတ်တို့အား ကြိုတင်အသိပေးထားလေသည်။

လက်တွေ့ရေးများကို တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ပြသပြီးနောက် ယှဉ်ထိုးရန်စိန်ခေါ် ၍ လက်တွေ့ရေးပြခြင်းအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ စိန်ခေါ်၍ လက်တွေ့ ရေးပြရာတွင် လက်တွေ့ထိုးသတ်ခြင်းအတတ်ကို တတ်မြောက်ကြောင်း ပြသသောအနေဖြင့် ထိုးဟန်၊ ခတ်ဟန်၊ ခွေးတိုက်ဟန်များကို အားမာန် ပါပါ ပြသ၍ စိန်ခေါ်လေသည်။ မျက်နှာအမူအရာ၊ လက်အမူအရာတို့ ဖြင့်လည်း ယှဉ်ထိုးမည်သူကို မိတ်ခေါ်လေသည်။

ရှေးအခါက စိန်ခေါ် လက်တွေ့ရေးပြရာတွင်ကာရံနဘေတို့ဖြင့် ကြုံးဝါး ၍ ထိုးသတ်ယှဉ်လိုသူကို ဖိတ်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ရှေးအခါက လက်တွေ့ ရေးပြ စိန်ခေါ်ဟန်တခုမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။-

- လူတူရင် နယ်မရွေးဘူး လိုက်လာပါ
- လူမှန်ရင် ခေါင်းတလုံးပိုပါစေ
- ပွဲတွေ့မရှောင်၊ ပီးဆေးလည်းမဆောင်ပါဘူး
- အဖေတူသားကြီးမို့၊ ဖေသားကျား၊ ဒီပွဲမှာမခွဲရလျှင်၊ မပြန်ဘူး
- နိုင်ငံတလွှား၊ ရေချို၊ ရေငန်ဒေသမကျန်၊ ပွဲတွေ့လို့မရှောင်၊ ဆောင်နိုင်သောင်ခဲ့ပါ
- အလံကိုချိုး၍၊ ခါးထိုးပြီးမပြန်မယ်
- အောင်ဘာလေမဲမနှိုက်၊ ကြိုက်တဲ့လူထွက်ခဲ့ပါ
- လက်တွေ့မှာဘုရင်၊ ယှဉ်ချင်လျှင်ထွက်ခဲ့၊ ပုဝါမကူရေမဟူ။ ကြိုက်

ထုကိုရွေး၊ ကြောက်ရွံ့ ကွဲရွံ့၊ ရေကုန်ရေခန်းမကျန်၊ တပွဲတလမ်း
စမ်းရအောင် ထွက်ခဲ့ပါ

- နိုင်ငံတဝန်း၊ လက်တွေ့အစွမ်းပြခဲ့သူမို့၊ လူစွမ်းကောင်း မှန်ယင်
အားစမ်းရအောင်၊ ဝိုင်းထဲသို့ လှမ်းခဲ့စမ်းပါ
- နေပွဲညပွဲမရှောင် လက်ချင်းယှက်၊ တချက်ချင်းထိုးဝန်သူထွက်ခဲ့။

မှတ်ချက်။ ရိုးရာလက်တွေ့သည် ဇာတ်ပွဲတို့နှင့်အတူ နေ့ည ယှဉ်၍
ကျင်းပခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နာမည်ကျော်ကြားသော မင်းသမီး၊ မင်းသားအ
မည်များ လက်တွေ့လောကတွင် ရောက်ရှိလာသည်။ တခေတ် တခါက
ဇာတ်ဆရာ ဘိုးစိန်သည် ပရိသတ်များအသည်းစွဲဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်တွေ့တွင်
“စိန်” အမည်တပ်သော လက်တွေ့ကျော်အမည်များ စိန်နှင့် ပတ်သက်
သော လက်တွေ့စိန်ခေါ်စကားများ ကရင်ပြည်နယ်တွင် ရေပန်းစားခဲ့
သည်။

လက်တွေ့ကျော်၊ ပြည်တော်စိန်၊ ကက်နက်စိန်၊ စိန်ထွေး၊ ဘီကေစိန်၊
မောင်ရိုးစိန်၊ ကရင်စိန်၊ စိန်ကုလား၊ ပတ်မစိန် စသည်ဖြင့် “စိန်” ကိုအ
မှမ်းတင် နာမည်မညွှကြသည်ဆိုသည်။

ထိုအတူတဘက်စိန်ခေါ် သူကိုယှဉ်၍လက်တွေ့ဝိုင်းထဲဆင်းလျှင် “လိုက်
လာစိန်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့ထိုး၍ အနိုင်ရသူကို စိန်အမည်
တပ်၍ ဥပမာ ဘဝင်းက အနိုင်ရလျှင် စိန်ဘဝင်းက၊ စိန်တိုးလုံးက
ဟူ၍လည်းကောင်း ပရိသတ်များက အားပေးဂုဏ်ပြုလေ့ရှိသည်။

ကရင်ပြည်နယ် မိဇံရွာ လက်တွေ့ကျော် အာလိန်ဆူသူက လက်တွေ့
ရေးပြလျှင် “နေမှာအာလိန် ညမှာဘိုးစိန်၊ ဘယ်သောအခါမှ ခေတ်မမှိန်
တဲ့ ပြိုင်ဘက်မရှိ မောင်အာလိန်” ဟူ၍ ကြွေးကြော်လေ့ရှိကြောင်း လေ့
လာသိရှိရသည်။

မျက်မှောက် လက်တွေ့ရေးပြရာတွင် ကြွေးကြော်သံများဆို၍ လက်
တွေ့ရေးပြခြင်းမှာ မရှိတော့ချေ။ ကြွေးကြော်ခြင်းသည် ဝါကြားခြင်း
တမျိုးဟု လက်တွေ့သမားတို့ ယူဆလာကြသဖြင့် လက်ရှိလက်တွေ့သမား
တို့ ကြွေးကြော်ကြုံးဝါးခြင်းကို မတတ်ကြတော့ချေ။

ထိုသို့ လက်ဝှေ့ပြ စိန်ခေါ်ရာတွင် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်လိုသူတို့က ဝင်၍ ယှဉ်တွဲလာလျှင် ပရိသတ်တို့က “လိုက်လာစိန် - လိုက်လာစိန်” ဟူ၍ အော်ဟစ် ဩဘာပေးကြသည်။ ပရိသတ်တို့က စိန်ခေါ်လက်ဝှေ့ရေးပြခြင်းကို အားပေးလေ့ရှိသလို ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဝင်လာသူကိုလည်း အော်ဟစ်ချီးကျူးလေ့ရှိသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝှေ့ အစဉ်အလာ အတိုင်း အလုံဆွတ်ခူးရာတွင် အလံကို ထဝက်ချိုးပြီး ခါးထိုးကာ လက်ဝှေ့ရေးပြရာ၌ အလံချိုးနိုင်သူတိုင်း အနိုင်ရလက်ဝှေ့ရေးပြနေစဉ်

လက်တွေ့ ထိုးသတ်ပြီးနောက် အနိုင်ရသူက အောင်နိုင်သူအဖြစ်
 လက်တွေ့ရေးတကျော့ပြန်၍ပြသည်။ ရှုံးနိမ့်သွားသူကလည်း အခန့်မသင့်
 ၍ ရှုံးသွားသော်လည်း မကြောက်သေးပါဘူး သဘောဖြင့် လက်တွေ့ရေး
 ထပြခြင်းလည်းရှိသည်။ သဘောမှာ နောက်တပွဲမှာ ဆုံကြသေးတာပေါ့
 ဟူ၍ လက်တွေ့ရေးပြခြင်းမည်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အနိုင်အရှုံးလက်တွေ့
 ရေးပြရာ၌ နိုင်သူကအရင်ပြရပြီး ရှုံးနိမ့်သွားသူက နောက်မှပြရသော
 စည်းကမ်းရှိလေသည်။ နိုင်သူက လက်တွေ့ရေးမပြရသေးမီ ရှုံးသူကဝင်
 ပြလျှင် ပရိသတ်များ၏ ဟားတိုက်ခြင်းကို ခံရတတ်လေသည်။

လက်တွေ့ဒိုင်

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့တွင် ဝိုင်းဒိုင်၊ ခွဲဒိုင်ဟူ၍ နှစ်မျိုးထားရှိသည်။
 ဝိုင်းဒိုင် ။ ဝိုင်းဒိုင်သည် လွတ်ဒိုင်၊ ဖျဉ်ဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရ
 သည်။ ဒိုင်လုပ်သူတို့သည် လက်တွေ့စည်းကမ်းကို နားလည်ရပြီး ဖမ်း
 ရဲ၊ ဖျဉ်ရဲ၊ ဝင်ရဲ၊ ထွက်ရဲ သောလက်တွေ့ကျော်ဟောင်းများက ဆောင်
 ရွက်လေ့ရှိသည်။

ဝိုင်းဒိုင်ကို နှစ်ဦးထားရှိလေသည်။ လက်တွေ့မထိုးသတ်မီ လက်တွေ့
 သမားနှစ်ဦးအား ဒဏ်ရာရှိမရှိ၊ ထိုးသတ်နိုင်သော အခြေအနေရှိမရှိ၊
 ကျန်းမာရေး ကောင်းမကောင်း၊ လက်သည်းများ၊ ပိးဆေးအဆောင်
 များကို စစ်ဆေးရလေသည်။ လက်တွေ့ထိုးရာတွင် ခါးစောင်းကျိုက်
 ခြင်း၊ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ခါးစည်းထားခြင်း စနစ်တကျဖြစ်
 မဖြစ်ကိုလည်း စစ်ဆေးပြုပြင်ပေးရသည်။

ထိုနောက်ဒိုင်နှစ်ဦးက လက်ချင်းယှက်ထားပြီး ထိုးသတ်မည့်သူ နှစ်
 ဦးအား လက်တွေ့စည်းကမ်းကို ရှင်းပြလေသည်။ ထိုသို့ရှင်းပြရာတွင်
 ခါးအောက်ပိုင်း၊ အထက်ပိုင်းကန်ခတ်ရာတွင် ဝှေးစေ့ကို မကန်မခတ်မီ
 စေရန်၊ လဲကျလျှင်ထိုးခြင်း၊ ရိုက်ခြင်း၊ ထောက်ခြင်းမပြုရန်၊ ဒိုင်က
 တား၍ကာ၍ပြုလျှင် ဆက်မထိုးရန်၊ ဝိုင်းနားထောက်လျှင် လိုက်၍မထိုး
 ရန် စသောစည်းကမ်းချက်များကို အထူးပြု၍ရှင်းပြရသည်။

လက်ဝှေ့ထိုးသတ်သူ နှစ်ဦးအနက် လက်ရည်မမျှလျှင် ဝိုင်းဒိုင်က ခုံဒိုင်ကို တင်ပြပြီး ရပ်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့အတူ လက်ဝှေ့စည်းကမ်းတား ဖြစ်ချက်များကို မလိုက်နာလျှင် ဆက်မထိုးရန်တားမြစ်နိုင်သည်။ မျက်နှာကဲ့၊ နှာခေါင်းသွေးထွက်၊ ခြေ၊ လက် နာကျင်၍ဆက်မထိုးနိုင်လျှင် အနိုင်အရှုံးပေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သရေပွဲအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။

လက်ဝှေ့သမားတို့က မထိုးသတ်မီနှင့် ထိုးသတ်ပြီးလျှင် ဒိုင်ကိုထိုင်၍ ရှိခိုးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ပြုခြင်းမှာ ထိုးသတ်နေစဉ်အားလွန်၍ ဒိုင်ကိုပြုမိထိမိလျှင်၊ ဒိုင်စကားကိုမလိုက်နာမိလျှင်၊ ခြေဖြင့်ကန်ခတ်၍ထိမိလျှင် ခွင့်လွှတ်ရန် ကြိုတင်တောင်းပန်ခြင်း၊ ပြန်၍ကန်တော့ခြင်း သဘောဖြစ်သည်။

လက်ဝှေ့သမားတို့က ထိုင်၍ရှိခိုးလျှင် ဒိုင်ကလည်း လက်ဝှေ့သမားကျောပြင်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်သပ်ချပြီး ဦးခေါင်းကို မန်းမှုတ်ပေးကြလေသည်။ ထိုသို့ပြုခြင်းမှာ အပြစ်ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ကြောင်း၊ အနိုင်ရပါစေကြောင်းမန်းမှုတ်ပေးခြင်းစသည့် ဆေးစီရင်ပေးခြင်းတမျိုးဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဝိုင်းဒိုင်လုပ်သူများသည် လက်ဝှေ့သမားဟောင်းများ၊ လက်ဝှေ့ဆရာများဖြစ်ကြ၍ အချို့က ဆေးဂါတာမန္တရား တတ်ကျွမ်းသူလည်းရှိ၍ လက်ဝှေ့သမားတို့က ရှိသေခြင်း၊ ပီးဆေး၊ ခံဆေး မန်းမှုတ်ပေးခြင်းကို ခံယူကြသည်။ ဝိုင်းဒိုင်တို့က ထိုသို့ပြုပေးရာတွင် တဦးတည်းကို မပြုလုပ်ပေးရချေ။ လက်ဝှေ့သမားနှစ်ဦးစလုံးကို လက်ဝှေ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆေးစီမံပေးကြသည်။

ခုံဒိုင်။ ။ လက်ဝှေ့ပွဲကို အထွေထွေကြီးကြပ်ဆုံးဖြတ်ရန် ခုံဒိုင်အဖွဲ့ကို အနည်းဆုံးသုံးဦးမှ ငါးဦးအထိထားရှိကြသည်။ ခုံဒိုင်အဖွဲ့သည် လက်ဝှေ့ပညာ၊ လက်ဝှေ့စည်းကမ်းကို တတ်သိနားလည်သူများဖြစ်သည်သာမက သမာသမတ်ရှိ၍ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများကိုထားရှိကြသည်။ ခုံဒိုင်အဖွဲ့တွင် ဒိုင်ချုပ်တဦးထားရှိလေသည်။

ခုံဒိုင်အဖွဲ့သည် လက်ဝှေ့ပွဲတခုလုံးကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရသူများဖြစ်သည့်အလျောက် လက်ဝှေ့အတန်းတူသမားများ ထိုးသတ်စေခြင်း။

အလံအဆင့်လိုက် ထိုးသတ်သူတို့အားရွေးချယ်သတ်မှတ်ခြင်း၊ ထိုးသတ်ပွဲအနိုင်အရှုံးသတ်မှတ်ခြင်း၊ ထိုးသတ်သူတို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများအပေါ် စစ်ဆေးပြီး အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်ပေးခြင်း၊ ကြေငြာထားသော အလံဆုများကို လိုအပ်လျှင်ဖျက်သိမ်းခြင်း၊ သီးခြားအလံတခု ထပ်မံစိုက်ခြင်း၊ ထိုးသတ်ဆု၊ ကြားဆုများကို သတ်မှတ်ချီးမြှင့်ခြင်း၊ ဝိုင်းဒိုင်များကို လဲခြင်း စသည့်လက်တွေ့ ကြီးကြပ်မှုတရပ်လုံးကို တာဝန်ခံ၍ ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ထိုမှ လက်တွေ့ရက်များတိုးခြင်း၊ လျော့ခြင်းကိုလည်း လက်တွေ့ထိုးသတ်သူအရေအတွက်ကိုကြည့်၍ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အထူးမှာ ဒိုင်ချုပ်လုပ်သူ၏ ကြေငြာချက်သည်အတည်ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ထိုးသတ်သူတို့က ဝိုင်းဒိုင်ကို ရှိခိုးဦးတင်ခြင်းဖြစ်သလို ခုံဒိုင်အဖွဲ့ကိုလည်းရှိခိုး ဦးတင်ကြသည်။ အများအားဖြင့် ခုံဒိုင်အဖွဲ့သည် အရေးကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဆုံးဖြတ်ရန်ရှိသည့်အခါ ပရိသတ်ဆန္ဒကို ရယူ၍ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိသည်။

ကျေးလက်တောရွာများတွင်ကျင်းပလေ့ရှိသော လက်တွေ့ပွဲတို့တွင် ခုံဒိုင်အစား ဆရာတော်ဘုန်းတော်ကြီးများက လက်တွေ့ပွဲထိန်းသိမ်းခြင်းကို ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ လက်တွေ့ပွဲကြည့်ရင်း ဝိုင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနေရာလုလာပြီး ဝိုင်းမှာလည်း ကျဉ်းသွားတတ်သည်။ အချို့ကလည်း ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ မတ်တတ်ရပ်လာပြီး နောက်က ကြည့်သူများ မမြင်ရပဲ ရှိနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆရာတော်၏ ကြိမ်လုံးသည် မည်သည့်တကာကိုမျှ မညှာတမ်း တရွမ်းရွမ်းအသံထွက်လာပြီး လက်တွေ့ပွဲတွင် စည်းကမ်းသေဝပ်သွားတော့သည်။ လက်တွေ့ပွဲတွင် မူးရူးဝင်ရမ်းသူတို့ကိုလည်း ဆရာတော်ဘုန်းကြီး အမိန့်ဖြင့် ထိပ်တုံးခတ် ထိတတ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျေးလက်တောရွာ လက်တွေ့ပွဲများသည် ဆရာတော်ဘုန်းကြီးများ အုပ်ချုပ်မှုဖြင့် အေးချမ်းစွာ ကျင်းပနိုင်ကြ လေသည်။

၆။ ။ လက်ငွေထိုးနည်းစုံလင်

မြန်မာ့ရိုးရာလက်ငွေတွင် ထိုးသတ်နည်း အမြောက်အမြားရှိလေသည်။ လက်သီးကိုအသုံးပြုရာတွင် ထောက်လက်သီး၊ ဖြောင့်လက်သီး၊ ဝိုက်လက်သီး၊ ပန်းလက်ကျွဲခတ် ဖြတ်လက်သီး၊ ပင့်လက်သီး၊ ပေါက်လက်သီး၊ အသွားအပြန်နှစ်လုံးထိုး (စုံလက်သီး)၊ လွန်းပုံလက်သီး စသည်ဖြင့်ရှိပေသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာလက်ငွေ၏ လက်သီးထိုးနည်းတို့အပြင် မြန်မာသိုင်းဆန်သော အခွန်အပုံ၊ နပန်းပညာ၏ အဖမ်းအချုပ်တို့ဖြင့်လည်း တွဲစပ်၍ ထိုးသတ်နိုင်သည်။ လက်သီးဖြင့်အဓိကထား၍ ထိုးသော်လည်း ခြေလက်၊ ဒူး၊ တံတောင်၊ ခေါင်း၊ ခြေဖျားခတ်၊ လက်ဖုံ၊ လက်စောင်းရိုက် စသည်ဖြင့် စွယ်စုံထိုးသတ်နိုင်လေသည်။

တဘက်ထိုးသတ်သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် တိုက်စစ်ထိုးနည်း၊ ခံစစ်ထိုးနှင့် ရှောင်တိမ်းထိုးနည်းတို့ကို အသုံးချ၍ အရှောင်အတိမ်း၊ အခုအခံ၊ အခုန်အပုံ၊ အထိုးအကြိတ်၊ အကန်အကြောက်၊ အတွန်းအထိုက်၊ အဖမ်းအချုပ်၊ အတယ်အဖြုတ်၊ အဝင်အထွက်၊ အဖျဉ်အတုံ့ စသည်ဖြင့် မူလပင်ကိုယ်ထက်မြက်သော ထိုးသတ်နည်းများရှိပေသည်။ ထိပ်တန်းလက်ငွေကျော်ဖြစ်လာနိုင်ရန် အရှောင်အတိမ်း ပညာကို အထိုးအကြိတ် ပညာထက် ဦးစွာသင်ကြားလေ့ကျင့်ယူလေ့ရှိသည်။

ထိုးနည်းစုံလင်

ထိုးသတ်ရည်ထက်မြက်၍ ထိုးသတ်နည်းကြွယ်သော ရိုးရာလက်ငွေသမားတို့က အောက်ပါထိုးနည်းများကို ကျင့်သုံးလေ့ရှိကြသည်။

- တဘက်လူအား လှည့်ဖျားခေါ်ဆောင်ပြီး ဒေါသထွက်အောင် ပြု၍ အငိုက်တွင် အပျော့နှိုက် ချက်ကောင်းကို ရွေးထိုးခြင်း

- လူချင်းပူးကပ်၍ ဖမ်းချုပ်ကိုင်ပြီး အနီးကပ် ဆက်လက်သီးများ ဆင့်၍ ဆင့်၍ထိုးခြင်း

- တဘက် ထိုးသတ်သူ၏ လည်ကုပ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးတွင် ပူးညှပ်ချုပ်ကိုင် အောက်နှိမ့်ဆွဲချပြီး ရင်ညွန့်၊ ရင်အုံ၊ မျက်ခွက်၊ မေးစေ့၊ လည်စေ့၊ ဗိုက်အရွက်တို့ကို ဒူးဖြင့်ပင်၍ပင်၍တိုက်ခြင်း

- တဘက်ထိုးသတ်သူအား ခြေတဘက်မြှောက်ပေးပြီး ကျားခုန်ခုန် ဖုပ်၍ ဘယ်ညာပေါက်လက်သီးများ ထိုးချခြင်း

- တဘက်ထိုးသတ်သူက မြောက်ဘက်လာသော ခြေတဘက် ခြေချင်းဝတ်တွင် ဖမ်းချုပ်ညှပ်ပြီး ချိုင်းကြား တဘက်အောက်တွင်ညှပ်သွင်း၍ အရိုးနှင့်ဆောင့်ဆွဲကာ ခေါင်းဖြင့်ရင်ညွန့်၊ ရင်အုံ၊ မျက်ခွက်တို့ကို ဖိတိုက်ခြင်း၊ ထောက်လက်သီး၊ ပေါက်လက်သီး၊ ဝိုက်လက်သီးတို့ဖြင့်လည်း တချက်ကောင်းပစ်သွင်းခြင်း

- တဘက်ထိုးသတ်သူက မြောက်ဘက်လာသောဒူးကို တံတောင်ဖြင့် ပေါင်ကြောသားကိုတွက်ခြင်း၊ ထောင်းချခြင်း

- တဘက်ထိုးသတ်သူက ဗလာခတ်လာသောခြေဖမိုးကို တံတောင်စွန်းဖြင့်ခုခံခြင်း

- ဒူးတဘက်မြှောက် ခြေတဘက်ထောက်၍ အပေါ်စီးမှ မိုးသက်သီးများရွာချခြင်း

- ရွှေ့နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို ဟန်ချက်ညီညီပြောင်း၍ ဘယ်ညာစွန်းပျံလက်သီးများ ပစ်သွင်းခြင်း

- လူချင်း အတင်းပုကပ်ဖမ်းချုပ်၍ နပန်းပညာကို အသုံးချကာ ကိုင်ပေါက်ခြင်း၊ ဖွတ်ချခြင်း၊ လဲချခြင်း။ လဲကျ၍ကျောရင်ဘတ်၊ ဘေးတိုက်မြေပြင် ကြမ်းခင်းမထိမီ လက်သီးစောင်း လက်ဝါးစောင်းတို့ဖြင့်ခိုက်ချ၊ ထောင်းချခြင်း

- ရွှေ့ကိုထိုးစစ်ဟန်ပြုပြီး ကိုယ်ကိုတပတ်လှည့်၍ တံတောင်ဖြင့်မျက်ခွက်၊ နားထင်တို့ကို တွက်ခြင်း

- နောက်ဆုတ်ဟန်ပြုပြီး ခြေတလှမ်းဆုတ်ကာ ခြေဖျား စိုက်၍ နောက်ပြန် လက်ဖျံခိုက်ခြင်း

- တဘက်ထိုးသတ်သူက ဖိလိုက်၍ထိုးလျှင် လှည့်ပတ်ပြေးကာ ကိုယ်ကိုယ်ကို မတ်ပြီး ခေါင်းဖြင့် မှေး၊ ရင်ညွှန်၊ အရွက်တို့ကို ဆောင့်၍ ထိုးခြင်း

- လူချင်းပူးကပ်၍ အခါအထွက်တွင် ဝိုက်လက်သီး ကျခတ်ခြေ ဖျားရိုက်ခြင်းကို အသုံးပြုခြင်း

ထိုသို့လက်ဝှေ့ကျော်တို့၏ ထိုးသတ်နည်း စုံလင်ခြင်းတို့ အပြင် မြန်မာသိုင်းပညာ၏ နည်းပရိယာယ်၊ နပန်းပညာ၏ အဖမ်းအချုပ်နည်း ဗျူဟာ၊ ဂျမ်းဘားပညာ၏ အပြေးအလွှားတို့ဖြင့် တွဲစပ်အသုံးပြုကြပြီး "လက်သီးမှာအထိုး၊ တံတောင်ကအတက်၊ ခေါင်းမှာအတိုက်၊ ဒူးအရွက်နှင့် ခြေဖျားကိုစိုက်လက်ဖျံခိုက်" ဟူ၍စာချိုးထားရှိခဲ့ပေသည်။

ချက်ကောင်းရွေးထိုးနည်း

ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် ထိုးနည်းကြွယ်ဝ၍ သတ်နည်းအားဖြင့်စုံလေ့ရှိပေရာ ချက်ကောင်းကို ရွေး၍ထိုးနိုင်ခြင်းသည် တချို့တည်း၊ တချက်တည်းဖြင့်ပင် အနိုင်အရှုံးကိုဆုံးဖြတ်နိုင်ပေသည်။ သတ်နည်းစုံ၍ ထိုးပုံထိုးဟန်ကြွယ်သော ထိပ်တန်း လက်ဝှေ့ကျော်ဖြစ်ရခြင်းမှာ ချက်ကောင်းရွေးထိုးတတ်ခြင်း ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်းလက်ဝှေ့ကျော်တို့က အနိုင်သတ်နည်းကိုယူရာတွင် သတ်နည်းအားဖြင့် အခြေခံလေးရပ် ရှိပေသည်။ ယင်းတို့မှာ ကွဲအောင်ထိုးနည်း၊ သွေးထွက်အောင်ထိုးနည်း၊ အရွက်ကိုရွေး၍ထိုးနည်းနှင့် မေ့အောင်ထိုးနည်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကွဲအောင်ထိုးနည်း။ ။

ရိုးရာလက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရာတွင် မျက်နှာ၊ ခေါင်း တနေရာကွဲလျှင် အရှုံးပေးရသော စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိပ်တန်း

လက်ဝှေ့ကျော်တို့က အောက်ပါ ထိုးချက်၊ ထိုးကွင်း ပစ်မှတ်ကိုကွဲစေရန် ရွေးချယ်၍ ထိုးလေ့ရှိသည်။

- အထက်မျက်ခုံး နားသယ်စ နား နှစ်ဘက်နေရာ
- မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ဆုံရာ အစနား
- အောက်မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံး အောက်အစနား
- မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ဆုံရာအပေါ် မျက်ဝန်းနား
- အထက်နှုတ်ခမ်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်း
- အောက်မေးစေ့
- အပေါ်နား နဖူးအစနှစ်ဘက်၊

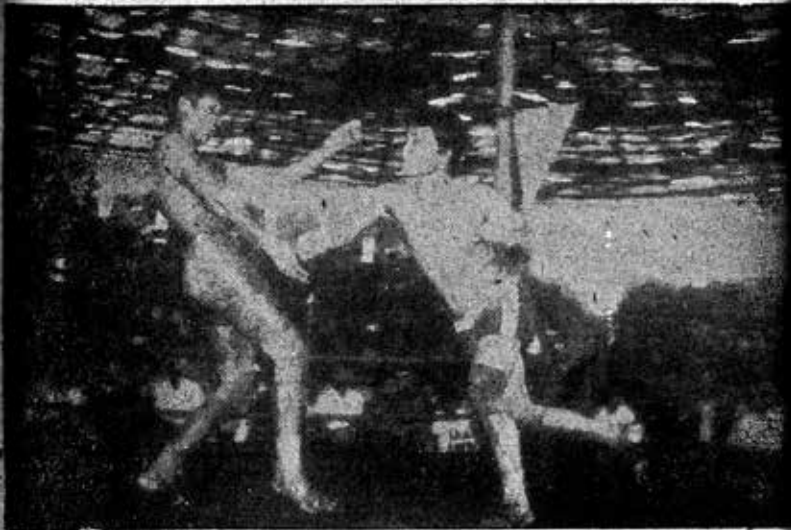
ထိုနေရာတို့တွင် မျက်နှာ၏ အောက်ခံအရိုးရှိနေ၍ အမာခံသဘော ရှိနေပြီး ထိုး၍ထိမှန်လျှင် အလွယ်တကူကွဲနိုင်လေသည်။ ထိုနေရာတို့ကို ရိုးရာထိပ်တန်းလက်ဝှေ့သမားတို့က ချက်ကောင်းအဖြစ်သတ်မှတ်၍ ထိုး သတ်လေ့ရှိသည်။

သွေးထွက်အောင်ထိုးနည်း။ ။

ရိုးရာလက်ဝှေ့တွင် ထိုးသတ်၍သွေးထွက်လျှင် အရှုံးပေးရခြင်း စည်းကမ်းရှိလေသည်။ ထိုစည်းကမ်းချက်အရ လက်ဝှေ့သမားတို့က သွေးထွက်လွယ်သော နေရာကို ချက်ကောင်းရွေး၍ ထိုးသတ်လေ့ရှိ သည်။ အောက်ပါတို့ကို သွေးထွက်လွယ်သောနေရာအဖြစ် သတ်မှတ် ရွေးထိုးကြသည်။

- နှာခေါင်းကို ရွေး၍ ထိုးခြင်း
- အထက်နှုတ်ခမ်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်း
- နားရွက်နှစ်ဘက်
- ပါးစပ်

ထိုနေရာတို့ကိုထိမှန်လျှင် သွေးထွက်အလွန်လွယ်ကူသည်။ အထူးသ ဖြင့် သွေးထွက်လွယ်သောနှာခေါင်းကို ရွေး၍ ထိုးကြသည်။ နှာ ခေါင်းတို့မည်သည် ထိုး၍ထိမှန်မှ သွေးထွက်နိုင်သည်မဟုတ်ပဲ ခေါင်း နှင့်ပွတ်တိုက်၍ဖြင့်လည်း သွေးထွက်လေ့ရှိရာ လက်ဝှေ့ကျွမ်းကျင်သူတို့ က အဓိကထိုးမှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ထိုးသတ်လေ့ရှိသည်။

သွေးထွက်အောင် ထိုးနည်း ပျားအနက် ပျက်နှာနှင့်နှာခေါင်းကို အဝိကထိုးမှတ်အဖြစ် ညာဖြောင့်လက်သီးကို ပစ်သွင်းရာတွင်

အရွှက်ကိုရွေး၍ထိုးနည်း။ ။

အရွှက်ရွေးထိုးနိုင်ခြင်းကို ထက်မြက်သောလက်ဝှေ့ရည်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ အရွှက်ကို မိမိရထိုးမိလျှင် အနိုင်အရှုံး အထူးသတ်မှတ်ရန် မလိုတော့ချေ။ အရွှက်ထိုးခံရသူပင် အလိုအလျောက်ကို အရှုံးပေးနေပြီး ဖြစ်သည်။ အရွှက်ကိုမိအောင် ထိုးသတ်နိုင်သောလက်ဝှေ့သမားသည် အလံလှပဲ့သို့ တက်ရောက်ထိုးသတ်နိုင်ခြင်း သို့မဟုတ် အလံတဆင့်တက်၍ ထိုးသတ်ရန် သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံရပေမည်။ အောက်ပါထိုးချက်ပုံစံမှာသည် အရွှက်ထိုးနည်း၏ ထိုးမှတ်ဖြစ်သည်။ ရင်အုံကိုခွေးဖြင့်တိုက်ခြင်း

- မေးစေ့ကိုချိန်၍ ခုန်ဒူးတိုက်ခြင်း
 - နံကြောနှစ်ဘက်ကို ဝိက်လက်သီးဖြင့် ကျွဲခတ်ထိုးခြင်း
 - ဇက်ပိုးကို လက်ဖျံ့ရိုက်ခြင်း
 - အပေါ်စီးမှ မျက်ခွက်ကိုမိုး၍ထိုးခြင်း
- ထိုသို့အရွှက်ထိုးသတ်နည်းကိုကျင့်သုံး၍ အရွှက်တလုံးရလျှင် နိုင်ပွဲဆင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ အရွှက်ထိုးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာချိုးတရပ်တွင် “ဒူးပျံ့ရင်အုံ၊ ခုန်ဒူးမေးစေ့၊ ဝှေ့စိုက်နံကြော၊ လက်ဖျံ့ဇက်ပိုး၊ မိုး၍ထိုး” ဟူ၍ရှိ၏။

မေ့အောင်ထိုးနည်း။ ။

မေ့မြောအောင် ချက်ကောင်းရွေး ထိုးနိုင်ခြင်းသည် အလံလှသမားလက်ဝှေ့ကျော်များသာ စွမ်းနိုင်သောအရာဖြစ်သည်။ လူတယောက်အား မေ့အောင်ထိုးနိုင်ခြင်းသည် လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ရာတွင် ရိုးရာလက်ဝှေ့လောကတွင် မေ့မြောအောင် ထိုးသတ်နိုင်သူ အမြောက်အမြားရှိသည်။ မေ့မြောအောင်ချက်ကောင်း ရွေးထိုးရာတွင် အောက်ပါထိုးချက်ကိုရွေး၍ ထိုးနိုင်လျှင် ခိုခိုင်အဖွဲ့က နိုင်ပွဲအဖြစ် ခံကြငြာပြီး ဖြစ်တော့သည်။

- နှစ်ဘက်သောပါးစောင်ရိုး
- နှစ်ဘက်သောလည်ပင်းကြော
- နှစ်ဘက်သောနားထင်
- နောက်ဇက်ပိုး
- အောက်မေးရိုးနှစ်ဘက်

အရှုံးသတ်မှတ်ချက်

ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် နှစ်ဦးဟုတ်ပိုင်ထိုးသတ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး အနိုင်၊ အရှုံး၊ သရေဟူ၍ သတ်မှတ်ရသည်။ အနိုင်၊ သရေကို အလွယ်တကူ သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း အရှုံးသတ်မှတ်ချက်သည် စည်းကမ်းချက်နှင့်ညီညွတ်မှုမရှိသောလျှင် ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။

- မေးစေ့ကိုချိန်၍ ခုန်ဒူးတိုက်ခြင်း
- နံကြောနှစ်ဘက်ကို ဝိုက်လက်သီးဖြင့် ကျွဲခတ်ထိုးခြင်း
- ဇက်ပိုးကို လက်ဖျံရိုက်ခြင်း
- အပေါ်စီးမှ မျက်ခွက်ကိုမိုး၍ထိုးခြင်း

ထိုသို့အရွှက်ထိုးသတ်နည်းကိုကျင့်သုံး၍ အရွှက်တလုံးရလျှင် နိုင်ပုံဆင်ပြီး ပြစ်လေသည်။ အရွှက်ထိုးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာချိုးတရပ်တွင် “ဒူးပျံရင်အံ၊ ခုန်ဒူးမေးစေ့၊ ဝေ့စိုက်နံကြော၊ လက်ဖျံဇက်ပိုး၊ မိုး၍ထိုး” ဟူ၍ရှိ၏။

မေ့အောင်ထိုးနည်း။

မေ့မြောအောင် ချက်ကောင်းရွေး ထိုးနိုင်ခြင်းသည် အလံလူအမားလက်တွေကျော်များသာ စွမ်းနိုင်သောအရာဖြစ်သည်။ လူတယောက်အား မေ့အောင်ထိုးနိုင်ခြင်းသည် လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ရာတွင် ရိုးရာလက်တွေ့လောကတွင် မေ့မြောအောင် ထိုးသတ်နိုင်သူ အမြောက်အမြားရှိသည်။ မေ့မြောအောင်ချက်ကောင်း ရွေးထိုးရာတွင် အောက်ပါထိုးချက်ကိုရွေး၍ ထိုးနိုင်လျှင် ခံနိုင်အဖွဲက နိုင်ပုံအဖြစ် ခြေကြာပြီး ဖြစ်တော့သည်။

- နှစ်ဘက်သောပါးစောင်ရိုး
- နှစ်ဘက်သောလည်ပင်းကြော
- နှစ်ဘက်သောနားထင်
- နောက်ဇက်ပိုး
- အောက်မေးချိုးနှစ်ဘက်

အရွှံးသတ်မှတ်ချက်

ရိုးရာလက်တွေ့သည် နှစ်ဦးဟုတ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး အနိုင်၊ အရှုံး၊ သရေဟူ၍ သတ်မှတ်ရသည်။ အနိုင်၊ သရေကို အလွယ်တကူ သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း အရွှံးသတ်မှတ်ချက်သည် စည်းကမ်းချက်နှင့်ညီသတ်မှုရှိမှသာလျှင် ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။

ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ရာတွင် လက်တွေ့သမားတဦးက မကျေနပ်ပါက ဒိုင်ချုပ်က ဆက်လက်ထိုးသတ်ခွင့်ပေးနိုင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လက်တွေ့သမားတဦး ခေတ္တအနားယူပြီး ဆက်လက်ထိုးမည်ဟု တောင်းဆိုလာပါက ခွင့်ပြုရသည်။ ခေတ္တအနားယူ၍ ဆက်လက်မထိုးနိုင်မှသာ အရှုံးပေးရပြီး ဆက်လက်ထိုးသတ်နိုင်ပါက ဆက်လက်ထိုးခွင့်ပေးရသည်။

ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးတွင် လက်တွေ့စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်လေးရပ်ရှိသည်။ ယင်းတို့ကား ကြောက်၍ရှုံးခြင်း၊ ကွဲ၍ရှုံးခြင်း၊ သရေရှုံးခြင်းနှင့် သက်လုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောက်၍ရှုံးခြင်း။

ထိုးသတ်သူနှစ်ဦးအနက် တဦးဦးက ကြောက်သွားပြီး ဆက်လက်မထိုးဝံ့လျှင် အရှုံးပေးရသည်။ ထိုးသတ်သူကာယကံရှင် ဆက်လက်မထိုးလျှင် ဆက်လက်မထိုးတော့ကြောင်းဆိုလာလျှင် ကြောက်၍ရှုံးခြင်း သတ်မှတ်ပေးနိုင်သည်။

ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲတွင် ကြောက်၍ အရှုံးပေးခြင်းမှာ မရှိလှပေ။ လက်တွေ့ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးခြင်းကပင် သူရဲဘောကြောင်သူ မဟုတ်ကြောင်း ကြေညာပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးသူငယ် ပွဲတို၌ ကြောက်၍ ဆက်လက်မထိုးဝံ့တော့၍ အရှုံးပေးခြင်းမျိုး တခါတရံ ရှိလေသည်။

ကွဲ၍ရှုံးခြင်း။

ကွဲ၍ဆိုရာတွင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။ တကယ်တမ်းကွဲခြင်းဟုတ်မဟုတ်ကို ဝိုင်းဒိုင်နှင့် ခုံဒိုင်လူကြီးတို့က စစ်ဆေးပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးရသည်။

မျက်ခွက် တနေရာရာတွင်ကွဲ၍ သွေးအလွန်အကျွံ ထွက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းတနေရာရာတွင် ကွဲ၍သွေးထွက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အထက်နှုတ်ခမ်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်းပြတ်၍ သွေးထွက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အထက်မျက်ခုံး၊ အောက်မျက်ခုံး၊ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ဆုံရာ အစနာ၊ အဝက်မေးရိုး၊ အောက်မေးစေ့တို့တွင်ကွဲ၍ သွေး

ထွက်လျှင် ရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းကွဲကွဲ ပါက အရှုံးအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ချေ။

ဥပမာအားဖြင့် ပါးစပ်တွင် အတွင်းကွဲ၍ သွေးထွက်သော်လည်း ထိုသွေးကိုမျိုချခြင်း၊ ထွေးပစ်ခြင်းဖြင့် ထိန်းနိုင်ပါက ရှုံးသူအဖြစ်မသတ်မှတ်နိုင်သေးချေ။ ထို့အတူ နှာခေါင်းမှာအတွင်းကွဲ၍ သွေးထွက်သော်လည်း သွေးကိုရေဖြင့်ရှူသွင်းပြီး သွေးထိန်းနိုင်ပါက အရှုံးအဖြစ်မသတ်မှတ်နိုင်သေးချေ။ ကွဲသည်ဆိုရာတွင် လက်သီးကွဲ(ဝါ) လက်သီးဖြင့် ထိုး၍ကွဲခြင်းမျိုး ဖြစ်ရမည်။ လက်သည်းရှည် ကုတ်ခြစ်မိ၍ကွဲခြင်း၊ သွားဖြင့်ကိုက်မိ တိုက်မိ၍ ကွဲခြင်းတို့တွင် အရှုံးအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ချေ။

သရေရှုံး။ ။

သရေရှုံးဆိုရာတွင် ထိုးသတ်သူနှစ်ဦးမှာ လက်ရည်တူ ထိုးသတ်နိုင်ခြင်းရှိသော်လည်း ထိုးသတ်သူတဦးက-

- စည်းကမ်းချက်တရပ်ကို နှစ်ကြိမ်ထက်မက ကျူးလွန်နေခြင်း
 - ခြေလက်များ ဆက်လက်မထိုးသတ်နိုင်အောင် နာကျင်နေခြင်း
 - မြန်မာ့လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်နည်းမဟုတ်ခြင်း
 - ဝိုင်းခိုင်၏တားမြစ်ချက်ကို မလိုက်နာခြင်း
 - ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားနေခြင်းဖြင့်ပင် အချိန်ကုန်နေစေခြင်း
- စသောအချက်များသည် သရေရှုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသည်။

ရိုးရာလက်ဝှေ့စည်းကမ်းအရ အထူးသတ်မှတ်ချက်တရပ်မှာ ဝှေ့စေ့ကိုမကန်မခတ်ရ၊ လဲကျ၍ကျောပြင်မြေထိလျှင် မထိုးရ၊ တဦးက အသင့်မဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် အသင့်ဖြစ်ပြီးဟု အချက်မပြုသေးလျှင် စတင်မထိုးရ ဟူ၍ရှိသည်။ ထိုသတ်မှတ်ချက်ကို တကြိမ်ကျူးလွန်ပါကခံနိုင်အဖွဲ့ကသတ်ပေးပြီး ဆက်ထိုးခိုင်းသည်။ နောက်တကြိမ် ကျူးလွန်ပါမူ ခိုင်အဖွဲ့က အရှုံးပေးနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် လိုက်လျောသောအားဖြင့် ဆက်လက်ထိုးစေပြီး စည်းကမ်းတရပ်ကို ထပ်မံကျူးလွန်ပြန်လျှင် အပြီးအပိုင် အရှုံးပေးရလေသည်။

လက်ဝှေ့ထိုးသတ်သူ တဦးဦးသည် လက်၊ ခြေ နာကျင်လျှင် လက် ကိုပတ်တီး ပတ်ခြင်း၊ ခြေထောက် ဆေးလိမ်းခြင်း ပြုနိုင်သော်လည်း နောက်တချိန်ဆက်လက်ထိုးသတ်၍ ခြေလက်နာကျင်လာပြန်လျှင် အရှုံး ပေးရလေသည်။ အချို့သောလက်ဝှေ့သမားတို့ ထိုးနေရင်းပခုံးအဆင့် လွှဲပြီး လက်မောင်းပြုတ်ကျတတ်သည်။ ထိုသို့ပြုတ်ကျ၍ ပြန်တင်ပြီး ဆက်လက်ထိုးသတ်နိုင်သော်လည်း နောက်တကြိမ် ထပ်မံပြုတ်ကျပြန်မှ သရေရှုံးအဖြစ်အရှုံးပေးရလေသည်။

ရိုးရာလက်ဝှေ့တွင် စနစ်တကျ အသိနှင့်လိုက်နာရသော စည်းကမ်း ရှိသလို ရိုးရာလက်ဝှေ့ဆန်ဆန် ထိုးသတ်ရသည်။ အချို့သော လက်ဝှေ့ သမားတို့သည် ညစ်ပတ်စိတ်များရှိပြီး ရိုးရာလက်ဝှေ့ထိုးနည်းမဆန်သော အပြုအမူကိုပြုတတ်သည်။ ထိုးသတ်ရာတွင် တဘက်လိုက်လာထိုးသူအား ရှေ့နှင့်မရင်ဆိုင်ပဲ နောက်လှည့်ပြီး နောက်ပေါက်ဆောင်ကန်ခြင်း၊ ခြေ ထောက်နှစ်ဘက်ကို ဝင်၍ပမ်းချုပ်ခြင်း၊ တဘက်ထိုးသတ်သူအား အ နှောင်အယှက်ဖြစ်စေရန် မကြာခဏ ထိုင်ချပစ်လဲခြင်း စသည့် အပြု အမူများပြုလုပ်ခဲ့သော် သရေရှုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရပေမည်။

ထိုအတူ ဝိုင်းဒိုင်က လက်၊ ခြေ တို့ဖြင့်ကာခြင်းကို ဆက်လက်ထိုး နေခြင်း၊ ဝိုင်းဒိုင်ကပမ်းချုပ်ပြီးရှိသော်လည်း ဆက်ထိုးနေခြင်း၊ တဘက် ထိုးသတ်သူက လက်ကာပြီးကျောပုတ်၍ပြုသော်လည်း ဆက်ထိုးနေခြင်း ထိုသို့တားမြစ်ချက်ကို နှစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် ထို့ထက်မက ကျူးလွန်ပါက သရေရှုံးအဖြစ် အရှုံးပေးရလေသည်။

လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရာတွင် ဆိုင်းချက်တီးပေးခြင်းနှင့်အညီ လုံလောက် သောပြင်ဆင်ချိန် ပြုပြီးလျှင် ရင်ဆိုင်၍ထိုးရလေသည်။ အချို့သော လက်ဝှေ့သမားတို့က ရင်ဆိုင်ထိုးခြင်းမပြုပဲ တချိန်လုံး ပတ်၍ပြေးနေ တတ်သည်။ တဘက်ထိုးသတ်သူက လိုက်လာလျှင် အကြောင်းမဲ့လက် ကာပြနေတတ်သည်။ ဝိုင်းဒိုင်က ပြန်ခေါ်ပြီး ပြန်လွှတ်ထိုးခြင်းကိုပင် မထိုးပဲ ဆက်လက်လျှောက်ပတ် ပြေးနေတတ်သည်။ ထိုသို့ပြုမှုနေသူ အား သရေရှုံးဖြစ်စေ၊ ကြောက်ရွံ့ဖြစ်စေ သတ်မှတ်နိုင်လေသည်။

သက်လုံရှုံး။ ။

သက်လုံရှုံးဆိုသည်တွင် ဆက်လက်မထိုးနိုင်အောင် မောဟိုက်နေ
သဖြင့် အရှုံးပေးရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် အနည်း
ဆုံးသုံးချီထိုးသတ်ရသည်။ တချီထိုး၍ အနားယူနိုင်သော်လည်း တချီ
ပြည့်မပြည့်ကို ခုံခိုင်အဖွဲ့ကသတ်မှတ်ပေးရသည်။ ခုံခိုင်အဖွဲ့ကနားခွင့်ပြု
မှသာလျှင် နားခွင့်ရှိပြီး မိမိဘာသာထိုင်နား၍မရချေ။

လက်ဝှေ့သမားချင်း ထိုးသတ်ရည်တန်းတူရှိနေသည်။ နှစ်ဦးလုံးမှာ
လည်း ကွဲခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်းမရှိကြ။ ခြေလက်ဒူးတို့မှာလည်း နာကျင်
မှုမရှိကြ။ သို့သော်တဦးက အချီအလားမပြည့်ပဲ နားခွင့်ပေးရန်တောင်း၊
ခံလာလျှင် တကြိမ်ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပဲ နောက်တချီထိုးသတ်
ရာတွင် အချီအလားမပြည့်ပဲ နားခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုလာပြန်ပါက
အရှုံးပေးရလေသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပဲ ခုံခိုင်အဖွဲ့က ဆက်ထိုးရန်စေခိုင်းသော်လည်း ဆက်
လက်မထိုးပဲနားနေ၍သော်လည်းကောင်း၊ သုံးချီမြောက်မထိုးနိုင်ပဲ ပွဲကို
ပြီးစေသော်လည်းကောင်း သက်လုံရှုံးအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး အရှုံးပေးရ
လေသည်။

လက်ဝှေ့ထုတ်ဖမ်းမှုကို အုပ်ချုပ်ရသော ခုံရုံးအဖွဲ့သည် လက်ဝှေ့လူရွေးခြင်း၊ အတွဲ တွဲပေးခြင်းကို ခုံရုံးချုပ်က ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

လက်ဝှေ့ထုတ်ဖမ်းမှုကို ကျပ်ချုပ်ရသော ခုံခိုက်အဖွဲ့သည် လက်ဝှေ့လှေ့ရွေးခြင်း၊ အတွဲ တွဲပေးခြင်းကို ခုံခိုက်ချုပ်က ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

ရုံသွင်းသောလက်ဝှေ့ပွဲများတွင် လက်ဝှေ့တို့ပေးခြင်းကို အထိုးသတ် ပြုကြသည်။ ရုံပွဲတွင် ဝင်ရောက်ထိုးသတ်သူတို့သည် အများအားဖြင့် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရည် အသင့်အတင့် ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကလည်း တပွဲစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ဝင်ရောက်ထိုးသတ်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပန်များတူညီသော်လည်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရည်ချင်း မမျှပါက ပွဲမှာကြည့်၍မကောင်းခြင်း၊ ထို့ထက် ပြင်းထန်သော အနာတရဖြစ်ခြင်းကို ရရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဝှေ့သမားကို စိစစ်စစ်ဆေးပြီး ထိုးသတ်စေရသည်။

စိန်ခေါ်ပွဲအတွဲများကို အနည်းဆုံး သုံး တွဲ၊ အများဆုံး ငါး တွဲ ရရှိသောအခါ ပွဲစတင်ထိုးလေသည်။ ပထမတွဲ တချီထိုး၍ ပြီးလျှင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်ပါက အနားယူစေပြီး ဒုတိယတွဲကို ထိုးစေလေသည်။ ဒုတိယတွဲမှာလည်း ပထမအချီတွင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်ပါက ခေတ္တအနားယူစေပြီး တတိယတွဲထိုးစေလေသည်။ ထိုအတိုင်းစတုတ္ထတွဲ၊ ပဉ္စမအတွဲများကို ခေါ်ထုတ်၍ထိုးစေလေသည်။

စိန်ခေါ်ပွဲတွင် အနည်းဆုံးသုံးချီထိုးသတ်ရသည်။ သုံးချီမြောက်၍ အနိုင်အရှုံးမပေါ်လျှင် သရေပွဲအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ထိုးသတ်ဆုများကို အညီအမျှ ချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။ စိန်ခေါ်ပွဲ အနိုင်အရှုံးသတ်မှတ်ရာတွင် လက်ဝှေ့စည်းကမ်းအတိုင်း ကြောက်ရွံ့၊ ကွဲရွံ့၊ သရေရွံ့၊ သက်လုံရွံ့တို့ဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးလေသည်။

စိန်ခေါ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ထိုးသတ်သူတို့မှာ အလံလုရန်ရည်ရွယ်၍ လာရောက်ထိုးခြင်း မဟုတ်သူများ၊ တက်သစ်စ လက်ဝှေ့ကျော်များက လက်ရည်စမ်းသည့်သဘောဖြင့် ဝင်ရောက်ထိုးသတ်ကြသူများ၊ အချို့သောထိပ်တန်းလက်ဝှေ့ကျော်တို့ကလည်း ပရိသတ်များတောင်းဆိုချက်အရ အလှပြု၍ ဝင်ရောက်ထိုးသတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိပ်တန်းလက်ဝှေ့ကျော်များသည် အလံလှပွဲ ဝင်ရောက်ထိုးရာတွင် အနာတရမဖြစ်စေရန် အများဆုံး နှစ်ချီခန့်သာ ထိုးသတ်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ထက်ရည်တူပွဲ ။ လက်ရည်တူပွဲမှာ ကလေးသူငယ်များက ဝင်ရောက်ထိုးသတ်သောပွဲဖြစ်သည်။ ကလေးသူငယ်များသည် လူကြီးများကဲ့သို့

လက်ဝှေ့ရေးပြ၍ စိန်ခေါ်ခြင်းမတတ်သေးပဲရှိရာ ဝိုင်းခိုင်လုပ်သူများက တွဲပေးရလေသည်။

ထိုသို့တွဲပေးရာတွင် အဓိကအားဖြင့် အရပ်အမောင်း တူညီခြင်းကို ကြည့်ပြီးတွဲပေးကြသည်။ အရပ်အမောင်းတိုင်းရာတွင် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ အရပ်အမောင်းကိုကညီသူများကိုရွေး၍ အတွဲတွဲပေးကြသည်။

ကလေးသူငယ်များ၏ လက်ရည်တူပွဲသည် စိန်ခေါ်ပွဲကဲ့သို့ပင် သုံး ချီထိုးသတ်ရပြီး ထိုးသတ်ဆုများကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးလေသည်။ ထို ပွဲမျိုးသည် လက်ဝှေ့ပွဲအစ လူကြီးလက်ဝှေ့သမားများ မစံမီ ထိုးသတ် လေ့ရှိသည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် ကလေးပွဲများဖြင့် ဖွင့်ပွဲပြုလုပ်လေ့ရှိ သော အစဉ်အလာများရှိလေသည်။

ကြားပွဲ။ ။ ကြားပွဲသည် အလံလပွဲတွင် အလံလလက်ဝှေ့သမားထံ အနားယူသောအခါ ပရိသတ်များ မငြီးငွေ့ မစောင့်ဆိုင်းရစေရန် ဖန် တီးသောပွဲဖြစ်သည်။ ထိုပွဲမျိုး ထိုးသတ်သူတို့သည် အများအားဖြင့် အလံလနှိုင်သူများဖြစ်ပြီး အလံလပွဲဝင်မနှံ့ဖြစ်သော လက်ဝှေ့သမားများ ကို ပွဲထုတ်လေ့ရှိသည်။

ကြားပွဲသည် အများအားဖြင့် သုံးချီမြောက်ထိုးသတ်၍ ဆုများကို ချီးမြှင့်လေသည်။ သို့ရာတွင် အချို့သောကြားပွဲတွင် အလံလ လက်ဝှေ့ သမားတို့ကဲ့သို့ပင် လက်ဝှေ့ရည်ထက်မြက်နေ၍ ပရိသတ်များကြိုက်သော ပွဲများလည်းဖြစ်ရာ အလံလပွဲနောက်ဆုံးအချိန် နောက်ဆုံးအလားကဲ့သို့ ရေကုန်ရေခန်းထိုးသတ်စေပြီး အနိုင်အရှုံးပေါ်သည်အထိ ထိုးခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ ပရိသတ်တို့ကလည်း အလံလပွဲ၏နောက်ဆုံး အနိုင်အရှုံးထိုး သော ပွဲကဲ့သို့ကြည့်ရှုရလေရာ ကြားပွဲကို အထူးတောင်းဆိုလျက်မှီတတ် လေသည်။

လက်ဝှေ့အလံလပွဲ

အလံလပွဲသည် လက်ဝှေ့ပွဲကြီးတပွဲ၏ အဓိကရည်ရွယ်သော ပွဲဖြစ် သည်။ လက်ဝှေ့ပွဲကျင်းပရန် ကြေငြာစဉ်ကပင် အလံအဆင့်အတန်း အလိုက် ဆုများကိုသတ်မှတ်၍ ကြေငြာပေးထားရလေသည်။ အလံ

လှပဲကိုဝင်နှံမည့် လက်တွေ့အကျော်အမော်တို့က ကိုယ့်အစု ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်
ရောက်ရှိလာပြီး အလံလှပဲကို စောင့်ဆိုင်းကြလေသည်။

အလံလှပဲသည် ရှုံးသူများထွက်ရပြီး နိုင်သူချင်းဆက်ထိုးရသောပွဲ
မျိုးဖြစ်ရာ လက်တွေ့ထိုးသက်ရင့်ပြီး လက်တွေ့ထိုးသတ်ရည်လည်း ထက်
မြက်၍ ဇွဲသတ္တိသက်လုံကောင်းသူတို့သာ ယှဉ်နိုင်သောပွဲမျိုးဖြစ်သည်။
သို့ကြောင့် အလံလှပဲဝင်ထိုးသော လက်တွေ့သမားတို့တွင် အင်္ဂါရပ်
အားဖြင့်—

- (၁) ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းခြင်း
- (၂) ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းမွန်ခြင်း
- (၃) ဇွဲသတ္တိပြည့်ဝခြင်း
- (၄) သက်လုံကောင်းခြင်း
- (၅) လက်တွေ့သက်ရင့်၍ ထိုးသတ်ရည်ထက်မြက်ခြင်း
- (၆) ခံနိုင်ရည်အထူးရှိခြင်း
- (၇) လက်တွေ့စည်းကမ်းကိုလိုက်နာခြင်း

စသည့် လက်တွေ့အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
အလံလှပဲသည် ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ သက်လုံကောင်းခြင်းကို ပြသသောပွဲဖြစ်ရာ
လက်တွေ့အရည်အချင်းမပြည့်ဝသူတို့ အနားမသိနိုင်၊ ယှဉ်ပြိုင်၍ မဝန်
သော ပွဲမျိုးဖြစ်သည်။

အလံလှပဲသတ်မှတ်ချက်

လက်တွေ့အလံလှပဲသည် စတုတ္ထအလံ၊ တတိယအလံ၊ ဒုတိယအလံ၊
ပထမအလံဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် လူငယ်လူသစ်တန်းများ
ဝင်ရောက်အလံလှပဲရန် အထူး အလံများကိုလည်း စိုက်ထူပေးလေ့
ရှိသည်။

အလံတခုတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရန် လက်တွေ့သမား အ
နည်းဆုံး လေးဦး ရှိရပြီး အများဆုံး ဆယ့်ခြောက်ဦးအထိ လက်ခံ
သည်။ လက်တွေ့သမား လေးဦးထက် နည်းလျှင် အလံကို ဖျက်သိမ်း
လိုက်ရသည်။

လှရွေးခြင်း။ ။ အလံလှပ ယှဉ်ပြိုင်လိုသူများသည် အလံတခုစိုက် ထူကြောင်း ခံဒိုင်ကကြေငြာပြီး ဝိုင်းဒိုင်က အလံကိုယှဉ် ဝိုင်းတပတ် ပတ်လျက်ပြပြီးလျှင် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးလိုသူတို့က အင်္ကျီချွတ်၍ ဝိုင်းထဲဆင်း ပြီး ဝိုင်းထိုင်ကြရလေသည်။ အင်္ကျီချွတ်ရခြင်းမှာ အလံ ယှဉ်လှသူများ ကို ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကြည့်ရှုနိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းတွင်းဆင်း၍ ဝိုင်းထိုင် ခြင်းမှာ ပရိသတ်များကို ပြသခြင်းနှင့် ပရိသတ်များပါ ဝိုင်း၍ရွေးချယ် နိုင်ရန် သဘောဖြစ်သည်။

လိအပ်သော လက်ဝှေ့သမား အရေအတွက်ပြည့်လျှင် တနယ်သား တူနေခြင်း၊ တဖွဲ့တည်း ဖြစ်နေခြင်း ရှိ မရှိကို မေးမြန်း စစ်ဆေးရလေ သည်။ တနယ်သား၊ တဖွဲ့သားတည်းဖြစ်လျှင် အများဆုံးနှစ်ဦးသာ ယူ သည်။ ထိုသို့ သတ်မှတ်ခြင်းမှာ လက်ဝှေ့သမားတို့က လိမ်ညာထိုး ခြင်း မပြုနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။

လက်ဝှေ့သမား အချင်းချင်းကလည်း ထိုးသတ်ရည်၊ ထိုးသတ်နိုင် သောအဆင့်အတန်းကိုကြည့်ရှု၍ ရွေးချယ်ခြင်း၊ ဖယ်ထုတ်ခြင်း ပြုနိုင် လေသည်။ ဝိုင်းထဲတွင် ရောက်နေသော လက်ဝှေ့သမားများထဲမှ အ ငယ်ဆုံး လက်ဝှေ့သမားက မိမိဖယ်ထုတ် လိုသော လက်ဝှေ့သမားကို ဖယ်ထုတ်နိုင်လေသည်။ ထိုသို့ပြုခြင်းမှာ အလံယှဉ်လှမည့် လက်ဝှေ့သမား အငယ်ဆုံးအား အခွင့်အရေးပေးရသော စည်းကမ်းတရပ် ဖြစ်သည်။ လက်ဝှေ့ အတွဲတို့ထုတွင် တနယ်သားချင်း၊ တဖွဲ့သားချင်း မဖြစ်စေရန် ခံဒိုင်အဖွဲ့က တွဲပေးရလေသည်။ သို့မဟုတ် အောင်ဘာလေ မဲနှိုက်ခြင်း ဖြင့် အတွဲတို့ရလေသည်။ တဆင့် သို့မဟုတ် နှစ်ဆင့် အနိုင်ရထားပြီး အကြိုဗိုလ်လှပနှင့်ဗိုလ်လှပတွင် တရွာသားချင်း၊ တဖွဲ့သားချင်း၊ ညီအစ်ကို ချင်းပင်ဖြစ်စေကာမူ အနိုင်အရှုံးပေါ် အောင် ထိုးသတ်ရသည်။ ညာထိုး လိမ်ထိုးလျှင် ခံဒိုင်က ပွဲကိုရပ်စဲနိုင်သည်၊ အလံကိုဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ လက်ဝှေ့အဆင့်နှင့် အလံသတ်မှတ်ချက်။ ။ ရိုးရာလက်ဝှေ့ အလံလှပ ထိုးသတ်ရာတွင် လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ရည် အဆင့်အတန်းအလိုက် မိမိ ထိုးသတ်နေသောအတန်းတွင်သာ ထိုးသတ်ခွင့်ရှိသည်။ တဆင့်မြင့်၍ တက်ထိုးခွင့်ရှိသော်လည်း တဆင့်နိမ့်သောအလံတွင် ဆင်း၍ ထိုးခွင့်

မရှိချေ။ လက်တွေ့စည်းကမ်းအရ သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း လက်တွေ့ အတန်း မုန် မမှန်ကို ခံခိုင်အဖွဲ့က စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရသည်။

လက်တွေ့အလံလုပွဲတခုတွင် အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်ထက်မနည်း အလံ ဆွတ်ခူးပူးပါက တဆင့်မြင့်သော အလံကို တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် ထိုးရလေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်စေကာမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ကြီးထွားလာ၍လည်းကောင်း၊ ထိုးသတ်ရည်အားဖြင့်လည်း မြင့်တက်လာ၍လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့သမားအချင်းချင်းကလည်း ပယ်ထုတ်၍လည်းကောင်း ဖြစ်လာလျှင် တဆင့်မြင့်၍ အလံတက်လုရလေသည်။ လက်တွေ့အလံလုသမား တဦး၏ တဆင့်မြင့်ပြီး တက်ရောက်အလံလုရေး၊ တဆင့်နိမ့်၍ ယှဉ်ပြိုင် အလံလုရေးကို ခံခိုင်အဖွဲ့နှင့် ခိုင်ချုပ်တို့က စိစစ်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးရသည်။ ခံခိုင်အဖွဲ့၏ စိစစ်ချက်သည် အတည်ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဖော်ပြပါလက်တွေ့အလံလုရွေးအဆင့်သတ်မှတ်ခြင်းသည် သက်တွေ့ပွဲကြီးတပွဲ၏ထိုးသတ်ခြင်းနှင့် လက်တွေ့စည်းကမ်းအရ သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ အချို့သော လက်တွေ့ပွဲငယ်တို့တွင် လက်တွေ့ အကျော်အမော်များ ရောက်ရှိလာခြင်း အရေအတွက် နည်းသဖြင့် အဆင့်နိမ့်သော လက်တွေ့သမားတို့က အဆင့်မြင့်သော လက်တွေ့အလံလုပွဲသို့ မိမိတို့သဘောအလျောက် တက်ထိုးခြင်းလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တတိယ အလံအထိသာ တက်ထိုးလေ့ရှိသည်။

မြန်မာ့လက်တွေ့အစဉ်အလာသတ်မှတ်ချက်တရပ်တွင် ဒုတိယအလံ တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပြီးရှိသော် ထိပ်တန်းလက်တွေ့သမားအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ မြန်မာ့လက်တွေ့သမားတို့သည် ထိပ်တန်းလက်တွေ့သမား တဦးအဖြစ် ခံယူနိုင်ရန် တကယ်လက်တွေ့ပွဲကြီးတွင် ဒုတိယ အလံကို တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှသာ ထိပ်တန်း လက်တွေ့သမားအဖြစ် ခံယူဝန်ကြ၍ လက်တွေ့ထိုးသတ်နိုင်သောအဆင့်နှင့် လက်တွေ့သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် ပွဲကို အချောင်သဘောဖြင့် ဒုတိယအလံကို တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမရှိကြချေ။

အလံလှပွဲ ထိုးသတ်စည်းကမ်း။ ။

ရိုးရာလက်ဝှေ့အလံလှပွဲသည် လေးချို့၊ လေးလား ထိုးသတ်ရသည်။ ထိုးသတ်၍ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယအချို့အထိ သုံးချို့သုံးလားတွင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်လျှင် နောက်ဆုံး လေးချို့မြောက်တွင် အနိုင်အရှုံးပေါ်သည် အထိ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ရသည်။

ပထမအချို့တွင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်ပါက စိန်ခေါ်ပွဲ၊ ကြားပွဲထိုးခြင်း ကဲ့သို့ပင် ခေတ္တအနားယူပြီး နောက်တတွဲကဆက်ထိုးလေသည်။ ထိုအတွဲ ဒုတိယအချို့ထိုးသတ်၍ အနိုင်အရှုံးမပေါ်သေးလျှင် ခေတ္တ နားပြန်ပြီး တတိယအချို့ကို ဆက်လက်ထိုးသတ်ရသည်။ တတိယအချို့တွင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်ပါက နောက်ဆုံး စတုတ္ထအချို့တွင် အနိုင်အရှုံး ပေါ်သည် အထိ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ရလေသည်။

ရေကုန်ရေခန်းထိုးသတ်ခြင်းဆိုသည့်အတိုင်း အိုးထဲမှရေများကို ခရဆွတ်ခြင်း၊ ရေသောက်ခြင်း၊ ရေသတ်ခြင်းပြု၍ ရေကုန်ရေခန်း သည် အထိ သို့မဟုတ် လက်ရည်ကုန်ထိုးသတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့အလားကောက်၍ သတ်မှတ်ပေးရန် ခုံခိုင်အဖွဲ့က ဆောင်ရွက်ရသည်။ အချို့အလားပြည့်လျှင် နားခွင့်ပေးပြီး မပြည့်လျှင် ဆက်၍ ထိုးရလေသည်။

တချို့ဆိုရာတွင် လေးလားပြည့်၍ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းခိုင်လွတ်၍ တပွဲပြီး၊ ခိုင်က ဖမ်း၍ရပ်နားခြင်းကို တလားဖြစ်သည်။ လေးလားပြည့်လျှင် တချို့ ဖြစ်သည်။ ထိုးသတ်၍ လေးချို့ပြည့် တလား (တလားကြီး) ဟူ၍ သတ်မှတ်သည်။ သို့ကြောင့် လက်ဝှေ့အလံလှပွဲတွင် လေးလား (အလားငယ်) တချို့၊ လေးချို့ (အချို့ငယ်) တလားဟူ၍ ရှိလေသည်။

အလံလှပွဲတွင် အနိုင်အရှုံးသတ်မှတ်ရေးမှာ အထူးအရေးကြီးသည်။ အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်ချက်များပါက ထိုးသတ်သူလက်ဝှေ့သမားတို့မှာ နှစ်နာဖွယ်ရာရှိ၍ အထူးဂရုစိုက်ရလေသည်။ အောက်ဖော်ပြပါ သတ်မှတ်ချက်သည် အလံလှပွဲအတွက် အရှုံးအဖြစ် သတ်မှတ်လေ့ရှိသည်။

- မျက်ခွက်တနေရာတွင်ကဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်း
- နှာခေါင်းသွေးမှာ ထိန်း၍မရအောင် သွေးအလွန်အကျွံ ထွက်နေခြင်း

မှတ်ချက်။ နှာခေါင်းသွေးထွက်လျှင် မျိုချနိုင်သည်။ ရေရှူ၍ ထွေးပစ်နိုင်သည်။

ထိုသို့ပြုရာမှ သွေးမတိတ်လျှင် အရှုံးပေးရသည်။ နှာခေါင်းသည် ကဲ့၍ သွေးထွက်နိုင်သည်။ ကဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်း မဟုတ်လျှင် ရေရှူထွေးပစ်ခြင်းဖြင့် သွေးတိတ်နိုင်သည်။ ကဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်း ဖြစ်လျှင် ရပ်တန့်သွားအောင် ရေသွင်း၊ ရေရှူခြင်းဖြင့် ပြုလုပ်၍မရနိုင် ရှိတတ်သည်။ လက်သီးကဲ့၊ ပုတ်တိုက်ကဲ့ နှစ်မျိုးရှိရာ လက်သီးကဲ့ ဟုတ်မဟုတ်ကို နှာခေါင်းသွေးထိန်းနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိနှင့် အဆုံးအဖြတ် ပေးကြသည်။

- နားရွက်အတွင်း အပြင်ကဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်း
- ပါးစပ်ကဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်း (အတွင်းကဲ့ ကဲ့ခြင်းမှာ အရှုံးမပေးနိုင်ချေ)
- ခြေလက် ဒူးများနာကျင်၍ ဆက်လက် မထိုးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခြင်း

- အရွှက်မိ၍ ဆက်လက်မထိုးနိုင်အောင် အောင့်နေခြင်း

- မေ့မြောသွားခြင်း

စသည်တို့ဖြစ်သည်။ အချို့သော လက်ဝှေ့သမားတို့က ဇွဲသတ္တိကောင်းလှသဖြင့် မေ့မြော၍ နှာနှပ် ရေဆွတ် ရေယူပြီး ပြန်လည်သတိရသောအခါ ဆက်လက်ထိုးလိုက် ထိုးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ကြိမ်မေ့မြောသွားပါက ဆက်လက်ထိုးခွင့်မရတော့ပဲ အရှုံးပေးရလေသည်။

အလံလပွဲအနိုင်အရှုံး။ ။

အနိုင်အရှုံးပေါ်စေရန် ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ပွဲသည် အရေးအကြီးဆုံးထား၍ အထူးဂရုစိုက်ရသော ပွဲဖြစ်လေသည်။ ဤလိုအခါမျိုးရောက်လျှင် လက်ဝှေ့သမားတို့ကလည်း မတရား အနိုင်ယူခြင်း ပြုတတ်ကြလေသည်။

ရေကုန်ရေခန်းထိုးသတ်ပွဲတွင် ထိုးသတ်၍တပွဲ၊ တချီပြီးဆုံးလျှင် ရေဆွတ် ရေသောက်ခြင်း ပြုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ကုန်စေသည့် ယဘော၊ အနားယူစေသည့်အချိန်ဖြုန်းခြင်းမျိုးကိုပြု၍ မရချေ။ ရှိသင့်သောအချိန်ထက်ပို၍ ကြာလျှင် ဝိုင်းခိုက် ခေါ်ယူရလေသည်။ ထိုသို့ခေါ်ယူပြီး ခိုင်တိုက် လက်ချင်းယှက်၍ အဆင်သင့် ဖြစ် မဖြစ်မေးမြန်းပြီး လက်ဖြုတ်လွှတ်၍ ဆက်လက်ထိုးစေရလေသည်။

ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ရာတွင် နောက်ဆုံးအချီဖြစ်၍ တောက်လျှောက် ဆက်တိုက်ထိုးသတ်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုင်နား၍မရချေ။ ထိုင်နားပါက ခိုင်က ခေါ်ယူဆွဲထုတ်ရသည်။ ထိုသို့ ထိုင်နား၍ နှစ်ကြိမ်ထက် မတစ်ကြိမ်လျှင် အရှုံးပေးရလေသည်။

ထိုးသတ်ရာတွင် တဦးကလဲနေလျှင် တဦးက လက်ခမောင်းခတ်၍ ခေါ်ထုတ်ရသည်။ လက်ဝှေ့သမားချင်း ဆွဲထုယူခြင်း၊ ခေါ်ယူခြင်းမပြုရချေ။ ခိုင်ကတဆင့် ခေါ်ယူ၊ ခေါ်ထစေရသည်။ ခိုင်လူကြီးက ခေါ်ထဆွဲထု၍ထပြီး ဆက်လက်ထိုးလိုက် ဆက်လက်ထိုးနိုင်ပြီး ခေါ်ထဆွဲထု၍ လိုအပ်သောအချိန်ထက် ကြန့်ကြာနေပါက အရှုံးပေးရလေသည်။

လက်ဝှေ့အလံလုပွဲသည် လက်ဝှေ့သမားတို့၏ ဇွဲသတ္တိ ပြည့်ဝခြင်း၊ သက်လုံကောင်းခြင်းကို ပြသခြင်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံးပွဲတွင် အချီအလား သတ်မှတ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ အချီသော ဇွဲကောင်းသည့် လက်ဝှေ့သမားတို့သည် တောက်လျှောက်ဆက်တိုက်ထိုးသတ်ရာတွင် တနာရီခွဲမှ နှစ်နာရီအထိ အချိန်ကြာလေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ရိုးရာလက်ဝှေ့၏ ဇွဲသတ္တိ၊ သက်လုံ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်းမည်ပေတော့သည်။

အလံလုပွဲနှင့် စစ်ဆေးချက်

အလံလုပွဲမထိုးသတ်မီ ယှဉ်ပြိုင်သူနှစ်ဦးအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရမည်။ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်းသဘောမှာ အလံလုပွဲသည် အနိုင်အရှုံးက အရေးကြီးသဖြင့် အငြင်းအခုံအရှုပ်အရှင်းပြဿနာများ၊ စောဒကတက်ဖွယ်ရာများ မရှိစေရန် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုးသတ်မည့်နှစ်ဦး

အလံလှပဲ့တွင် လေးရီ လေးလားပြောက်သော်လည်း အခိုင်အရှုံးမပေါ်၍ ရေကန် ရေခန်းထိုးသတ်နိုင်သူ
ထိပ်ထန်း ထက်စေ့ကျော်ဘိက္ခုနား ခုံခိုင်ချုပ်က သက်လုံဆု၊ ငွေဆုကို ဤသို့ ရီးမြင့်စေ့ ရိုသည်။

တို့အား ကျေနပ်မှသာ အလံလှပဲတိုးခွင့်ရှိ လေသည်။ လက်စေ့သမား တို့အား စစ်ဆေးရာတွင် အောက်ပါတို့ကို အဓိကထား၍ စစ်ဆေးလေ့ ရှိသည်။

ဒဏ်ရာဟောင်းများရှိမရှိစစ်ဆေးခြင်း။ ။ ရိုးရာလက်စေ့စည်းကမ်း ချက်အရ ကဲ့ရဲ့သော်လည်းကောင်း၊ သွေးထွက်၍သော်လည်းကောင်း အရှုံးပေးရသောသတ်မှတ်ချက်ရှိသည်။ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူနှစ်ဦးမှာ ဒဏ်ရာ ရရှိထားပါက ထိုဒဏ်ရာဟောင်းထိမှန်၍ သွေးထွက်လျှင် အရှုံးအပြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ချေ။ ဒဏ်ရာဟောင်းရှိပါက ဒဏ်ရာပြုပြီး ဒဏ်ရာမှတစ်ဆင့် တဘက်ထိုးသတ်သူအား ဒဏ်ရာဟောင်းရှိကြောင်းနှင့် ထိုဒဏ်ရာထိမှန်၍ သွေးထွက်ပါက အရှုံးအပြစ်မသတ်မှတ်ကြောင်း ပြောထားရလေသည်။

ဒဏ်ရာဟောင်းရှိ၍ ကြိုတင်ပြသထားခြင်း၊ တဘက်လက်စေ့သမား အား ပြသထားခြင်းမရှိလျှင် ထိုဒဏ်ရာဟောင်းသွေးထွက်ပါက လက်စေ့ စည်းကမ်းအရ အရှုံးပေးရလေသည်။

လက်သည်းကိုစစ်ဆေးခြင်း။ ။ ထိုးသတ်မည့် လက်စေ့သမားနှစ်ဦး သည် လက်သည်းကိုစစ်ဆေးရသည်။ လက်သည်းရှည်ပါကညှပ်ပစ်ရမည်။ အထူးသဖြင့် လက်မ လက်သည်းရှည်ခြင်းကို တိုးအောင်လိုးပြတ်ရမည်။

ရိုးရာလက်စေ့တွင် ကွဲပါက အရှုံးပေးရမည့်စည်းကမ်းရှိ၍ လက်သည်း ရှည်ပါက ကုတ်ခြစ်မိလျှင် ရှုကဲ့သွေးထွက်နိုင်သည်။ လက်သီးကွဲ၊ လက် သည်းရှည် ကွဲခြင်းကိုခွဲခြားနိုင်ရန် လက်သည်းရှည်ပါက လှီးပြတ်ထား ရလေသည်။

အချို့သောလက်စေ့သမားတို့သည် လက်မောင်းတို့၌ လက်စေ့လက်ပွဲ များချည်ထားလေ့ရှိသည်။ အရှောင်လက်ပွဲတို့တွင် ကြေးပြား၊ သွပ်ပြား၊ ငွေပြားတို့ဖြင့် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ထိရှုကဲ့နိုင်သည်။ ယင်းကိုမထိရှုနိုင် စေရန် လက်ကိုင်ပုဝါတို့ဖြင့်အုပ်၍ ချည်ထားရလေသည်။

ခြေဖူးစစ်ဆေးခြင်း။ ။ ခြေဖူးတို့တွင် ပတ်တီးများ၊ ဒူးစွပ်များစွပ် ထားလေ့ရှိရာ ပတ်တီး၊ ဒူး စွပ်တို့တွင်မာကျောကြမ်းတမ်းသောဝတ္ထုများ ပါမပါစစ်ဆေးရလေသည်။

ခေါင်းစစ်ဆေးခြင်း။ ။ခေါင်းတွင် ပုဝါစည်းထားခြင်း၊ တစ်တစ်ခုနှင့် စွပ်ထားခြင်း ရှိ မရှိကို စစ်ဆေးရသည်။ ရှေး မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ယောက်ျားမှန်လျှင် သျှောင်ထုံးရှိနေ၍ လက်တွေ့ထိုးရာတွင် သျှောင်ထုံး ချည်သောကြိုးကိုပင် စစ်ဆေးလေ့ရှိလေသည်။

လက်တွေ့သမားတို့၏ သုံးခွင့်

အလံလှဲ့အပါအဝင် လက်တွေ့ထိုးသူတို့အား ကိုယ်ခံ၊ ခုခံအဖြစ် အောက်ပါတို့ကို သုံးစွဲခွင့်ပြုထားလေသည်။

- ဝှေးစေ့ကို တန်ခတ်မိလျှင် နာကျင်မှု သက်သာစေရန် အကာ အကွယ်ပြုသောကိရိယာ ကြေး၊ သံ၊ သွပ်များကို အသုံးပြုနိုင်သည်။

- သွားမကျိုး မပဲ့စေရန် ကျောက်သွားတု၊ သံသွားတု၊ ကြေး သွားတုများကို စွပ်၍အသုံးပြုနိုင်သည်။

- ဒူးစွပ်၊ ခြေစွပ်၊ ပတ်တီးများကို ပတ်တီးကြမ်းမဟုတ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်သည်။

- ပုဆိုးကတောင်းကျိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဘောင်းဘီတိုတ် ဆင်၍လည်းကောင်း အပိုပုဆိုးတထည်ဖြင့် ခါးစည်း၍ ထိုးနိုင်သည်။ ခါးမစည်း၍လည်း ထိုးနိုင်သည်။ သို့သော်တဘက်သော လက်တွေ့ သမားက ခါးစည်းရန်တောင်းဆိုလျှင် ခါးစည်းပေးရလေသည်။

ပုတ်ချက်။ ။မြန်မာ့လက်တွေ့ခါးစည်းရာတွင် ပုဆိုးတထည်ကို သုံးမြှောင်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ပြီး နောက်ပြန်ခါးချည်ရသည်။ ထိုသို့ပြု ခြင်းမှာ ဝှေးစေ့ကို မကန်မခတ်မိစေရန် မျက်ကွယ်သဘောဖြစ်ပြီး ခါးကိုဖက်၍ ဆွဲလွှားလဲဖွတ်ရာတွင် ပိုင်နိုင်စွာကိုင်နိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

အလံလှဲ့စဉ်။ ။ရိုးရာလက်တွေ့ အလံလှဲ့စည်းကမ်းအရ ထိုးသတ် သောအဆင့်တွင် တဆင့်မြင့်၍ တက်ထိုးနိုင်ပြီး တဆင့်နိမ့်၍ဆင်းထိုး ခွင့်မရှိသော စည်းကမ်းအရ အလံလှဲ့ကို အလံ၏ ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် ကျင်းပရသည်။ ထိုစည်းကမ်းမှာ တဆင့်မြင့်သောအလံကို တက်ထိုး နိုင်ရန်အတွက် လမ်းပွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဥပမာဆိုရသော် တတိယအလံထိုးသတ်နေသူသည် ရှုံးသွားပါက နောက်တွဲခေါ်မည့် ဒုတိယအလံတွင် ယှဉ်ပြိုင်လိုက် တက်ရောက် ထိုးသတ်နိုင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပဲ ရှုံးသွားပါက တတိယအလံထက် အဆင့်နိမ့်သော စတုတ္ထအလံကိုဆင်း၍ ယှဉ်လှေ့ခွင့်မရှိချေ။ သို့ကြောင့် အလံလှေ့စဉ်ကမ်းပွဲစဉ်အရ အထူးအလံ၊ ပဉ္စမအလံ၊ စတုတ္ထအလံ၊ တတိယအလံ၊ ဒုတိယအလံ၊ ပထမအလံ၊

စသည်ဖြင့် ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် ပွဲကိုယှဉ်ပြိုင် ကျင်းပရလေသည်။ ပထမအလံသည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့်အလျောက် နောက်ဆုံးတွင်ထား၍ စီမံကျင်းပရပြီး ပထမအလံလှေ့ပြီးဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ပွဲကြီးလည်း ပြီးဆုံး သွားတော့သည်။

အလံဖျက်သိမ်းခြင်း

ရိုးရာ လက်ဝှေ့ ကျင်းပရေးအတွက် ကြေငြာချက်များ ဖြန့်ဝေ အကြောင်းကြားစဉ်ကပင် စိုက်ထူမည့်အလံနှင့် ဆုကြေးသတ်မှတ် ချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရသည်။ ထိုဖော်ပြချက်အတိုင်း လက်ဝှေ့ ပွဲကျင်းပသည့်အခါ အလံစိုက်ထူရပြီး ဖျက်သိမ်းခြင်း၊ ဆုကြေးများ လျော့၍ ပြန်လည်သတ်မှတ်ခြင်း မပြုရချေ။ အချို့သောလက်ဝှေ့ပွဲ ဦးဆောင်ကျင်းပသူတို့က စိုက်ထူမည့်အလံနှင့် ဆုကြေးအတိုင်းမပြု လုပ်ပဲ ဖျက်သိမ်းတတ်လေ့ရှိရာ ရိုးရာလက်ဝှေ့စည်းကမ်းအရ အလံဆုကို အကြောင်းမဲ့ ဖျက်သိမ်းခြင်းမပြုနိုင်ရန် တားမြစ်ချက်တရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုတားမြစ်ချက်ကို မလိုက်နာပါက ပရိသတ်တို့ကအော်ဟစ်ကဲ့ရဲ့ကြမည် ဖြစ်ပြီး လက်ဝှေ့သမားတို့ကလည်း သပိတ်မှောက်၍ မထိုးသတ်ပဲ နေကြ ပေတော့မည်။ ထိုးသတ်သည့်တိုင်အောင်လည်း ထိုပွဲမျိုးသည် လိမ်ပွဲ ညာပွဲအဖြစ်သို့ရောက်ရှိသွားလေတော့မည်။

သို့ရာတွင်ချွင်းချက်အားဖြင့် လက်ဝှေ့ပွဲကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရသူ ဒိုင် ချုပ်နှင့်ဒိုင်အဖွဲ့က အောက်ဖော်ပြပါ အခြေအနေနှင့် ကိစ္စရပ်များ ပေါ်ပေါက်လျှင် ပရိသတ်တို့အား အခြေအနေကို ကြေငြာရှင်းလင်း ပြီး အလံတခုခုကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။

- အလံဆုတခုတွင် ထိုးသတ်ယှဉ်ပြိုင်မည့်လက်တွေ့သမား အနည်းဆုံးလိုအပ်သောအရေအတွက် လေးဦး မပြည့်ခြင်း။

- ယှဉ်ပြိုင်မည့် လက်တွေ့သမားအနည်းဆုံး လေးဦးရှိသော်လည်း လက်တွေ့သမားတို့မှာ ထိုအလံဆုကို ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်နေသူများမဟုတ်ခြင်း။ ဥပမာ ပြရသော် ပထမအလံဆုတွင် ပထမတန်းလက်တွေ့သမား မဟုတ်ကြပဲ ဒုတိယအလံလု လက်တွေ့သမားတို့ကတက်ရောက်ထိုးလို၍ တောင်းဆိုလာခြင်းရှိတတ်ရာ အဆင့်မဟုတ်သောထိုးသတ်ခြင်းကို တားဆီးသည့်သဘောဖြစ်သည်။

- ယှဉ်ပြိုင်မည့်လက်တွေ့သမားများ လိုအပ်သောအရေအတွက် ပြည့်သော်လည်းလက်တွေ့သမားတို့မှာ တနယ်သားချင်း၊ တဖွဲ့သားချင်းဖြစ်နေခြင်း။ (ရိုးရာလက်တွေ့ အလံလှည့်တွင် တနယ်သားချင်း၊ တဖွဲ့သားချင်းလက်တွေ့သမားတို့အား အများဆုံးနှစ်ဦးသာ လက်ခံထိုးသတ်စေလျက်ရှိသည်)။

- လက်တွေ့ပွဲကျင်းပရန် အချိန်ရက်မရသော အခါနှင့် ကြုံလာခြင်း။ (အချို့သောလက်တွေ့ပွဲတို့တွင် သတ်မှတ်ရက်ကုန်ဆုံးပြီး ရက်ထပ်တိုးရန်လည်း မရှိသောအခါ အလံဆု အချို့ကို ဖျက်သိမ်းရခြင်းရှိလေသည်)။

- လက်တွေ့ပွဲ၊ အလံလှည့်ကိုဆက်လက်ထိုးပါက ပြဿနာ၊ ရန်ပွဲ၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လာနိုင်ခြင်း။

အဆိုပါ အကြောင်းများကြောင့် အလံဆုတခုခုကို ဖျက်သိမ်းရလျှင် အချိန်ရလျှင်ရသည့်အလျောက် အထူးအလံတခုခုကိုအစားထိုး စိုက်ထူရလေသည်။ ထိုသို့အလံအစားထိုးစိုက်ထူခြင်းမှာ လက်တွေ့ကျော်များ အလံလုရန် လူမစုံ၍ တက်သစ်စ လက်ငဲ့ဝှေ့သမားတို့အတွက် ဖန်တီးပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

အလံလှည့်တခုကို ဖျက်သိမ်းရသော်လည်း အချိန်ရသေးပါကစိတ်ကြိုက်လက်တွေ့သမားနှစ်ဦးအား ကြောက်ရွံ့၊ ကွဲရွံ့ ပွဲတပွဲကို စီစဉ်ပေးရလေသည်။ ထိုပွဲမျိုးသည် အလံလှည့်၏ နောက်ဆုံးပိုင်းလှည့်အဖြစ်

လေးချီလေးလားထိုးသတ်၍ အနိုင်အရှုံးပေါ်အောင် ဆင်နွဲကြရလေသည်။

အလံဆုတခုကို ဖျက်သိမ်းလျှင် ထိုအလံ ထိုးသတ်နေသောလက်ဝှေ့သမားတို့အား အလွတ်သဘောအဖြစ် ဆုကြေးကို ချီးမြှင့်ရသည်။ အလွတ်ဆုကြေး ချီးမြှင့်ရာတွင် အလံဆုကြေး တန်ဖိုးငွေ၏ ၅၅ ရာခိုင်နှုန်းထက် မနည်းချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ချီးမြှင့်ခြင်းမှာလက်ဝှေ့ ထိုးသတ်နိုင်သော အဆင့်နှင့် ပညာကိုဂုဏ်ပြုခြင်းနှင့် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရန် တကူးတကလာရောက် အားပေးခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘော ခရီးစရိတ်၊ ပွဲစရိတ်ချီးမြှင့်သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ တနည်းမှာ ဇာနည်လက်ဝှေ့သမားတို့၏ လက်ဝှေ့ပညာကိုလေးစားသည့် သဘောဖြစ်သည်။

အလံလှပွဲ၏ရှုံးဆု

အလံလှပွဲသည် ရှုံးသူများထွက်ရပြီး နိုင်သူချင်းဆက်ထိုးရခြင်းဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးပိုလ်လှပွဲတွင် ဆုကိုတဦးတည်းကသာ ဆုတ်ခူးယူသွားသည့် သဘောရှိလေသည်။ သို့ကြောင့် ရှုံးသူတို့ကိုလည်း ရှုံးပွဲအလိုက်ဆုကို ချီးမြှင့်ရလေသည်။

ရှုံးဆုကိုပေးရာတွင် အလံဆုကြေးငွေတန်ဖိုးကိုလိုက်၍ ပေးရသည်။ အများအားဖြင့် ရှုံးဆုကို ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းအနည်းဆုံးထား၍ပေးလေ့ရှိသည်။

ဥပမာဆိုသော် ကျပ် ၃၀၀ တန်ဘတိယအလံလှပွဲတခုတွင် တပွဲထိုး၍ တပွဲတည်းနှင့် ရှုံးပါက ကျပ် ၄၅ ရရှိပေမည်။ တပွဲနိုင်၍တပွဲရှုံးသူက ကျပ် ၉၀ ရရှိပြီး နောက်ဆုံးပိုလ်လှပွဲတွင် ရှုံးသူက နှစ်ပွဲနိုင် တပွဲရှုံးခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုးသတ်ရသည့်ပွဲမှာ သုံးပွဲဖြစ်နေ၍ကျပ် ၁၃၅ ကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

အလံလှပွဲနှင့် အောင်ဘာလေမဲ

အလံလှပွဲထိုးသတ်ရန် အတွဲများကို တွဲပေးရာတွင် ခံနိုင်အဖွဲက တာဝန်ယူပေးရသည့် စည်းကမ်းရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုးသတ်သူ လက်ဝှေ့သမားတို့က အချင်းချင်း သဘောတူ၍ မည်သည့်အတွဲနှင့်မဆို

ထိုးသတ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အောင်ဘာလေမဲနှိုက်၍ အတူ တွဲခြင်းလည်း ရှိသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ထိုးသတ်သူ လက်ဓမ္မသမား အချင်းချင်းတို့၏ ဆန္ဒအရသာ ခွင့်ပြုရလေသည်။

ပုံစံပြရသော် အလံလုပွဲတခုတွင် ထိုးသတ် ယှဉ်ပြိုင်သူ ရှစ်ဦးတို့က အချင်းချင်း မဲနှိုက်၍ ရှုံးသူများထွက်ပြီး နိုင်သူချင်း လေးဦးကျန်ရှိ ပေသည်။ ထိုလေးဦးတို့ကတဖန် အောင်ဘာလေမဲ အတူနှိုက်ပြန်၍ ကျရာအတိုင်း ဆက်လက်ထိုးရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်သူချင်း နှစ်ဦးသာ ကျန်ရှိပြီး အောင်ဘာလေမဲ နှိုက်ရန်မလိုအပ်တော့ပဲ ဗိုလ်လု ပွဲ ထိုးသတ်ကြရလေသည်။

အောင်ဘာလေမဲ စနစ်အရ အချို့လက်ဓမ္မပွဲတွင် နောက်ဆုံးဗိုလ် လုပွဲတက်ရောက်သူက တနယ်သားချင်း၊ တဖွဲ့သားချင်းနှင့် ဆုံတွေ့တတ် ကြလေသည်။ အချို့သော လက်ဓမ္မပွဲတွင် ညီအစ်ကိုအရင်း ဗိုလ်လုပွဲ တွင် ဆုံတွေ့တတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ဓမ္မထိုးရာ၌ တကယ်တမ်း ထိုးသတ်ရပြီး အနိုင်အရှုံးပေါ်အောင် လက်ဓမ္မစည်းကမ်းအတိုင်း ထိုး သတ်ကြရသည်။ လိမ်ပွဲ ညာပွဲ အဖြစ်ထိုးသတ်ပါက ခံခိုင်အဖွဲ့က အ လံပွဲကို ဖျက်သိမ်းနိုင်ပြီး နိုင်ခဲ့သော ပွဲအလိုက် ရှုံးသူများ ချီးမြှင့် သက်သို့ ပေးရလေသည်။

အချို့သော အလံလုလက်ဓမ္မသမားတို့သည် ငွေ၊ သတ္တိ၊ သက်လုံ ကောင်းပြီး ခံနိုင်ရည်လည်း ပြည့်ဝ၍ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲ မဟုတ်ပဲ အချို့များစွာ ထိုးပြီးသော်လည်း အရှုံးမပေါ်ပဲ ရှိနေတတ်သည်။ ထို အခါမျိုးတွင် မည်သူတဦးတယောက်က အရှုံးပေးမည်ကို ခံခိုင်အဖွဲ့က မေးမြန်းယူရသည်။ ထိုသို့မေးမြန်း၍ တဦးဦးက အရှုံးမပေးပါက ဆက် လက် ထိုးသတ်စေလေသည်။ သို့ရာတွင် သုံးကြိမ်သုံးခါမေး၍ တဦးဦး က အရှုံးမပေးလျှင် အရှုံးပေးရန် အောင်ဘာလေမဲ နှိုက်ရလေသည်။ အောင်ဘာလေ မဲပေါက်သူက အနိုင်ရသည့် သဘောဖြင့် နောက်တပွဲ ဆက်ထိုးခွင့်ရှိပြီး အောင်ဘာလေ မဲမပေါက်သူက အရှုံးသဘောဖြင့် နှုတ်ထွက်ပေးရလေသည်။

အချို့သော အလံလုပွဲတွင် ရှုံးသူများထွက်ပြီး နိုင်သူချင်း ကျန်ရှိ သည့်လေးဦးတွင် တဦးဦးက ဆက်လက်မထိုးနိုင်တော့ပဲ ရှိသည့်အခါ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲ တက်ရန်အတွက် နှစ်ဦးသာ ကျန်စေရန် အောင် ဘာလေမဲ နှိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ မဲနှိုက်သည့် စည်းကမ်းတွင် အောင်ဘာလေ မဲပေါက်သူက နှုတ်ထွက်ပေးရပြီး မဲမပေါက်သူ နှစ်ဦးက နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲ တက်သွားရသည်။

မှတ်ချက်။ အောင်ဘာလေမဲ ဆိုရာတွင် အောင်ဘာလေ သိန်းထီဖွင့် ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပူးတွဲချန်ပီယံ

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဓမ္မ အလံလုပွဲတွင် ထူးခြားချက် တရပ်ရှိလေ သည်။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်။ တခါတရံ ပူးတွဲချန်ပီယံ အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပူးတွဲချန်ပီယံ သတ်မှတ်ရာတွင် နှစ်ဦးသော လက်ဓမ္မသမားတို့၏ သဘောတူညီချက်၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့၏ ဆန္ဒတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက် လေ့ရှိသည်။ ပူးတွဲချန်ပီယံ သတ်မှတ်ရာတွင် အောက်ပါအချက်များကို အခြေခံထားလေ့ရှိသည်။

- နှစ်ဦးသော လက်ဓမ္မ သမားတို့က အချို့အလား အမြောက် အမြား ထိုးပြီးသော်လည်း အနိုင်အရှုံး မပေါ်ခြင်း
- ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်သော်လည်း လက်ဓမ္မ အရှုံး သတ်မှတ် ချက် စည်းကမ်းအရ မျက်နှာ၊ ခေါင်း၊ နှာခေါင်းတို့ ကွဲပြဲသွေးထွက်မှု မရှိခြင်း
- လက်ဓမ္မသမား နှစ်ဦးမှာ အလွန်အမင်း မောဟိုက်နေခြင်း
- အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုးသတ်နေ၍ နေလုံး ကွယ်ပျောက်ပြီး အလင်း ရောင်ကောင်းစွာ မရရှိတော့ခြင်း။ မှတ်ချက်။ ။ ရွေးအခါက ရိုးရာ လက်ဓမ္မပွဲ ကျင်းပရာတွင် နေ့အခါသာ ကျင်းပလေ့ရှိပြီး

အလင်းထောင် ကောင်းစွာ မရတော့လျှင် လက်တွေ့ပွဲကိုရုပ်သိမ်းလေ့ရှိကြသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုး ရှိလာသည့်အခါ ခုံခိုင်က လက်တွေ့သမား နှစ်ဦးတို့အား အရှုံးပေးမည် သို့မဟုတ် အလံပူးတွဲယူမည်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ မေးမြန်းယူရသည်။ ထိုသို့ သုံးကြိမ်သုံးခါ မေးမြန်း၍ပြည့်လျှင် ခုံခိုင်အဖွဲ့က ပူးတွဲချန်ပီယံအဖြစ် ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်နိုင်လေသည်။ အလံဆုကိုလည်း အညီအမျှ ခွဲဝေပေးလေသည်။

ပူးတွဲချန်ပီယံအဖြစ် အလံဆုကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးခြင်းအပြင် အလံလှပွဲတလျှောက် ထိုးသတ်လာသော နိုင်ပွဲများဆုကိုလည်း အလံဆုကြေးအလိုက် ထုခိုင်နှုန်းအရ ချီးမြှင့်ရလေသည်။

ပုံစံပြုရသော် လက်တွေ့သမား ရှစ်ဦးဖြင့် ထိုးသတ်သော ကျပ် ၃၀၀ တန် တတိယ အလံလှပွဲတခုတွင် ပူးတွဲချန်ပီယံ ဖြစ်လာသောသူတို့က နှစ်ပွဲစီ အနိုင်ရရှိထားသူများ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပွဲစီ အနိုင်ရရှိထားကြ၍ သတ်မှတ်ချက် ထုခိုင်နှုန်းအလိုက် ကျပ် ၉၀ စီ ရရှိကြပေမည်။ တဖန် နောက်ဆုံး ဗိုလ်လှပွဲတွင် တဝက်စီ ခွဲဝေယူ၍ ကျပ် ၁၅၀ စီ ရရှိကြမည်ဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း တဦးလျှင် ကျပ် ၂၄၀ စီ ရရှိသွားကြပေမည်။

အောင်လံဝင်ထူ

ရိုးရာလက်တွေ့၏ အလံသည် သုံးမြောင့်ပိတ် သို့မဟုတ် လေးထောင့်ပိတ်ပေါ်တွင် ငွေများကို သီတဲ၍ ဝါးခြမ်းတခုဖြင့် ပြုလုပ် စိုက်ထူထားလေသည်။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လှပွဲတွင် အနိုင်ရသူအား ဗိုလ်လူကြီးက ဖြုတ်ယူပြီး ပေးအပ်လေသည်။ အလံဆွတ်ခူးသူက ဝါးခြမ်းကို တဝက်ချိုးလိုက်ပြီး ခါးတွင်စိုက်၍ နိုင်ပွဲလက်တွေ့ရေးပြလေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အလံကို ချိုးနိုင်၍ အောင်လံဝင်ထူလိုက်ခြင်း သဘောကို ပြသခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှေးအခါက ရွှေဈေးသင့်လျော်သဖြင့် ရိုးရာလက်တွေ့အလံလှပွဲတွင် အလံဆုများအပြင် ရွှေတံဆိပ်ကိုပါ ချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။ ရွှေတံဆိပ်ရလက်

တွေ့ရှင်သည် အထူးမျက်နှာပွင့်လန်းလေသည်။ မျက်မှောက် ခေတ်တွင် အလံဆုကို ငွေကြေးဖြင့်သာ ချီးမြှင့်နိုင်ကြပြီး ရွှေတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ကိုကား မတွေ့ရှိနိုင်တော့ချေ။

ယှဉ်ဖက်ချင်းသစ္စာ

ရိုးရာလက်တွေ့အလံလူသမားတို့သည် တဦးနှင့်တဦး လက်တွေ့ယှဉ် ဘက်ချင်း သစ္စာရှိကြသည်။ ကတိစကားလည်း တည်ရသည်။ သစ္စာ ကတိ မတည်လျှင် တချို့မဟုတ် တပွဲတွင် လက်တွေ့နှင့် အန္တရာယ် ကြုံတွေ့တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။

အလံလူပွဲတွင် အလံဆွတ်ခူးရရှိသူသည် ရရှိသော အလံဆုငွေကို တဦးတည်းမောင်ပိုင်စီးလေ့မရှိချေ။ ရိုးရာလက်တွေ့ အစဉ်အလာစည်း ကမ်းအရ ဒုတိယပွဲအဆင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသူ လေးဦးအား ဆုရရှိသူက ခွဲဝေပေးလေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲ ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်သူအား ပို၍ ခွဲဝေပေးလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ ပြုခြင်းမှာ အနိုင်ရရှိသူသည် ရှုံးသူတို့အား နှိမ့်ချသည့် သဘော မထောက်စေရန်နှင့် မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်သူ၏ လက်တွေ့ အဆင့်အတန်း လက်ရည်ကို လေးစားအသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြစ် သည်။ တနည်းဆိုရသော် တဦးနှင့်တဦး ချစ်ကြည်မှုအရ ဝေမျှပေး ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ရိုးရာလက်တွေ့၏ ယဉ်ကျေးသော အစဉ်အလာကို မသိ နားမလည်သူတို့က လိမ်ညာထိုး၍ ဝေစားမျှစားသည်ဟု ဆိုလာကြ ပေသည်။ စင်စစ်မှာလည်း အချို့သော လက်တွေ့သမားတို့က လိမ်ညာ ထိုးပြီး ကျိတ်ပွဲချိတ်ပွဲအဖြစ် ဝေစားမျှစားခြင်းလည်း ရိဖန်ရံခါရှိတတ် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရိုးရာလက်တွေ့သမား အများစုတို့မှာ ထိုသဘောမျိုး မရှိကြချေ။ မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ပွဲသည် ကြေးကို အခြေခံခြင်းမဟုတ် သလို ရိုးရာလက်တွေ့သမားတို့ကလည်း ဆုငွေကို မျှော်ကိုး ထိုးသတ်

ခြင်းထက် အလံဆု ဆွတ်ခူးနိုင်သည် ဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်ကို ပို၍လိုလားနှစ်သက်မြတ်နိုးကြသော ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ရုံစောင့်

မြန်မာ့ ရိုးရာလက်တွေ့တွင် 'ရုံစောင့်' ဟူသော ဘွဲ့နာမတရပ်ရှိသည်။ ထိုဘွဲ့နာမသည် ထူးချွန်၍ အနိုင်ရရှိသူအား ချန်ပီယံဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခြင်း သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

ရုံစောင့်ဘွဲ့သည် ပထမ အလံဆွတ်ခူးရရှိသူတို့သာ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ပထမ အလံဆွတ်ခူးသူသည် လက်တွေ့အဆင့်အတန်းအားဖြင့် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်ရာ ထိုဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုလက်တွေ့ပွဲတရပ်၏ ကျင်းပသော လက်တွေ့ရုံတွင် လက်တွေ့ဗိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။

ရုံစောင့်ဘွဲ့ သက်တမ်းသည် တနှစ်ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက ဒေသတခု ပွဲတော်တရပ်တွင် အများအားဖြင့် လက်တွေ့ပွဲတွင် တနှစ်တကြိမ် ကျင်းပလေ့ ရှိပြီး ထိုသက်တမ်းနှင့် ရုံစောင့်ဘွဲ့ကိုလည်း သတ်မှတ်ကြသည်။ ရုံစောင့်ဘွဲ့ ရရှိသူသည် နောက်နှစ် ကျင်းပသော လက်တွေ့ပွဲတွင် ရောက်အောင်လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်လိုသူတို့အား ခုခံထိုးသတ်ရသည်။ နောက်တကြိမ်ကျင်းပသော လက်တွေ့ပွဲတွင် ပထမအလံထပ်မံဆွတ်ခူးပါက ရုံစောင့်ဘွဲ့ ဆက်လက်ခံယူနိုင်ပြီး ပထမ အလံမဆွတ်ခူးတော့ပါက ရုံးစောင့်ဘွဲ့လည်း အလိုအလျောက် ပျက်သွားလေသည်။

ရှေးအခါက နိုင်ငံအတွင်း ငွေရှင်အရင်းရှင်တို့က အရာရာကို ချယ်လှယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့်အတူ မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့တွင်လည်း ငွေရှင်ကံထရိုက်တာတို့၏ စနစ်ကား လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ ပထမ အလံလှဲ့ ထိပ်တန်း လက်တွေ့ကျော် ရုံစောင့်ဘွဲ့၏ပွဲသည် ငွေရှင်ကန်ထရိုက်တာတို့၏ ရုံခေါ်ပွဲဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ရုံရှင်ကန်ထရိုက်တာတို့က ရုံစောင့်နှင့် လက်တွေ့ကျော်များကို မွေးမြူထားပြီး ရုံသွင်း စီးပွားရှာသော လုပ်ငန်းရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် တာရှည်မခံခဲ့ချေ။ ရိုးရာလက်တွေ့ သမားတို့သည်

လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်စားသောက်လေ့ရှိပြီး ရိုးရာပွဲကိုလည်း ဝါသနာ အလျောက် ဝင်ရောက်ထိုးခြင်းဖြစ်ရာ ငွေရှင်တို့ ကြေးစား ဆန်သော ချုပ်ချယ်မှုကို မခံယူနိုင်ကြချေ။ ထို့ပြင် ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲသည် နွေရက် များ၌သာ ပျော်သောပွဲဖြစ်ပြီး ပရိသတ်တို့ကလည်း ထိုအခါသမယ ပွဲတော်ထို့သာ အားပေးကြည့်ရှု လေ့ ရှိသည်။ ထိုအနေအထားမှ ငွေ ရှင်တို့က အချိန်ကုန် ငွေကြေးကုန်ခံခြင်းလည်း မတတ်နိုင်၍ လက်ဝှေ့ သမား မွေးသော လုပ်ငန်းမှာ ခရီးမပေါက် ခဲ့ပါချေ။ စင်စစ်မှာ ရှုံစောင်သည် ဘွဲ့အမည်တခုသာဖြစ်ပြီး ထိုဘွဲ့ရ၍ သီးခြားဆု ချီးမြှင့် ခြင်းမရှိပေ။

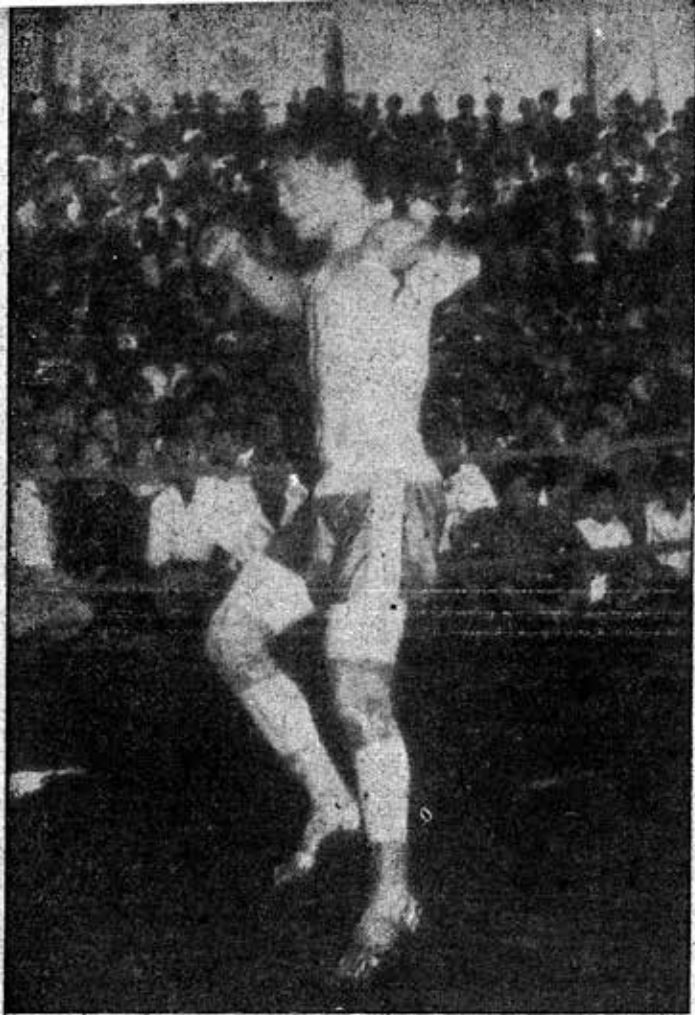
ကြောက်ရွံ့ ကွဲရွံ့

ကြောက်ရွံ့ ကွဲရွံ့ပွဲသည် ထိပ်တန်းလက်ဝှေ့ကျော်တို့၏ နှစ်ဦးချင်း တပွဲတည်း ထိုးသတ်သောပွဲဖြစ်သည်။ ထိုပွဲသည် ကြောက်ရွံ့သွားသော် လည်းကောင်း၊ ရိုးရာလက်ဝှေ့၏စည်းကမ်းအရ ကွဲရွံ့သော်လည်းကောင်း အရှုံးပေးရလေသည်။

ကြောက်ပွဲရွံ့ပွဲသည် အလံလုပွဲတွင်သတ်မှတ်သော လူအရေအတွက် မပြည့်၍ အလံကိုဖျက်သိမ်းရသည့်အခါတွင် လက်ဝှေ့ကျော်များအား တွဲပေးလေ့ရှိသည်။ အချို့သော လက်ဝှေ့ကျော်တို့က ကြောက်ရွံ့ကွဲရွံ့ ထိုးလို၍ တောင်းခံလာလျှင် စိန်ခေါ်၍ အတွဲယူခြင်း၊ လက်ဝှေ့ခိုင်က လက်ရည်ညိုထိုးသတ်သော အဆင့်အတန်းတူညီသူတို့အား တွဲပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ပွဲကိုဖန်တီးယူလေ့ရှိသည်။

ကြောက်ရွံ့ ကွဲရွံ့သည် လက်ဝှေ့အလံလုပွဲကဲ့သို့ပင် လေးချီလေး လား ထိုးသတ်ရသည်။ သုံးချီမြောက်ထိုးသတ်၍ အနိုင်အရှုံးမပေါ်လျှင် နောက်ဆုံး လေးချီမြောက်တွင် အနိုင်အရှုံးပေါ်သည်အထိ ထိုးသတ်ရ လေသည်။ ထိုပွဲမျိုးသည် အလံလုသူနှစ်ဦး နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲတွင် ထိုးသတ်ရသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည့်အချက်မှာ ကြောက်ရွံ့ကွဲရွံ့သည် ဆုများကို အညီ

ဆယ့်သုံးချီဖြင့် အနိုင်ယူ၍ ဝင်ကြားသောအပြုံး၊ မာန်
ဝင်သောနုလုံးတို့ဖြင့် သမန်းကျား၏ လက်ငွေရေးမှာ ရုံးကဟန်
အသွင်ဖြင့် “ရုံးစောင်ဘွဲ့”ကို ဆွတ်ရှူးခဲ့သည်။

မပျံ ခွဲတေခြင်းမရှိချေ။ နိုင်သူကပိုရရှိပြီး ရှုံးသူက ဆုကြေးနည်းလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျပ် ၁၀၀ ချီးမြှင့်သည့် ကြောက်ရွံ့ကဲ့ရွံ့ပွဲတွင် နိုင်သူက ၆၀ ကျပ်၊ ရှုံးသူက ၄၀ ကျပ် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ လက်ငွေအတွဲ ယူရန် ဖိတ်ခေါ်စဉ်ကပင် နိုင်သူဆုကြေး၊ ရှုံးသူဆုကြေးကို သတ်မှတ်၍ ထည့်သွင်း ကြေငြာရလေသည်။

ကြောက်ရွံ့ကဲ့ရွံ့ပွဲသည် ထိပ်တန်းလက်ငွေကျော်များက ထိုးဆတ်သည့်ပွဲဖြစ်သည့်အလျောက် ကြည့်ရှုအားပေးသူပရိသတ်တို့က အထူးနှစ်ခြိုက်ကြသည်။ အချို့ပွဲများတွင် အလံလှုပ်မထားရှိတော့ပဲ ကြောက်ရွံ့ကဲ့ရွံ့တို့ဖြင့် ကျင်းပခြင်းလည်း ရှိလေသည်။

အကန်အကျောက်ထိုးသတ်နည်းတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်ထဲ၍ ကန်ခတ်ရာ၌ ထက်မြက်သော သတ်နည်းတရပ်ဖြစ်သည်။

၈၀။ ရိုးရာ လက်ဝှေ့ကျော် ဖြစ်လိုသော်

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ရိုးရာလက်ဝှေ့ အကျော်အမော်များကို ကျေးလက်များ၌သာ အများအပြားတွေ့ရှိရသည်။ အထူးသဖြင့် တောင်သူလယ်သမား သားသမီးများတွင် လက်ဝှေ့သမား အများဆုံးရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့သည် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအားလုံး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတစုက ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ပဲ မြန်မာတမျိုးသားလုံးက ပိုင်ဆိုင်ထားသော ရိုးရာအမွေအနှစ်ထရပ် ဖြစ်သည်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက်က ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို အထူး ချီးမြှင့်မြှောက်စားသဖြင့် နေပြည်တော်မြို့ကြီးများတွင် လက်ဝှေ့ထူးချွန်သူများ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ကိုလိုနီခေတ် ကျရောက်သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို ပိတ်ပင်လိုက်ပြီး လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ခြင်းကိုပင် ရာဇဝတ်ကြောင်းဖြင့် အရေးယူသော ဥပဒေများ ထုတ်ပြန်ထားသဖြင့် ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲသည် မြို့ကြီးများတွင် ကွယ်ပျောက်ပြီး ကျေးလက်များသို့ ရောက်သွားရဟန် ရှိလေသည်။

ထိပ်တန်း လက်ဝှေ့ကျော်တစ်ဦးဖြစ်လာရန် ငယ်စဉ် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် အရွယ်ကပင် လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းကို လေ့လာလိုက်စားကြသည်။ ထိုမှစာဆင့်ပြီးတဆင့် ထိုးသတ်ခြင်း၊ လေ့ကျင့်သင်ယူခြင်းဖြင့် လက်ဝှေ့ကျော်များ ဖြစ်လာကြလေသည်။

လက်ဝှေ့လေ့ကျင့်ရာတွင် ပါးပုတ်တမ်း ကစားခြင်းမှ အစပြုသည်။ ပါးပုတ်တမ်း ကစားရာတွင် လက်သီးမပါ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ကစားခြင်း

ဖြစ်ပြီး မျက်စိလျင်မှု၊ အရှောင်အတိမ်းကျွမ်းကျင်မှု၊ ဖြတ်လတ်လျင်မြန်မှုကို လေ့ကျင့် ယူကြသည်။

ထက်ဝေ့ အဆင့်

ရိုးရာထက်ဝေ့သမားတို့သည် တဆင့်မှတဆင့် တက်လှမ်းခြင်းဖြစ်ပြီး ပထမတန်း အလံတက်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်လုနိုင်သော ထိပ်တန်းလက်ဝေ့ကျော်အဆင့် ရောက်ရှိသူများ အလွန်ရှားလှသည်။ လက်ဝေ့သမား ၁၀၀ တွင် အများဆုံး ၁၀ ဦးလောက်သာ ရောက်ရှိနိုင်ကြသည်။

လက်ဝေ့ထိုးသတ်ခြင်းအဆင့်ကို စိန်ခေါ်ပွဲ၊ ကြားပွဲ၊ လက်ရည်ထွဲထိုးသတ်ပွဲ တို့မှအစပြုပြီး လက်ဝေ့သက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ရှိလာလျှင် အလံလုပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်နိုင်ကြသည်။ အလံလုပွဲတွင် အထူးအလံလုပွဲမှ အစပြုကြရပြီး ထိုမှ ပဉ္စမအလံ၊ စတုတ္ထအလံ၊ တတိယအလံ၊ ဒုတိယအလံ၊ ပထမအလံ စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းကြရသည်။

များစွာသော လက်ဝေ့သမားတို့သည် တတိယအလံ၊ ဒုတိယအလံ ထို့တွင်သာ လက်ဝေ့သက်ကုန်ဆုံးကြသည်။ ပထမအလံသို့ ရောက်ရှိရန် ကား မလွယ်ကူလှချေ။ ပထမအလံလုသမား တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူတိုင်းသည် -

- အရပ်အမောင်းကောင်းခြင်း
 - ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်၍ သန်မာထွားကျိုင်းခြင်း
 - ငွေ့၊ သတ္တိ၊ သက်လုံကောင်းခြင်း
 - ထိုးသတ်နည်းစုံ၍၊ တတ်၍၊ ထိုးသတ်ရည် ထက်မြက်ခြင်း
- စသည့် အခြေခံအချက်များကို ရှိရမည်။ အထူးသဖြင့် အရပ်အမောင်းကောင်းခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်၍ သန်မာထွားကျိုင်းခြင်း အထူးလိုအပ်လေသည်။

ရိုးရာထက်ဝေ့ထိုးသတ်သူတို့သည် အများအားဖြင့် ထိုးသတ်နည်းစုံပြီး ထိုးသတ်ရည်များလည်း ထက်မြက်ကြခြင်းသာ ရှိကြသည်။ သို့ရာ

တွင် အချို့သောလက်ဝေသမားတို့သည် အရပ်ပုနေခြင်း၊ ကြုံလို့ခြင်း၊ လှို့ကြောင့် အဆင့်မြင့်သောအလံကို တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ပဲ ဇာတိယအလံလုသောအဆင့်၌သာ အများအားဖြင့် လက်တွေ့သက်တမ်း ကျန်ဆုံးကြလေသည်။

တနည်းမှာလည်း မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့သည် ကြေးစားထိုးခြင်း၊ မဟုတ်ပဲ အပျော်တမ်းသဘောမျိုးဆောင်လေ့ရှိရာ လက်တွေ့သမားတို့က မိမိကိုယ်မိမိ လေ့ကျင့်မှုအားနည်းခြင်း၊ အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မှုမဲ့ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်စေရန် တည်ဆောက်လေ့ကျင့်မှု မရှိခြင်းတို့ကြောင့် လက်တွေ့သက်တမ်းသည် တိုတောင်းကြရလေသည်။

ပထမအလံလုသူ လက်တွေ့ကျော်တို့သည် အဆင့်ဆင့်တက်၍ ထိုးလာခြင်းဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် အသက်ကြီးသူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပေမည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ အမြင်အားဖြင့် လေးလံဟန် ရှိသော်လည်း ထိုးသတ်နည်းပညာစုံသဖြင့် တက်သစ်စ လက်တွေ့ကျော်တို့က ယှဉ်ပြိုင်ထိုးခြင်းမပြုဝန်ကြချေ။ သာမန်အားဖြင့် တပဲတလမ်း အားစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ထိုးသတ်ဝန်ကြသော်လည်း အချို့အလား များနှင့် ထိုးသတ်ရသောအလံလုပွဲတို့၌ကား မယှဉ်ပြိုင်ဝန်ကြချေ။

ပထမအလံလု လက်တွေ့သမားတို့သည် လက်တွေ့ပညာစုံ၍ ရင့်ကျက် နေသူများဖြစ်ရာ ပြိုင်ဘက်ထိုးသတ်သူကို ကွဲရုံကလေး၊ သွေးခွဲရုံကလေး ဖုအစ မေမြောခြင်း၊ အသက်ဆုံးခြင်းအထိ ထိုးသတ်နိုင်သော အရည် အချင်းရှိကြသည်။ သို့ကြောင့် တက်သစ်စ လက်တွေ့ကျော်တို့က ပထမ ဇာနီး အလံလုသမား လက်တွေ့အိုကြီးများကို အထူး ရှောင်ကြသည်။ နွားပျိုသန်လှ၊ နွားအိုပေါင်ကျိုး ဆိုသောစကားသည် ရိုးရာလက်တွေ့ သမားတို့လောကတွင် အလွန်မှန်နေလေသည်။

လက်တွေ့နှင့် လေ့ကျင့်မှု

မျက်မှောက်ခေတ် လက်ဝေထိုးသတ်သူတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင် စေရန်၊ သက်လုံကောင်းစေရန်၊ ထိုးနည်းစုံလင် ကျွမ်းကျင်ပေရန်၊ ခံနိုင်

ရည် ပို့စေရန် လေ့ကျင့်မှုများ နည်းလှသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရင်း ဘဲလေ့အကျင့်များကိုရယူကာ လက်ဝှေ့ကျော်များ၏ ထိုးနည်းထိုးယန္တရားကို လေ့လာ၍ ထိုးသတ်ခြင်းသာ ရှိကြလေသည်။

ရှေးအခါက လက်ဝှေ့ကျော်တို့သည် ထိုးပတ်နည်း စွယ်စုံဖြစ်စေ၊ ဆိုးသတ်ရည် ထက်မြက်ရေးတို့ထက် ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှုကို ဦးစွာလေ့ကျင့် တည်ဆောက်ယူကြသည်ဟု ရှေးလက်ဝှေ့ကျော်များ၏ ဆိုကားကို မှတ်သားရပါသည်။ လေ့ကျင့်ရာမှာလည်း အဆင့်ဆင့်ရှိသည် ခေါ်လေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ရေး

ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်ရေးကို လေ့ကျင့်တည်ဆောက်ရာတွင် -

- နေ့စဉ် နံနက် ရေဆန်း၊ ရေစုံ ကူးခတ်ခြင်းကို ကွမ်းရာသုံး ဝါးခန့်ကြာမရပ်မနား လက်ပစ်ကူး၍ လေ့ကျင့်ရသည်။
- လက်ပစ်ကူးရာတွင် လက်မောင်းသန်မာရေး၊ လက်ဆစ်လက်ပေါက် မြန်ရေးအတွက် ခွေးကိုရေထဲပစ်ချ၍ ပြန်ပေါ်လာရာတွင် ရေကို ပေါက်၍ ကူးသကဲ့သို့ လက်ပေါက်ရေကူးနည်းကို လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။
- ခြေခတ်၊ ခြေဆောင်သန်ရေးအတွက် ဖားများခြေစုံဆောင် ရေကူးနည်းကို လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။
- ခါးတုတ်ခိုင်ရေးနှင့် ခါးသန်ရေးအတွက် မြွေများ တွန့်လိပ်ရေကူးသလို မြွေကူးနည်းကို လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။
- ရေရိုက်၊ ရေပေါက် လေ့ကျင့်ခြင်းတို့အပြင် ရေတွင် အချိန်အားမုန်ရေး၊ အတက်အဆုတ်မြန်ရေး၊ မုန်ရေးကို အစပြု လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။
- တတောင်ခန့်ရှိသော ကန်သင်းရိုးကို နောက်ကျမ်းပစ် လွှတ်အောင် လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။ (ထိုနည်းကိုပျောက်သုန်ရှောင်နည်းဟုခေါ်ကြသည်။ မြွေများက ပျောက်ကိုပေါက်ရာတွင် ဝိုက်၍ ပေါက်ထပ်စေ့

စွဲသဖြင့် မျောက်ကနောက်ကျမ်းပစ်ပြီးရှောင်တိမ်းတတ်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းဟန်တူသည်။ (တနည်းမှလည်း ဝိုက်လက်သီးကို လွတ်အောင် ရှောင်နည်းဖြစ်သည်။)

- ရွှေကိုတလံခွဲ၊ နောက်သို့တလံခွဲချစ်ဆုတ်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ကြရသည်။
- အမြင့်ခွန် ခြေခတ် လေးတောင်၊ လေးတောင်ခွဲ၊ ဒူးခတ်ခွန်တိုက် သုံးတောင်ရောက်အောင် လေ့ကျင့်ကြရသည်။
- ဇွန်အား ညွှန်အား သန်မာစေရန် ၁၅ တောင် ရှိသော နွယ်ကို ခြေမကူပဲ ကိုင်တတ်တယ်တက်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရသည်။
- လက်ဝှေ့ထိုး၍ ကိုင်ပေါက်ခြင်းခံရလျှင် ခံနိုင်ရည် ရှိစေရန် အမြင့် လေးတောင်မှ ကိုယ်ကို ပစ်ချ၍ လေ့ကျင့်ယူရသည်။

ထက်လုံကောင်းရေး လေ့ကျင့်မှု

- ကြီးခွန်၊ အမြင့်ခွန်၊ အပြေးလေ့ကျင့်ခြင်း
- မှန်မှန်အိပ်၊ မှန်မှန်စားသောက်ခြင်း
- ဆေးလိပ် သေရည်သေရက်ကို ရှောင်ခြင်း
- ဝမ်းနူးစာ၊ ဝမ်းပျော့စာ ရှောင်ခြင်း

စသည်တို့ဖြင့် လေ့ကျင့်လေ့ရှိသည်။

ထိုးသတ်နည်းကို လေ့ကျင့်ရာတွင် လက်ဝှေ့သမားတို့အား အရှောင်အတိမ်းထားပြီး လိုက်၍ထိုးခြင်း၊ လက်ဝှေ့သမားတို့အား ထိုးစေပြီး မိမိက အရှောင်အတိမ်းပြုခြင်း၊ မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗိုက်သားများခံနိုင်ရည် ရှိစေရန် ကလေးသူငယ်များအား ထိုးစေခြင်းဖြင့် လေ့ကျင့်ယူရသည်။ အထူးမှာ ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့သည် အရှောင်အတိမ်းကျမ်းကျင်မှုကို အထူးပြု၍ လေ့ကျင့်ကြရလေသည်။

ထက်လုံကောင်း လေ့ကျင့်ရေးတွင် လက်ဝှေ့သမားတို့က အထူးပြု၍ လေ့ကျင့်ခြင်း ပြုရသည် မရှိပါဟု ဆိုကြသည်။ များစွာသော လက်ဝှေ့အပားတို့သည် တောင်သူ လယ်သမားများ ဖြစ်ကြပြီး လယ်ယာစုတ်ငန်းကို မင်ပန်းစွာလုပ်ကိုင်ရခြင်းဖြင့် အမောခံနိုင်ရည်ကောင်းခြင်း အခြေခံကို ရရှိထားကြသည်။

ထက်သီး လေ့ကျင့်မှု

ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့သည် လက်သီးကို ထိုးရာတွင် ခေါင်းကို ထိုးနိုင်ရန် လက်သီးများ သန်မာရေးကို အထူးပြု၍ လေ့ကျင့်ကြရသည်။ လူ၏ဦးခေါင်းသည် အုန်းသီးစိမ်းကဲ့သို့ မာကျောလေသည်။

သို့ကြောင့် လေ့ကျင့်ရာတွင် အုန်းသီးစိမ်းကို ကြိုးချည်၍ထိုးသည်။ ထက်ချောင်းများ သန်မာစေရန် ရွံ့ပျော့၊ ရွံ့မာ၊ မြေခဲများကိုဆုတ်နယ်ချေမှု၍ အဆင်ဆင့် လေ့ကျင့်ယူကြသည်။ လက်ချောင်းများ၊ အမိုးအဆစ်များ ခံနိုင်ရည် ရှိစေရန် အုတ်ကျိုး အုတ်ခဲများကို ထုထိုး၍ လေ့ကျင့်ယူကြရသည်။ လက်သီး၏မာကျောမှုမှာ ကျွဲပုခုံးအလား ရှိမှသာ ထိုးသတ်သည့်အခါ ခံနိုင်ရည် ရှိလေသည်။ ထိုအတူအုန်းသီးစိမ်းတလုံးကို ကြေမှုအောင် ထိုးနိုင်မှသာ လက်သီးသန်မာမှု အဆင့်အတန်းမီသည်ဆိုကြသည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့တွင် လက်သီးထိုးခြင်း သန်မာမှုထက် အထိအခိုက်တွင် ခံနိုင်ရန် ပို၍လိုအပ်သည် ဆိုကြသည်။

ခေါင်းခံနိုင်ရည် လေ့ကျင့်မှု

ရိုးရာလက်ဝှေ့တွင် လူချင်းပူးကပ်ပြီး ထိုးသတ်နည်း ပါရှိသဖြင့် ခေါင်းနှင့် ဆက်တိုက်ခြင်း၊ ချိုစောင်းဝှေ့၍ ဖြတ်တိုက်ခြင်းကို အထူးပြုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမှာ ခံနိုင်ရည် ရှိစေရန် အထူး လိုအပ်လှလေသည်။

ရှေးက လက်ဝှေ့သမားများ ခေါင်းခံနိုင်ရည်ရှိရန် လေ့ကျင့်ရာတွင် အခွံခွာထားသော အုန်းသီးဆန်ကို မြှောက်၍ ဆတ်ပြီးတိုက်ခွဲယူကြသည်။ ယင်းမှာ ဆတ်တိုက်နည်းကို ချိန်သားကိုက်စေရန် လေ့ကျင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အုန်းသီးဆန်မှာ ဆတ်တိုက်၍ ချိန်သားမှန်လျှင် "ထပ်" ကနဲ ကွဲနိုင်သော်လည်း ချိန်သား မမှန်ပါက ခေါင်းတွင် အုန်းသျှစ်သီးများ စိထားသလို ဖူးထောင်နိုင်လေသည်။

အုန်းသီးခြောက်ကို ဆတ်တိုက်ရာတွင် အံကို တင်းတင်းကြိတ်၍ အနည်းငယ် စောင်းထားပြီး ဆတ်၍တိုက်လျှင် ခေါင်းလည်းမပျား၊ အုန်းသီးခြောက်ဆန်လည်း တက်တက်ကွဲလေသည် ဆိုကြသည်။

ခြေဖမိုး ခံနိုင်ရန်

ရိုးရာလက်ဝေတွင် အကန်အခတ်နည်းလည်း ပါရှိ၍ ခြေဖမိုးခံနိုင်ရန် ချည် ရှိရေးသည် လိုအပ်ချက်တရပ် ဖြစ်သည်။ ခြေဖမိုး ခတ်ရာတွင် စာဘက်ထိုးသတ်သူက တံတောင်ဖြင့် ခံလေ့ရှိသည်။ တဘက် ထိုးသတ်သူ၏ နောက်စေ့၊ ချိုစောင်းကိုလည်း ကန်ခတ်မိတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေဖမိုးမှာ ခံနိုင်ရည် မရှိမဖြစ် လေ့ကျင့်ယူရသည်။

ခြေဖမိုး ခံနိုင်ရည် ရှိရေးကို လေ့ကျင့်ရာတွင် အလွယ်တကူရနိုင်သော ထန်းသီးများကိုကြိုးဖြင့်ချည်၍ ကန်ခြင်း၊ မြောက်၍ကန်ခြင်းဖြင့် ပြုကြသည်။ ထိုအတူ အုန်းသီးများကိုလည်း ဘောလုံးကန်သကဲ့သို့ ကန်ကျင့်ခြင်းဖြင့်လည်း ခြေဖမိုးခံနိုင်ရည်ရှိရေးကို လေ့ကျင့်ယူကြလေသည်။

ထိုးသတ်ရည်ထက်မြက်ရေး

ထိုးသတ်ရည် ထက်မြက်ရေးတွင် စနစ်တကျ သင်ယူခြင်းမရှိသေးချေ။ အချင်းချင်း ပါးပုတ်တန်း ကစားခြင်း၊ လက်ဝှေ့အကျော်အမော်တို့ ထိုးသတ်နည်း ထိုးဆတ်ဟန်၊ ထိုးကွက်၊ တိုက်ချက်များကို ကြည့်ရှုနည်းနာယူပြီး ထိုးသတ်လေ့ ရှိကြလေသည်။

အချို့သော လက်ဝှေ့သမားပေးဝင်းတိုက် တက်သစ်စ လက်ဝှေ့သမားတို့အား စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခြင်း ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ယူ၍ သင်ကြားပေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ လက်ဝှေ့ပွဲရက် နီးသော ခါမှသာ ခဏတဖြုတ် သင်ပေးခြင်းမျိုးသာ ရှိသည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲမှာလည်း အခါခပ်သိမ်း ကျင်းပလေ့ မရှိသဖြင့် အစဉ်အမြဲလေ့ကျင့်ရန်လည်း မစဉ်းစားပေ။

သို့ကြောင့် ရိုးရာလက်ဝှေ့သမားတို့က ထိုးသတ်ရသော အနည်း အများအလိုက်၊ ထိုးသတ်ယှဉ်ပြိုင်ရသူတို့၏ လက်ဝှေ့ အရည်အသွေး အလိုက် ထိုးသတ်ရည် ထက်မြက်ရေးကို တည်ဆောက်ယူကြခြင်းသာ ချီလေသည်။

ထိုသို့ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်မှု မရှိသော်လည်း အလံလှပများတွင် တနာရီခွဲ၊ နှစ်နာရီထိ ထိုးသတ်နိုင်ခြင်းဖြင့် မူလကိုယ်ခံစွဲ၊ ဆတ္တိ၊ သက်လုံ ကောင်းခြင်းများ တည်ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့တွင် နပန်းပညာ၊ နပန်းအချုပ်၊ အတွယ်အဖြုတ်၊ ကျွမ်းဘား ဆန်သော အခုန်အပျံတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ် ထိုးသတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ လက်ဝှေ့ရေး ထက်မြက်ရေးတွင် အထောက်အကူတရပ်အဖြစ် ပါဝင် ရေးသည်။

၉။ ရိုးရာလက်ဝှေ့စည်းကမ်းနှင့် ယုံကြည်ဆောင်ရွက်ချက်များ

ရိုးရာလက်ဝှေ့သည် သတ်နည်းစုံခွင့်ပြုချက် ရှိသဖြင့် ကြမ်းတမ်းလေသည်။ ထိုးသတ်ရာတွင် ခြေ၊ လက်၊ ခူး၊ တံတောင်၊ ခေါင်း၊ ခြေဖျားတော်၊ လက်ယံ၊ ရိုက်တို့အပြင် ကိုင်ပေါက်၊ ဖမ်းချုပ်၊ ဖုတ်လဲချ၊ ခုန်ထိုက်ခြင်း တို့ကိုလည်း ခွင့်ပြုထားပေသည်။

သို့ကြောင့် ပရမ်းပတာနိုင်သည်ဟုဆိုက ဆိုနိုင်ပါ၏။ ကြမ်းတမ်း၍ အန္တရာယ် များသည်ဟုလည်း ကောက်ချက်ချနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ရိုးရာလက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ရာ၌ စနစ်တကျ သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းများ ရှိလေသည်။ ထိုးသတ်နည်းစုံခွင့်ပြုသော်လည်း ထက်လွတ်စယ် မဖြစ်စေရန် တားမြစ်ချက်များ ရှိသည်။ အန္တရာယ် မဖြစ်စေရန်လည်း စည်းကမ်းများဖြင့် ချုပ်ကိုင် ထားပေသည်။

ရိုးရာလက်ဝှေ့၏ အဓိကကျသော စည်းကမ်းချက်များတွင်-

- (၁) ခါးအောက်ပိုင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွင့်မရှိခြင်း (ချွင်းချက်အားဖြင့် ထိုးသတ်ရာတွင် လုံးထွေး ပူးသတ်နေစဉ် တဦးဦးက တိုက်လာသောပင့်ထောင်ခူးကို တံတောင်ဖြင့် ဖိထောင်းခွင့်ရှိသည်)
- (၂) ဝှေးစေ့ကို ကန်ခွင့်၊ ခတ်ခွင့် မရှိခြင်း (ဝှေးစေ့ကို ကန်ခတ်ခြင်းသည် အလွန် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ကြိမ်ကျူးလွန်လျှင် ဝိုင်းမှဆဲထတ်ခြင်း ခံရသည်)
- (၃) လဲကျလျှင် ထိုးခွင့်မရှိ (လဲကျရာတွင် ကျောရင်ဘတ်၊ မြေကြမ်းခင်း ထိရမည်။ အချို့သော လက်ဝှေ့သမားတို့က လဲကျသူအား ထံထောင်ထောင်း၊ လက်ဝါးစောင်းရိုက်၊ ခူးဆောင့်တိုက်

ထုပ်တတ်လေ့ရှိသလို ပက်သက်လွန်လဲ ကျသူကလည်း ဒူးထောင်
ပင်ထောက်ထား၍ ပြုတတ်ကြသည်။

(၄) ဒိုင်က လက်တွဲ မဖြုတ်မလွှတ်လျှင် ထိုးခွင့်မရှိ။ ဒိုင်ကလက်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ခြေတဖက်တား၍လည်းကောင်း အသံပြုရပ်ခိုင်း
လျှင် နှာခံရသည်။ (အထူးမှာဒိုင်လုပ်သူတို့မှာ လက်ဝှေ့ဟောင်း
များဖြစ်၍ လက်ဝှေ့စည်းကမ်း နားလည်သူများဖြစ်ပြီး ဒိုင်၏
တားမြစ်ချက်ကို အလေးအနက် လိုက်နာရသည်။)

(၅) ထိုးသတ်နေစဉ် တဦးက လက်တားလျှင် သို့မဟုတ် ကျောပုတ်
လျှင် ရပ်လိုက်ရသည်။ ကျောပုတ် လက်တားခြင်းမှာ ယဉ်
ကျေးမှု တရပ်အဖြစ် အထူးလိုက်နာကြရသည်။)

(၆) သွားဖြင့်ကိုက်ခြင်း၊ လည်ပင်းညှစ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဆွဲခြင်းမပြုရ။

(၇) နောက်ပြန်ကန်ခြင်း၊ ခတ်ခြင်း၊ နောက်ပေါက်ခြင်း မပြုရ။

(၈) ခေါင်းကို ခါးအပေါ်ပိုင်းတွင် အသုံးပြုနိုင်ပြီးခါးအောက်ပိုင်းတွင်
ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်ခြင်း၊ တိုက်ချင်းမပြုရ။

(၉) မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်တို့ကို လက်ဖြင့်နှိပ်ခြင်း
မပြုရ။

(၁၀) ထိုးသတ်သူချင်း သရော်ခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်း၊
မယဉ်ကျေးသော ဟန်မူများ ပြုခြင်းကို မပြုရ။

ဖော်ပြသော တားမြစ်ချက် စည်းကမ်းတို့ဖြင့် ထိုးသတ်သူချင်း
အနာတရ မဖြစ်စေရန် ဝိုင်းဒိုင်နှစ်ဦးက ကြပ်မပေးရလေသည်။ တဦး
ဦးက ခြေတဘက်မိပြီး ခါးနှင့် ပေါင်ကို ချုပ်ကိုင်ထား၍ ပုတ်ချပည်
အပြုတွင် ဝိုင်းဒိုင်နှစ်ဦးက ဝင်၍ ဖမ်းချုပ်နိုင်သည်။ ထိုအတူ လုံးထွေး
ထတ်ပုတ်၍ တဦးဦး ကြီးစွာ ထိခိုက်နိုင်သော အခြေအနေထောက်လျှင်
နိုင်ကဝင်ဖမ်းချုပ်နိုင်သည်။

ထက်ဝေ့ပဲ့နှင့် ယုံကြည်ချက်

ဦးရာ လက်ဝေ့ပဲ့ ကျင်းပ ထိုးသတ်ရာတွင် ပဲ့ခင်းကျင်းမှု ရန်ကန်
ရေ။ ထိုးသတ်သူ နှစ်ဦး နေရာယူမှု မှန်ရေးကို အထူးဂရု စိုက်ကြ

ဆည်းပူးခင်းကျင်းမှု၊ နေရာပေးမှု မမှန်လျှင် ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်
လေ့ရှိကြောင်း ယုံကြည်ထားကြသည်။ အချို့သော လက်တွေ့ပွဲတို့တွင်
အပြု သေးထွက်များနေခြင်း၊ ထိခိုက်မှုများခြင်း၊ အချို့ မေ့မြောသွား
ခြင်း၊ အခြား မလိုလား အပ်သော အရာများဖြစ်ပေါ်လျှင် ပွဲကျင်း
မှု မမှန်ကန်ခြင်း၊ နေရာရွေးမှားခြင်း စသည့်အမှားများ ပြုလုပ်
ကြောင်း ယူဆထားကြသည်။

ဆိုင်းကန်တော့ပွဲနှင့် နေရာပေးခြင်း

မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းများကို တီးမှုတ်ရာတွင် ကန်တော့ပွဲ ပေးရလေ့ရှိ
ပလို ရိုးရာလက်တွေ့ ဆိုင်းကိုလည်း ကန်တော့ပွဲ ပေးရလေ့ ရှိသည်။
ကန်တော့ပွဲတွင် အနားသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ကွမ်းတို့အပြင် ငွေငါးမတ်ကို
ကည့်ရသည်။ ဆိုင်းတွင် ဦးဆောင်သူ နှင့်ဆရာက ကွမ်းကို ဦးစွာ ယူ
စားပြီးမှ ကျန်အတီးအမှုတ်သမားတို့က ယူစားနိုင်သည်။ လက်ငှေ
ကမားတို့က ကန်တော့ပွဲမှ ကွမ်းများကို ယူစားလေ့ မရှိကြချေ။

ပက်ဆွဲဆိုင်းကို နေရာရွေးခြင်း လုံးဝ မပြုရ။ ရွေးလျှင်ကန်တော့ပွဲ
အထစ် ထပ်မံ ပြင်ရသည်။ လက်တွေ့ဆိုင်းတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများ
စင်ရ။ လက်တွေ့ရေး ဝင်ရောက် မပြုရ။ အမျိုးသမီးများ ဝိုင်းတွင်း
ရင်မိလျှင် ဆိုင်းကန်တော့ပွဲ အသစ်တင်ရသည့် စည်းကမ်း ရှိသည်။
အချို့သော ဒေသတို့တွင် လက်တွေ့ မကျင်းပတော့ပဲ နောက်တနေ့သို့
ရွှေဆိုင်းသည်အထိ ရှိသည်။

အားပြသော အမှားအယွင်းများ ရှိ၍ ပြုပြင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် ထို
ပတ်သော လက်တွေ့သမားများ ထိခိုက် အနာတရ ပြင်းထန် တတ်
တတ်ဟု ယူဆထားကြသည်။

နီးရာ လက်တွေ့ ကျင်းပရာတွင် ဆိုင်းနေရာ ပေးခြင်းသည်လည်း
စရေးကြံသော အချက်တချက် အဖြစ် မှတ်ယူကြသည်။ ဆိုင်းနေ
ရာပေး မှားနေလျှင် လက်တွေ့ပွဲမှာ ပြင်းထန်သော အနာတရ ဖြစ်နိုင်
သည့် အပြင် လူသေနိုင်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ အချို့သော

လက်တွေ့သမားတို့က ဆိုင်းနေရာ ထားမှားလျှင် ဝင်ရောက် ထိုးသတ်ခြင်းမပြုပဲ ရှိတတ်သည်။

ဆိုင်းကို နေရာ ပေးရာတွင် အများအားဖြင့် တောင်ဘက်တွင်ပေးလေ့ရှိသည်။ တောင်ဘက်နေရာမရလျှင် အရွှေ့ဘက်ကို ချထားပေးလေ့ရှိသည်။ အနောက်အရပ်၊ မြောက်ဘက် အရပ်တို့တွင် ဆိုင်းနေရာ ပေးရိုးပေးစဉ် မရှိချေ။

လူကြီးများ ဆိုစကားအရ တောင်ဘက်အရပ်သည် ခေါင်းရင်းအရပ်၊ ရွှေဘက်အရပ်သည် နေထွက်ရာ အရပ်ဖြစ်၍ ဦးခိုက်အပ်သော အရပ်များဖြစ်သည်။ လက်တွေ့သမားတို့က လက်တွေ့ရေး ဝင်ပြရာတွင် ဆိုင်းဆရာတို့အား ရှိခိုးကန်တော့လေ့ရှိရာ ထိုသို့ ရှိခိုးကန်တော့ရာတွင် ဦးခိုက်အပ်သော အရပ်တို့တွင်သာ ဆိုင်းကိုထားရှိရာသည်။ အနောက်အရပ်နှင့် မြောက်ဘက် အရပ်တို့သည် ခြေရင်းအရပ် ဖြစ်သဖြင့် ဦးခိုက်အပ်သော အရပ် မဟုတ်ဟူ၍ ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် လက်တွေ့ကျင်းပရာတွင် ဆိုင်းကို တောင်ဘက်အရပ်နှင့် အရွှေ့ဘက် အရပ်တို့တွင်သာ ထားလေ့ ရှိသော အစဉ်အလာများ တည်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဝိုင်းခိုင် နေရာယူခြင်း

ရိုးရာ လက်တွေ့ပွဲ ထိုးသတ်ရာတွင် ဝိုင်းခိုင်တို့က နေရာယူမှုနှင့်ရေးသည်လည်း အရေးကြီး ပေသည်။ ဝိုင်းခိုင်များ နေရာယူရာတွင် နေကို လိုက်၍ နဂါးလှည့် နတ်နေလွတ်အောင် ယူပြီး ထိုးသတ်သော သက်တွေ့သမား နှစ်ဦးအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်စေသည်။ ယင်းတို့မှလည်း နေရာယူ မမှုန်ပါက လက်တွေ့သမားများ ထိခိုက်အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်သည်ဟု စွဲလမ်း ယုံကြည်ကြသည်။

ဥပမာ- တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လက်တွေ့ပွဲ ကျင်းပသောအခါ အနောက်ဘက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် အရွှေ့မြောက်ထောင့် အရပ်တွင် လက်တွေ့သမားနှစ်ဦး ရင်ဆိုင်ထိုးခြင်း မပြုရချေ။ သို့ကြောင့် နတ်နေ နဂါးလှည့် လွတ်အောင် နေရာချထားပြီး ထိုးသတ်စေရသည်။ အချို့သော

ထက်တွေ သမားတို့က နတ်နေနှင့် လွတ်အောင် လက်တွေ့ ဝိုင်းတူငါး
ဆင်းရာတွင် စတိသဘောအဖြစ် လှည့်ပတ် လျှောက်ပြီးမှ ထိုးသတ်လေ့
ရှိလေသည်။

ပိုးဆေးနှင့် အဆောင်အယောင်

ရိုးရာ လက်တွေ့ သမားတို့သည် ပိုးဆေး၊ လက်ဖွဲ့၊ အဆောင်များ
ဆောင်၍ ထိုးခြင်းကို ယနေ့တိုင် ကျင့်သုံးလျက် ရှိကြသည်။ အချို့က
နတ်တိုက်၊ အစိမ်းတိုက်၊ အင်းရပ်များ မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် လောကီပညာ
ကို အသုံးပြုသဖြင့် တဘက် ထိုးသတ်သူ လက်တွေ့သမားတွင် မျက်စိ
ဝေခြင်း၊ မှုန်ခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်း၊ မေ့ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ကြောင့်
ကိုယ်ခံ အကာအကွယ် သဘောဖြင့် အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ အဆောင်
များကို ထိုးသတ်ရင်း ဆောင်ထားလေ့ရှိသည်ဆို၏။

အချို့သော လက်တွေ့သမားတို့သည် လက်တွေ့ထိုးရန် ဒိုင်ကလက်
ထုတ်လိုက်လျှင်လိုက်ချင်း တဘက်ထိုးသူကို လက်ကာပြုပြီး မြေကို
ဆောင်နင်းကာ သုံးကြိမ် လက်ပမ်းပေါက် ခတ်လိုက်သည်။ တဘက်က
ထိုသို့ပြုလျှင် တဘက် လက်တွေ့သမားကလည်း ကိုယ်တပတ်လှည့်၍
ဒေသနာတိုက်ကို လက်ဖြင့် ထိကိုင်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

အချို့က လက်ခမောင်းခတ်ပြီး လက်ကာပြု၍ ခဏရပ်တန့်ကာ
ထက်နှစ်ဘက် ကောင်းကင်သို့ ကန်တော့၍ ဂါထာမန္တရားများ ခွတ်
ဖတ်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အောက်သို့ တချက်၊ အပေါ်တချက်
ပြန်တက်၍ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တဖက် လက်တွေ့သမားက
လည်း တမျိုးသို့မဟုတ် တမျိုး အကာအကွယ်နည်းကို ပြုလေသည်။
အချို့သော လက်တွေ့ သမားတို့သည် ဆေးဖြင့် လုပ်ခြင်းကို မအောင်
မြင်စေရန် လက်တွေ့ဝိုင်းထဲဆင်းရာတွင် ခါးစည်း ပုဆိုးကို သုံးကြိမ်ခါ၍
ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်ခြင်းလည်း ရှိလေသည်။ အချို့သော လက်တွေ့
သမားတို့မှာ လက်ပမ်းပေါက် သုံးကြိမ် ခတ်ပြီး မြေပြင်ရှိ အမှိုက်

ထစိုက်၊ သစ်စ၊ ဝါးစ ရုရာတခုခုကို ကောက်ယူ၍ မိမိခါးပုံတွင် ထိုး
ဆွင်းကာ လက်ဝှေ့ စထိုးလေ့ ရှိသည်။

လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ရာတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ထိုးသတ် ခြင်းလည်း
ရှိသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ထိုးသတ်ရာတွင် မိမိက စတင် ထိုးခြင်း မပြုပဲ
တတက်သူအား ဦးစွာ ထိုးစေ၍ ရှောင် တိမ်းသည်။ ရှောင်တိမ်းရာ
တွင် မိမိ ဦးခေါင်း မျက်နှာကို တံတောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်သီး
ဖြင့်လည်းကောင်း အကာအကွယ်ပြုပြီး ထိုး၍ မထိလျှင် ထိုနေ့အဖို့
ထိုးသတ်ပုံတွင် မကွဲ၊ မပြု၊ ဒဏ်ရာမရ နိုင်ပုံများ ဆင့်နေမည်။ ထိုသို့
မဟုတ်ပဲ တတက်ထိုးသတ်သူ၏ ပထမအချို့ လက်သီးချက်တွင် မျက်နှာ
ခေါင်း ထိမှန်သွားပါက ထိုနေ့အဖို့ ပွဲသည် အရှုံးသာ ဆင့်၍ ရှိနေမည်
ဟူသော ယုံကြည်ချက် ထားကြလေသည်။

ယုံကြည်ချက် အစွဲအလမ်းတို့မှာ မည်မျှအထိ မှန်ကန်သည်ကို ဧဝံ
နိုင်သော်လည်း ယနေ့တိုင် ထိုယုံကြည်ချက် အစွဲအလမ်းတို့မှာ ရှိနေဆဲ
ဖြစ်သည်။ ရိုးရာ လက်ဝှေ့ပွဲသည် ကြေးဆန်ခြင်း မရှိသော်လည်း အပြင်
အပတွင် လောင်းကြေးများ ရှိနေ၍ လောက်ပညာနှင့် ကစားထိုး
ထတ်ပြီး အနိုင်ယူ အမြတ်ထုတ်ခြင်း ရှိလာခဲ့ပေသည်။ သို့ကြောင့်ပင်
လက်ဝှေ့သမားတို့က အဆောင်လက်ဖွဲ့ ပီးဆေးများကို အနည်းအများ
ဆောင်ထားကြလေသည်။ အချို့က ထုံးမန်းများကို သုံး၍ အချို့က
သွေးပူသွေးဆူလာစေရန် ငရုတ်ကောင်းဝါး၍ ထိုးခြင်းလည်း ရှိသည်။

ဇိုးရာထက်ဓမ္မပွဲ အားနည်းချက်များ

ဇိုးရာ လက်ဝှေ့သည် ကိုယ်ခံ ပညာကောင်း တရပ်ဖြစ်ပြီး မြန်စာ
လူမျိုးတို့၏ ဇိုးရာ အမွေအနှစ် တခုအဖြစ် လူမျိုးနှင့်အတူ ရပ်ထည်
လာခဲ့သော်လည်း အားနည်းချက်များ၊ ပြုပြင်သွားရန် အချက်များ
များစွာရှိနေပေသည်။ ထိုအားနည်းချက်တို့တွင် လက်ဝှေ့ ကျွင်းပဇာ
ဆိုင်ရာ စည်းကမ်း၊ ဥပဒေများ၊ လက်ဝှေ့သမားတို့၏ အခြေအနေများ
ဟူ၍ရှိပေသည်။

စည်းကမ်းပိုင်း အားနည်းချက်။ ။ရိုးရာ လက်တွေ့သည် စည်းကမ်း ဥပဒေများ သတ်မှတ်ချက် ရှိသော်လည်း တိကျသော ပြဋ္ဌာန်းချက် များ တရားဝင် သတ်မှတ် ထုတ်ပြန်ထားခြင်း မရှိချေ။ သို့ကြောင့် တဒေသတမျိုး တနယ်တဖုံ လက်တန်း စည်းကမ်း ဥပဒေတို့ဖြင့် ကျင်းပလေ့ ရှိလေသည်။

သက်တန်း ဥပဒေ စည်းကမ်းတို့ဖြင့် လက်တွေ့ ကျင်းပခြင်းကြောင့် တခါတရံ လက်တွေ့သမားများ နှစ်နာရခြင်း ရှိတတ်လေသည်။ အချို့သော ငွေကြေး အမြတ်ရှာသည့် လက်တွေ့ ကျင်းပသူ တို့ကလည်း အစဉ်အလာ စည်းကမ်း ဥပဒေကို မျက်ကွယ် ပြုတတ်လေရာ လက်တွေ့ ထိုးသတ် သူတို့သာ နှစ်နာကြရလေသည်။

စည်းကမ်းပိုင်း ဥပဒေ အားနည်းချက်တွင် အလံ လှပွဲများနှင့် အများဆုံး ရှိနေလေသည်။ အလံလှပွဲသည် အချီအလားနှင့် ထိုးသတ် ခြင်း ဖြစ်ပြီး အချီအလားကို ကောင်းစွာ မကောက်တတ်ပါက လက်တွေ့သည် လိမ်ညာပွဲအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားခြင်း၊ ထိုသို့မဟုတ်လည်း လက်တွေ့သမားများ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

အထူးသဖြင့် အလံလှပွဲ လေးချီမြောက် အနိုင်အရှုံး ရေကုန် ရေခန်း ထိုးသတ်ပွဲ တို့တွင် ရိုးရာ စည်းကမ်းနှင့်အညီ ထိုးသတ်ခြင်း မရှိပါက လက်တွေ့သည် အထင်အမြင် သေးဖွယ် ဖြစ်နိုင် လေသည်။ အနိုင်အရှုံး စည်းကမ်းအရ ရှုံးခြင်းစည်းကမ်း လေးရပ် ဖြစ်သည့် ကြောက်ရှုံး၊ ကွဲရှုံး၊ သရေရှုံး၊ သက်လုံးရှုံးတို့ကို မှန်မှန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် လိုအပ်လှသည်။

ရိုးရာ လက်တွေ့ အစဉ်အလာတွင် အသက်အရွယ်အစား ကိုယ်အလေးချိန်၊ အတန်းအစားများ ကန့်သတ်ချက် မရှိချေ။ အရပ်အနိမ့် အမြင့်လည်း မထားပေ။ “ပွဲတော့မရှောင်၊ ပီးဆေးလည်း မဆောင်ပါ၊ သူတူရင် နယ်မရွေး၊ လူမှန်ရင် ခေါင်းတလုံး ပိုမြင့်ပါစေ” ဟု ကြွေးကြော်၍ ထိုးသတ် ဝံ့ခြင်းမှာ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော အာဂသတ္တိရှင်များ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အသက်အရွယ် မတူခြင်း၊ ကိုယ် အလေးချိန်

အတန်းအစား မတူခြင်း၊ အရပ်အနိမ့်အမြင့် ကွာခြားခြင်း တို့ကြောင့် အနာတရ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

လက်တွေ့သမားတို့ အားနည်းချက်။ ။ ရိုးရာလက်တွေ့ ထိုးသတ် သူ တို့သည် အများအားဖြင့် စနစ်တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြား၍ ထိုးသတ် ခြင်း မရှိလှချေ။ ဝါသနာအလျောက် အဆင့်ဆင့်ထိုးသတ်ပြီး လက်တွေ့ ကျော်တို့၏ ထိုးနည်း ထိုးဟန်များကို အတုယူကာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ တို့ဖြင့် ထိုးသတ်ခြင်းသာ ရှိကြသည်။

ရိုးရာ လက်တွေ့သမားတို့သည် လယ်လုပ်ကိုင်ရင်း၊ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်း တရပ်ရပ်တွင် လုပ်နေရင်းမှ ပွဲကြုံလျှင် ကြုံသလို ဝင်ရောက် ထိုးသတ် နေခြင်းဖြစ်ရာ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ရန် အခြေအနေ မရှိပါချေ။ သို့ ကြောင့် အများစုသော လက်တွေ့သမားတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှု မရှိခြင်း၊ သက်လုံမကောင်းခြင်းကို တွေ့ရှိရနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် မူလပင်ကိုယ် အရည်အချင်းအရ အရည်အသွေး တူညီ သော လက်တွေ့ ကျော်များ အလံလုပွဲတွင် ဆုံတွေ့သည့်အခါ လေးချို့ လေးလားမြောက်၍ အနိုင်အရှုံး မပေါ်မချင်း ရေကုန်ရေခန်း သတ်ရ သော အခါမျိုးတွင် လက်တွေ့သမားတို့၏ ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ သက်လုံကောင်း လှခြင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ရှိတတ်လေသည်။ စနစ်တကျလေ့ ကျင့် အားမွေးခြင်း မရှိစေကာမူ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရင်းမှ ရရှိသော အားအင်စုဖြင့် တနာရီခွဲ နှစ်နာရီခန့် တောက်လျှောက်ဆက်တိုက် ထိုး သတ်နိုင်ခြင်းမှာ ချီးကျူးဖွယ်ပင် ကောင်းလှလေသည်။

အပြစ်နှင့်အကျိုး။ ။ တခေတ်တခါက ထွန်းတောက်ခဲ့ပြီး နယ်ချဲ့ကိုလို နီခေတ်တွင် မွေးမှိန်ခဲ့ရသော ရိုးရာလက်တွေ့သည် မျက်မှောက်တွင် ပြန် လည်ဆန်းသစ်လာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ရွှေ့အဖို့၌ ခေတ်မီတိုးတက် သော အားပေးမြှင့်တင်ခြင်းကို ပြုကြရပေလိမ့်မည်။

ရိုးရာအစဉ်အလာစည်းကမ်းတို့ဖြင့် ခရီးပြတ်သန်းခဲ့ရာတွင် လက်တွေ့ က်လတင်းသည် ပျံ့သင်းခြင်း မရှိလှချေ။ လူမျိုး၏ ရိုးရာဂုဏ် အမျိုး

သား ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ကျသင်းစေသော ချွန်သုံးသပ်ခြင်းအတွင်း
၌ မျှော့ပါနေရသည်။ ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲသည်-

- လူသားနှစ်ဦးအား စင်ပေါ်တင်၍ရန်ဖြစ်စေပြီး သားရဲထိရခွာန်များ
ဆန်ဆန် သတ်ခိုင်းနေခြင်းနှင့် တူနေသည်။

- အားကစားမဆန် သတ်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံအသွင် ဆောင်နေသည်။

- တိကျသောစည်းကမ်းစနစ်တို့ဖြင့် ကင်းလွတ်နေသည်။

- သွေးသံရဲရဲ ကွဲပြားခြင်းမှ အနိုင်အရှုံးပေးခြင်းမှာ ခေတ်မမီ၊ နောက်
ပြန်ရောက်နေသည်။

- လိမ်ညာပွဲတို့ဖြင့် စခန်းသွားနေကြသည်။

စသည်စသည်တို့ဖြင့် ဝေဖန်နေခြင်းများ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ မျက်
မှစက်တိုင်လည်း ထိုဝေဖန်ခြင်းမှ မလွတ်ကင်းသေးပါချေ။

သို့သော် မြန်မာစကားတွင် “အမေးရှိပါက၊ အဖြေလည်းရှိရမည်”
စကားတရပ်ရှိသည်။ ရိုးရာလက်တွေ့ကို တဘက်တထောင့်မှ ချွန်သုံးသပ်
လျှင် ပြည့်စုံသောအဖြေပေးခြင်းလည်း ရှိရပေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ရိုးရာလက်တွေ့သည် ရှေးမြန်မာ တိုင်းရင်းသား တို့၏ လက်ထက်မှ
ထည်ရှိခဲ့သော အမျိုးသားထိုးသတ်နည်းစမ်းရည်ကို မပျောက်မပျက်
စေသည့် “စွမ်းရည်ပြပွဲ” ကို စင်ပေါ်တင်၍ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်း
ဆိုရသော် အမျိုးသား လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နည်းကိုယ်ခံညာကောင်း
တရပ်ကို ထုတ်ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံအသီးသီးတွင်
အမျိုးသားကိုယ်ခံညာကောင်းများကို ကိုယ်ပိုင်သတ်နည်း သတ်ဟန်
စဉ်ဖြင့် စင်ပေါ်တင်၍ ပြသနေခြင်း ရှိကြပေသည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့်
ရိုးရာလက်တွေ့သည် လူသားနှစ်ယောက်အား စင်ပေါ်တင်၍ရန်ဖြစ်စေပြီး
ထတ်ခိုင်းနေခြင်း မဟုတ်သည်ကိုထင်ရှားစေနေပေပြီ။

လက်တွေ့ထိုးခြင်းသည် အားကစားလှုပ်ရှားမှု ခွဲထောင့်မှကြည့်လျှင်
အခြား အခြားသော အားကစား နည်းများထက် ပို၍ ကောင်းမွန်လေ
သည်။ လက်တွေ့ထိုးရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးရှိ ကြွက်သားအားလုံး
အသုံးပြုလှုပ်ရှားရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး တောင့်တင်းခြင်း၊ လျင်မြန်
ဖြတ်လတ်ခြင်း၊ မျက်စိရှင်ခြင်း၊ အရွှောင်အတိမ်းပညာကျွမ်းကျင်ခြင်း

စသောအကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထို့ပြင် ဦးနှောက်ကို အေးအေး
စားအသုံးပြုရပြီး ချိန်ဆ၍ ကစားရခြင်းဖြစ်ရာ ဇွဲကောင်းမှု အလေ့
အကျင့်ကိုရရှိခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်အားကိုးခြင်း၊ စည်းကမ်းထိန်း
သိမ်းမှုအလေ့အကျင့်ရခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချုပ်တည်းနိုင်ခြင်း စသော
အားကစားသမားကောင်းတို့၏အစဉ်အလာကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

ရိုးရာလက်တွေ့တွင် တိကျသောစည်းကမ်းဥပဒေများ၊ တားမြစ်ချက်
များ၊ လက်တွေ့သမား တို့၏ လိုက်နာရသော သတ်မှတ်ချက်များ ရှိပေ
သည်။ ထိုထိုသောစည်းကမ်းချက်ကို လက်တွေ့ပဲ့ဦးဆောင်ကျင်းပသူတို့
က သိရှိနားလည်ရန် အထူးလိုအပ်သည်။ ဝိုင်းခိုင်း၊ ခဲ့ခိုင်းတို့ကလည်း
လက်တွေ့ထိုးခြင်းဆိုင်ရာစည်းကမ်းကို ပို၍သိမြင်ထားရလေသည်။ မြန်မာ
ရိုးရာလက်တွေ့၏အတင်းကျပ်ဆုံးသော စည်းကမ်းချက်တရပ်တွင် လက်
တွေ့ထိုးသတ်သူတို့က ခိုင်၏တားမြစ်ချက်ကို အထူးလိုက်နာရခြင်းဟူ၍
ရှိပေသည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် ရိုးရာလက်တွေ့တွင် တိကျသောစည်းကမ်း
စနစ်တို့ဖြင့် ကင်းလွတ်နေသည် ဆိုသော ထောက်ပြချက်သည် နေရာ
တိုင်းမဖြစ်နိုင်သည်ကို သိသာနိုင်ပါသည်။

မြန်မာရိုးရာလက်တွေ့တွင် အနိုင်အရှုံးသတ်မှတ်ရာတွင် “သွေး” ထွက်
မှဆိုကြပြန်သဖြင့် မြန်မာလက်တွေ့သတ်ပုံသည် သွေးသံရဲရဲမြင်လိုကြ
သည်။ ကွဲတာပြတာကိုကြည့်ချင်ကြသည် ဟူ၍ ယူဆကြသူများရှိသည်။
ဤယူဆချက်သည် လုံးဝမှားနေပါသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

မြန်မာရိုးရာလက်တွေ့တွင် ကွဲလျှင်အရှုံး၊ သွေးထွက်လျှင်အရှုံးဟူ၍
ထတ်မှတ်ချက်ရှိသည်။ ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် ကွဲလျှင် လုံးဝလက်မခံ
သွေးထွက်အလျဉ်းမရှိစေလို၍ ကွဲလျှင်ရှုံး၊ သွေးထွက်လျှင်ရှုံးစေပြီး ပွဲကို
ရပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းလက်တွေ့တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လက်တွေ့ကြီးကို
တွေ့ပူးပါသည်။ မြန်မာရိုးရာလက်တွေ့တွင် သွေးထွက်သည်နှင့်ပွဲကိုရပ်၍
ပွဲပြီးစေခြင်းမှာ သွေးထွက်ခြင်းကို မလိုလားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ
လက်တွေ့ထိုးသတ်ပုံတွင် ပွဲတိုင်းကွဲရမည် ဟူသော မှားယွင်းသည့်ယူဆ
ချက်များ ရှိကြသေးသည်။ စင်စစ်မှာ မြန်မာလက်တွေ့ထိုးသတ်ပုံတွင်

ပွဲတိုင်း၌ သွေးသံရဲရဲကိုတွေ့ရမည်မဟုတ်ချေ။ သွေးထွက်ခြင်းမှ ပွဲပြီး ဆုံးစေခြင်းထက် ကြောက်ရွံ့၊ ကွဲရွံ့၊ သရေရွံ့နှင့် သက်လုံးရွံ့ခြင်းဖြင့် ပွဲများကိုသာ အများအပြားတွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။

ထိုထက် မြန်မာ့လက်တွေ့သည် လိမ်ပွဲညာပွဲတို့ဖြင့် အဆုံးသတ်လေ့ ရှိသည် ဟူသော ထင်မြင်ချက်များလည်း ရှိနေကြသေးသည်။ မှန်ပေ သည်။ အားကစားလောကတွင် ကြေးလောင်းကစားနှင့်မကင်းနိုင်သလို ရိုးရာပွဲမှာလည်း လောင်းကစား အစွန်း အထင်းများ ရှိနေပေသည်။ လောင်းကစားကြေးဝင်လာခြင်းနှင့်အတူ ထိုးသတ်သူတို့၏စိတ်ဓာတ်နှင့် ကိုယ်ပေါ်တို့တွင် လိမ်ညာခြင်းကို ပြစ်ပေါ်စေတော့သည်။

တနည်းမှာ လက်တွေ့ဦးဆောင်သူတို့၏ မကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ လက်တွေ့ သမားနှင့် လက်တွေ့အဆင့်အတန်းကို တွဲပေးမှုမမှန်ခြင်း၊ ထိုးသတ်စေ သော ထိုးနည်းသတ်နည်း မဟုတ်ခြင်းတို့ကြောင့်လည်း လိမ်ပွဲညာပွဲကို ဦးတည်သွားခြင်းလည်း ရှိသည်။ ထို့အပြင် ထိုးသတ်သူတို့ လက်တွေ့ အဆင့်အတန်းကို မကြည့်ပဲ ဆုကြေး၊ သတ်ကြေး ချီးမြှင့်မှု မှားခြင်း ပြစ်ကလည်း လက်တွေ့ပွဲသည် အလိုအလျောက်လိမ်ပွဲညာပွဲ ပြစ်သွားနိုင် လေသည်။

အချုပ်မှာ ရိုးရာလက်တွေ့နှင့်လက်တွေ့သမားတို့မှာ အခြေခံအားဖြင့် လိမ်ခြင်း ညာခြင်းမရှိပါချေ။ လက်တွေ့ဦးဆောင်ကျင်းပသူတို့၏အမှား အယွင်း၊ လောင်းကစားသမားတို့၏ အပောက်အပြန်တို့တွင် လိမ်ခြင်း ညာခြင်း ဦးတည်သွားနိုင်သည်ကို အထူးမှတ်ယူနိုင်ပေသည်။

၁၀။ ။ ရိုးရာလက်တွေ့၏ ရွှေခရီး

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့က ရိုးရာလက်တွေ့ကို အားပေး ကြည့်ရှုချီးမြှင့်ခြင်း တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောလက်ကျေးရွာများ၌ လှုပ်ရှားခဲ့ရသော ရိုးရာလက်တွေ့သည် မြို့ကြီးများတွင် ခြေလှမ်းစ ပြုလာနိုင်လျက် ရှိသည်။

ဤအနေအထားသည် ရိုးရာလက်တွေ့၏ တခေတ်ပြန်လည် ဆန်းသစ်ရန်နှင့် ထွန်းကားလာရန် အားယူနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးမြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့ ရိုးရာအမွေအနှစ်တရပ်ကို နှောင်းခေတ်လူငယ်များ လက်ဝယ်ရောက်ရှိ ပျံ့နှံ့ရေးကို ဆောင်ကြဉ်းပေးရန် အခါကောင်းရောက်ရှိနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရိုးရာလက်တွေ့၏ ရွှေခရီးတွင် ပြုပြင်ရေးသားအပ်သော စည်းကမ်းဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ရေးသည် အခြေအနေက တောင်းဆိုနေလေသည်။ ထိုအခြေအနေကို လက်တွေ့သုတေသီများ၊ ပညာရှင်များက ခေတ်နှင့်မလျော်သော စည်းကမ်းတားမြစ်ချက်များကို ယယ်ဖျက်၍ ခေတ်နှင့်အမီတည်နိုင်သော စည်းကမ်းဥပဒေများ၊ ကမ္ဘာကြည့်ရှုလက်ခံနိုင်သော သတ်မှတ်ချက်များကို ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းပေးအပ်ရန် အချိန်တန်ပေပြီ။

အရွယ်အစားနှင့် အသက်အရွယ်

ရိုးရာလက်တွေ့သည် ထိုးသတ်နိုင်သော အဆင့်အတန်း၊ ထိုးသတ်ရည်ထက်မြက်ခြင်းကို ကြည့်၍ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးရန် တွဲပေးလေ့ရှိသည်။ အရွယ်အစား ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းခြင်း၊ ကြုံလှိုခြင်းကို အဓိကမထားချေ။

အရွယ်အစား မတူညီခြင်းကြောင့် ထိုးသတ်ပုံတွင် ကြည့်၍ မကောင်းလှသလို ရံဖန် ရံခါ တိုက်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အနာတရ ဖြစ်တတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အရွယ်အစားမရွေးဘဲ ထိုးသတ်ခန့်လျှင် ထိုးသတ်ခွင့်ရှိခြင်းကို လက်ခံခြင်းမပြုတော့ပဲ အရွယ်အစားများ ညံ့မျှနိုင်သမျှ ညံ့မျှစေသည့် တွဲ၍ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးခြင်းကို ပြုပြင်သတ်မှတ်သွားထင်ပေသည်။

ရိုးရာလက်တွေ့တွင် အသက်အရွယ်မရွေး ထိုးသတ်ခန့်လျှင် ထိုးသတ်နိုင်သော ခွင့်ပြုချက်ရှိသည်။ အသက်အရွယ်လိုက်၍ တက်လူ၊ ကျလူရှိပင်ရှိသော်လည်း ရိုးရာလက်တွေ့တွင် ပဓာနမဟုတ်ချေ။ အလံလှပုံတို့တွင် ယှဉ်နိုင်သောသတ္တိကိုကြည့်၍ အသက်အရွယ်ကြီးခြင်း ငယ်ခြင်းကို စရွေးပဲ ထိုးသတ်စေလျက်ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ကွာခြားသည့်အလျောက် လေးလံခြင်း၊ ပေါ့ပါးခြင်းတို့တွင် ခြားနားနေ၍ အခန့်မသင့်လျှင် အမောဆိုက်၍ ပြင်းထန်သော အနာတရဖြစ်တတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်အရွယ် အကြီးအငယ်မထား ထိုးသတ်နိုင်ခွင့်ကို ဆက်လက်ခွင့်မပြုတော့ပဲ သက်တရွယ်မျှကိုကြည့်၍ ထိုးသတ်စေခြင်းကို ပြုပြင်သွားရပေမည်။

ထိုးသတ်ရည်အဆင့်အတန်း

ရိုးရာလက်တွေ့၏ ကြားပွဲ၊ စိန်ခေါ်ပွဲတို့တွင် အများအားဖြင့် ထိုးထိတ်ရည် အဆင့်အတန်းကို ဆန်းစစ်ပြီး တွဲ၍ ယှဉ်ထိုးခြင်းမရှိလှချေ။ လက်တွေ့ကို သတ္တိကောင်း၍ ဝင်ရောက်ထိုးသတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုလေ့ရှိတတ်ပေသည်။

ထိုသို့ခွင့်ပြုခြင်းမှာ လက်တွေ့ထိုးသတ်ရည် ညံ့သူချင်းဆုံလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ထိုးသတ်ရည် အလွန်အမင်းကွာခြားနေပါက လက်တွေ့ရည်ညံ့သူမှာ အရပ်ဆိုးသွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လက်တွေ့ပညာကို တကယ်တမ်း တတ်ကျွမ်းသူတို့အား အထူးအစားအလိုက် မှတ်ပုံထင်စေပြီး လက်အရည်အသွေး အဆင့်တူ

ညီသူတို့အား ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်စေသော သတ်မှတ်ချက်ကို ပြုပြင်သွားရပေမည်။

ကိုယ်အလေးချိန်

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် စီးချင်းထိုးသတ်သော လက်ဝှေ့ပွဲ၌ ကိုယ်အလေးချိန်၊ အတန်းအစားကို လက်ခံကျင့်သုံးလေ့ရှိသည်။ မြန်မာ့ဗျီးရာထက်ဝေ့တွင် ကိုယ်အလေးချိန် သတ်မှတ်ခြင်းကား မရှိချေ။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုးသတ်ဝန်လျှင် ကိုယ်အလေးချိန်မထားတော့ပဲ ထိုးသတ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လက်ခံကျင့်သုံးနေသော ကိုယ်အလေးချိန်၊ အတန်းအစားအလိုက် ထိုးသတ်စေခြင်းကို တဆင့်မှတဆင့် ပြုပြင်သွားရပေမည်။

ကိုယ်ခံကျန်းမာရေး

ဗျီးရာထက်ဝေ့သည် အထိုးအကြိတ်၊ အကန်အကျောက်၊ အတိုက်အတိုက်၊ အခုန်အပျံ့တို့ဖြင့် ထိုးသတ်ခြင်းရှိရာ လက်ဝှေ့သမားတို့တွင် ကိုယ်ခံကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ပြည့်စုံရန် လိုအပ်လှပေသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ခြင်း မရှိ၍ အသက်ဆုံးရသော အဖြစ်အပျက်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အချို့မှာ ကိုယ်ခံကျန်းမာရေး မကောင်းမွန်၍ အမောဆိုခြင်း၊ မေ့မြောခြင်း ဖြစ်ရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် လက်ဝှေ့မထိုးသတ်မီ လက်ဝှေ့သမားတို့အား ဆရာဝန်ဖြင့် စစ်ဆေး၍ ကျန်းမာရေးပြည့်စုံသူတို့ကိုသာ ထိုးသတ်ခွင့်ပြုခြင်း၊ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ရှိမရှိကို အထူးဂရုစိုက်၍ စစ်ဆေးခြင်း၊ ပြိုင်ပွဲအတွင်း ဆရာဝန်ထားရှိပြီး ဆေးကုဆေးထည့် လိုအပ်လျှင် အနာများကိုချုပ်ခြင်း စသည့်ဆေးကုသခြင်းကို ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

ပွဲဆက်ထိုးခြင်း

ရိုးရာလက်စေ့သမားတို့သည် သတ္တိပြည့်ဝသူများပီတိ တနေ့တည်း တွင် နှစ်ပွဲဆက်၊ သုံးပွဲဆက်စသည်ဖြင့် ယှဉ်ထိုးသတ်လေ့ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓ ခြင်းကို ပြုသည့်သဘောဖြင့်လည်း စိန်ခေါ်၍ ထိုးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ထိုးခြင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်သူများ၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သူများ၊ သက်လုံကောင်းသူများက စွမ်းနိုင်ကြသော်လည်း ထိုသို့ မပြည့်စုံသူတို့ အဖို့ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်နိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လက်စေ့သမားတို့အား တနေ့တွင် အများဆုံး နှစ်ပွဲသာ ထိုးသတ်နိုင်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ပြည့်စုံခြင်း မရှိသူတို့အား တပွဲထက်မပိုစေခြင်း တားမြစ်ချက် စည်းကမ်းများကို သတ်မှတ်ပေးရန် လိုအပ်ပေမည်။

အနိုင်အရှုံးသတ်မှတ်ချက်

ရိုးရာလက်စေ့ အနိုင်အရှုံးတွင် ရှုံးခြင်းလေးမျိုးအပါအဝင် မကွဲမပြ သွေးထွက်လျှင် အရှုံးမပေးနိုင်သော စည်းကမ်းရှိလေသည်။ နိုင်ခြင်း ရှုံးခြင်းမှာ အဓိကမဟုတ် ဆိုရစေကာမူ တဦးချင်း၊ စီးချင်းယှဉ်ပြိုင်ရ သဖြင့် အနိုင်အရှုံး၊ သရေ၊ စသည်တို့ကို သတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြိုင်ပွဲတရပ်တွင် ကံခြင်း၊ ပြုခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်းမရှိပဲ လက်အရည်အသွေးအရ ထိုးသတ်ရာတွင် လက်ရည်သာသူ၊ ထိုးသတ် နည်းစုံကျွမ်းကျင်သူ၊ ထိုးသတ်မှုတွင် ယဉ်ကျေးသူ၊ စည်းကမ်းရှိသေ လိုက်နာသူတို့အား အမှတ်ပေး၍ အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်နိုင်သောစနစ်ဖြင့် ပြုပြင်သွားရပေမည်။

အလံလှပွဲနှင့် အချီအလား

အလံလှပွဲတွင် လေးချီလေးလား၊ ထိုးသတ်ရသော စည်းကမ်းအရ သုံးချီသုံးလားမြောက်၍ အနိုင်အရှုံးမပေါ်လျှင် နောက်ဆုံး လေးချီ မြောက်တွင် အနိုင်အရှုံးပေါ်သည်အထိ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ရ

သည်။ ရေကုန်ရေခန်းထိုးသတ်ရာတွင် အချီအလား ကောက်ခြင်း မရှိသလို အချိန်သတ်မှတ်ချက်လည်း မရှိချေ။ နှစ်ဦးသော လက်တွေ့သမားတို့က အနိုင်အရှုံးပေါ်စေရန် အကြိတ်အနယ် သယ်နေကြရပြီး မော့၍ ခဏအနားယူခွင့်လည်းမရှိချေ။ ထိုကဲ့သို့ ထိုးသတ်စေခြင်းသည် လက်တွေ့သမားတို့အား ပြင်းထန်သော အနာတရဖြစ်စေသည်သာမက ကျန်းမာရေးပါ ပျက်စီးနိုင်ပြီး အချို့မှာ လက်တွေ့ပွဲပြီး၍ မြင်းချေးရေသောက်ဆေးကုခြင်းကို ရက်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ ကုသရလေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အလံလပွဲတွင် တချီတလား ပြီးမြောက်တိုင်း လုံလောက်သော အနားယူခွင့်ပေးရမည်။ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ပွဲတွင် ထိကျသော အချီအလားသတ်မှတ်၍ ထိုးသတ်စေသင့်သည်။ သတ်မှတ်သော အချီအလားထိ အနိုင်အရှုံးမပေါ်လျှင် ပူးတွဲဆု၊ သရေဆုများ ချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် စည်းကမ်းထားရှိရပေမည်။

ကိုယ်ခံအကာအကွယ်

မိုးရာလက်တွေ့ ထိုးသတ်ရာတွင် ခြေ၊ လက်၊ ဒူးတို့မှာ အကာအကွယ်မပါ ဗလာချည်း ထိုးသတ်ရလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ထိုးသတ်ခြင်းကြောင့် ခြေနာသွားခြင်း၊ လက်နာသွားခြင်း၊ သွားကျိုးသွားခြင်း ရှိတတ်ပေရာ ထိုးသတ်နိုင်သော်လည်း အရှုံးပေးရခြင်းရှိသည်။ အလားတူ ဝှေးစေ့ကို ကန်မိခတ်မိ၍ အောင့်တက်သွားပြီး အရှုံးပေးရခြင်းလည်းရှိရာ ထိုးသတ်သူ လက်တွေ့သမားအဖို့ အလွန်နှစ်နာရလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လက်နာသွားခြင်းကို ကာကွယ်ရန် လက်သီးများကို ပတ်တီးစည်း၍လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်အတွက် ခြေစွပ်များ၊ ဒူးအတွက် ဒူးစွပ်များ စွပ်၍လည်းကောင်း၊ သွားမကျိုးမပဲ့စေရန် သွားတုများ ရံထား၍ လည်းကောင်း၊ ဝှေးစေ့ကို အောက်ခံ အကာအကွယ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ထိုးသတ်စေရန် ထားရှိပေးရပေမည်။

စာမခံချက်

ရိုးရာလက်ဝေ့သမားတို့သည် ရုံသွင်းငွေရှာပွဲ ထိုးရာတွင် ရုံသွင်းသူ တို့က အမြတ်အစွန်း များစွာရသော်လည်း လက်ဝေ့သမားတို့အား သဒ္ဓါသလောက်သာ ဆုကြေး သတ်ကြေးများ ပေးလေ့ရှိသည်။ ဆုကြေး ထတ်ကြေး ချီးမြှင့်ရာမှာလည်း တိကျသော သတ်မှတ်ချက်မရှိ၍ ပေး ထလောက်နှင့်သာ လက်ဝေ့သမားတို့မှာ ကျေနပ်နေကြရသည်။ လက် ဝေ့ပွဲ ထိုးသတ်၍ အနာတရ ဒဏ်ရာရရှိခြင်း၊ အချို့မှာ အသက်ဆုံးရှုံးရ ခြင်း ရှိသော်လည်း ဆေးကုသရန်၊ လျော်ကြေးရရှိရန် လှူငွေအရ ကရုဏာကြေး ရရန်မှာ စာမခံချက်မရှိချေ။ လက်ဝေ့ပွဲ ဦးဆောင် ကျင်းပသူတို့၏ စိတ်ထားစေတနာပေါ်တွင်တည် နေရလျက် ရှိနေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဆုကြေး၊ သတ်ကြေးများကို လက်ဝေ့သမားတို့၏ ထိုး သတ်သော အဆင့်အတန်း၊ ထိုးသတ်သော အချိအလားအလိုက် ချီးမြှင့် သင့်ပေသည်။ ထိုးသတ်၍ အနာတရ ရရှိလျှင် ဆေးကုသနိုင်ရန် ငွေ ကြေးထောက်ပံ့ခြင်း၊ အသက်ဆုံးရှုံးလျှင် လျော်ကြေး ကရုဏာကြေး ပေးခြင်းကို ထားရှိသင့်သည်။ ထို့အပြင် ရုံဝင်ငွေ အမြတ်များကိုလည်း သင့်လျော်သော ဖုန့်နှုန်းဖြင့် လက်ဝေ့သမားများ ခံစားခွင့် ရရှိစေရန် သတ်မှတ်ပေးရပေမည်။

စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝေ့တွင် တိကျသော စည်းကမ်းဥပဒေနှင့် သတ် မှတ်ချက်၊ တားမြစ်ချက်များ ရှိသော်လည်း တရားဝင်ရေးဆွဲ ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်းကား မရှိချေ။ သို့ကြောင့် လက်ဝေ့ပွဲဦးဆောင် ကျင်းပသူတို့ က တတ်ကျွမ်းနားလည်မှု သဘောအလျောက်သာ ကျင်းပနေကြသည်။ တဒေသတမျိုး၊ တနယ်မှာ တမျိုးဖြင့် ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်း၊ လက်တန်း ဥပဒေတို့ဖြင့် စခန်းသွားနေကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရိုးရာလက်ဝေ့သည် အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်သော ထိခိုက် ဖြစ်ရာ တင်ကျပ်သော စည်းကမ်းများဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားရမည် ဖြစ်

သည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် တိကျသော စည်းကမ်းဥပဒေများ ရေးဆွဲ၍ တရားဝင်ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ရန် ဆောင်ရွက် ရပေမည်။

ငွေရှင်တို့ လက်ဝယ်

မိုးထုလက်ငွေသည် ကြည့်ရှုအားပေးသူ လုပ်သားပြည်သူများ၊ အနှေတခြား တိုးပွားလာသည့်အလျောက် လက်ငွေပွဲခွဲသွင်းသူ တို့ကလည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အဖြစ် လုပ်ဆောင်လာကြသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လက်ငွေသမားများကို လိုက်လံစုစည်း ခေါ်ယူပြီး ကံထိခိုက်ရုံသွင်းသောစနစ်ကို တည်ထောင်လာကြသည်။ အချို့သော ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့က လက်စွေကျော်များနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး နိုင်ငံတလွှား ထူည့်၍ လက်ငွေပွဲများကို ကံထိခိုက်ဆွဲ၍ အမြတ်ရှာနေကြရာ မိုးထုလက်ငွေပွဲသည် စီးပွားရှာသော ကံထိခိုက်တာစနစ်အောက်တွင် “မျှော” လိုက်၍နေရလျက်ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မိုးထုလက်ငွေကို ဦးဆောင်ထိန်းသိမ်းရန် အဖွဲ့ချုပ်များ၊ ဦးစည်းခြင်း၊ အခြားအခြားသော အားကစားနည်းများကဲ့သို့ ဦးဆောင်မှု ပြုသလို မိုးထုလက်ငွေကိုလည်း အားကစား အဖွဲ့ချုပ်များအတွင်း နေရာ သွင်းခြင်း၊ တိကျသော စည်းကမ်းဥပဒေများ ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်း ပေးခြင်းကို ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

ပင်ကိုယ်ထက်မြက်

မိုးထုလက်ငွေသည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ထိုးနည်းစုံ၍၊ သတ်နည်း၊ အတ်ဟန်များလည်း ယဉ်ကျေးလျက် အဘက်ဘက်တွင် စွဲမက်ဖွယ်၊ ဂုဏ်ယူအားတက်ဖွယ်ရှိနေရာ ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးသည် ထက်မြက် နေပြီးရှိသည်။

ထိုအနေအထားမှ မိုးထုလက်ငွေသမားတို့က ခေတ်မီနည်းစနစ်များ၊ ခြံ့ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှုကို တည်ဆောက်ခြင်း၊ သက်လုံကောင်းရေးအတွက် အလေ့ကျင့်ခြင်း၊ အခြားသော ကိုယ်ပံ့ညာရပ်များဖြစ်သည့် ကရာထေး၏

အရန်အပုံ၊ အသိုက်အခတ်၊ သတ်နည်းများ၊ ဂျူဒိုပညာ၏ အဖမ်းအချုပ် အတွက်အဖြတ် သတ်နည်းများ၊ နပန်းပညာ၏ အကိုင်အပေါက်၊ အခို အကပ် နည်းပရိယာယ်များ၊ အနောက်တိုင်း လက်တွေ့၏ လက်သီး အထိုးအသတ် နည်းဗျူဟာများကို ပေါင်းစပ် သင်ပေးနိုင်လျှင် ကမ္ဘာ က လေးစားရသော အမျိုးသား ကိုယ်ခံပညာရပ်အဖြစ် ထင်ရှားလာ မည်မှာ မလွဲချေ။

ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်ရေး

မြန်မာ့ရိုးရာ လက်တွေ့သည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ခုံမင်မြတ်နိုးသော အမျိုးသားပိုင် ကိုယ်ခံပညာရပ်ဖြစ်သည်။ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာအဖြစ် လည်း တခေတ်တချိန်တွင် ထွန်းပေါက် ထင်ရှားခဲ့သည်။

နိုင်ငံအင်ပါယာကိုချဲ့ထွင် ထူထောင်နိုင်သော ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်တွင် တပ်မတော်သားများ တတ်အပ်သော စစ်ပညာရပ်များ အနက် လက်တွေ့ထိုးခြင်း ပညာသည် ရွှေတန်း၌ ထားရှိခြင်းခံရပေသည်။ လက်တွေ့အသတ်ကောင်း၍ ထူးချွန်သော မြန်မာ့စစ်သားကြီးများအား “လက်တွေ့တော်သူ” ဟူ၍ ချီးမြှင့် မြှောက်စားခဲ့သည်။

အမျိုးသား ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်တက်ကြွစေပြီး အမျိုးသား ကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်ဖြစ်သည့် ရိုးရာလက်တွေ့ထိုးခြင်း အတတ်ပညာ သည် ဦးဆောင်မှု မှန်ကန်သော၊ စည်းလုံးသော၊ ခေတ်မီသော နည်း စနစ်များဖြင့် နှောင်းခေတ်လူငယ်များလက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိပို့နှံ့ပေးမည် ဆိုပါက နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်များ ပြုစုပျိုးထောင်ရာတွင် မြင့်မားသော အထောက်အကူ များ ရရှိနိုင်မည်ကား ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်ပါတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသားကိုယ်ခံပညာကောင်းတရပ်ဖြစ်ပြီး ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် ထက်ကြွစေသည့် မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့ပညာကို-

- ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းကြပါစို့
- ခေတ်မီတိုးတက်သော နည်းစနစ်တို့ဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ကြပါစို့
- နှောင်းခေတ်လူငယ်များ လက်ဝယ်ရောက်ရှိ ပျံ့နှံ့စေရန် ပို့ဆောင်ကြပါစို့
- တိကျသော စည်းကမ်းဥပဒေများ ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းကြပါစို့
- ဝိုင်းဝန်းမြှင့်တင်ကြပါစို့